SANDRA BROWN

22 Indigo Place

Sandra Brown

22 Indigo Place
by Sandra Brown

© copyright 1986 by Sandra Brown

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON.***

© copyright grafica Editura MIRON.

Sandra Brown

22 Indigo Place

Traducere de Anca Nistor

Bancia Gheorghe

Editura MIRON

București - 1993

ISBN 973-95056-3-5

22 Indigo Place

Bancia Gheorghe

Capitolul unu

Motocicleta țîșni din spatele stejarului unde stătuse ascunsă de iederă. Laura Nolan, înconjurată de întunericul dens din dreptul intrării umbrite, se răsuci imediat cînd auzi zgomotul motorului. Lipindu-se speriată de ușă își apăsă pe piept pumnul în care ținea strîns cheia.

– Sînteți doamna Hightower, agentul imobiliar? întrebă motociclistul.

– Nu, nu sînt agentul imobiliar. Sînt proprietăreasa casei, spuse ea, după care adăugă puțin mai imperios: Și, țin să vă spun, domnule, că nu vă voi

mulţumi pentru că m-aţi speriat de moarte. De ce stăteaţi ascuns după copac?

El răsuci cheia în contact oprind motorul, după care îşi roti piciorul peste şaua îngrozitoarei maşinării ocolind apoi roata din spate.

– Nu mă ascundeam. Aşteptam. Şi nici n-am vrut să vă sperii.

Asta spusese, dar felul în care se apropia de intrare încet şi cu intenţie, o făcu pe Laura să se întrebe dacă vorbise sincer.

Era singură. Locul era pustiu. Era înspăimîntată.

Oricine vedea anunţul de pe şosea ar fi putut să vină pînă acolo sub pretextul că era un eventual client interesat. Cîţi mergeau în căutare de case cu motocicleta? Îi spuse atunci cu un ton menit să intimideze:

– Dacă o aşteptaţi pe doamna Hightower, cred că...

– Dumnezeule mare, să fiu al naibii dacă nu eşti chiar domnişoara Laura Nolan în persoană.

Pentru cîteva clipe ei îi fu imposibil să scoată vreun cuvînt.

– De... de unde mă cunoaşteţi?

Rîsul lui, gros şi gutural, nu tocmai sinistru, dar, totuşi, de speriat, o făcu să simtă fiori prin şira spinării. El ajunsese la uşă şi acum se afla la acelaşi nivel cu ea. Numai că era mai înalt. Cu mult. Părea să o domine în întunericul plin de umbre.

– Ei, nu fi modestă, domnişoară Laura. Toată lumea o cunoaşte pe cea mai frumoasă fetiţă bogată din Gregory, Georgia.

Ea observă cîteva lucruri. Tonul vocii, de exemplu.

Era ofensiv, oricum numai respectuos nu. Inflexiunea din glas era insolentă şi uşor ironică. Apoi s-a simţit jignită de aluzia făcută la bogăţia familiei sale. Menţionarea acestor lucruri era o dovadă de cel mai prost gust şi demonstra că el nu avea nici un fel de maniere şi foarte puţină, dacă avea vreun pic, consideraţie faţă de convenţii. Şi, în sfîrşit, dar cel mai tulburător, era modul în care se apropia de ea, făcînd-o să meargă cu spatele, pînă cînd oasele i se lipiră de uşa din lemn de la intrare.

Bărbatul stătea atît de aproape încît Laura îi putea simţi căldura trupului şi mirosi colonia. Puţini oameni aveau tupeul să îi aţină calea, cu atît mai puţin să pătrundă pe teritoriul ei. Nu îi plăcea absolut deloc impertinenţa acestui necunoscut care încălca toate regulile bunei cuviinţe. Cine se credea, oare?

– Mă aflu în dezavantaj fiindcă eu nu vă cunosc, îi spuse ea cu răceală, lăsînd să se înţeleagă că dorea ca lucrurile să rămînă aşa. Dacă vă interesează să vedeţi casa, vă rog să o aşteptaţi pe doamna Hightower aici, adăugă ea arătînd spre canapeaua din răchită. Obişnuieşte să îşi respecte întîlnirile, aşa că sînt sigură că nu va mai întîrzia mult. Acum vă rog să mă scuzaţi, zise ea şi îi întoarse spatele brusc pentru a descuia uşa.

Probabil că nu a fost gestul cel mai indicat, dar acum era mai mult tulburată decît speriată. Dacă el ar fi avut vreo intenţie criminală şi-ar fi pus-o în aplicare pînă atunci. Astfel că, deocamdată, principalul era să pună distanţă între ei.

Potrivi cheia în broască mulţumind cerului că intrase imediat fără să fie nevoie să bîjbîie prea mult din

cauza întunericului. Descuie şi deschise uşa. De cum intră, căută repede întrerupătorul şi aprinse luminile de afară. Erau trei la număr, frumos spaţiate şi agăţate de lanţuri lungi de alamă care atîrnau de balconul de deasupra. Curtea fu inundată de lumină. Cînd se întoarse să închidă uşa, Laura rămase surprinsă, în parte pentru că bărbatul o urmase pînă în prag, dar în mare parte pentru că acum îl recunoscu.

– James Paden, şopti ea răguşit.

El zîmbi. Dar cînd o făcu, zîmbetul îi ridică puţin colţurile gurii triste şi senzuale, făcîndu-l să pară cît se poate de îngîmfat. Îşi agăţă degetele mari în găicile blugilor, se rezemă cu un umăr de tocul uşii şi spuse:

– Deci mă mai ţii minte.

Dacă îl mai ţinea minte? Bineînţeles că da. Personaje ca James Paden nu se puteau uita. Asemenea persoane rămîneau în memoria cuiva întotdeauna dacă nu din alte motive, atunci datorită neasemănării lor cu altcineva.

Şi, spre deosebire de orice altă persoană din amintirea Laurei, James Paden era singurul din cîţi cunoştea care plecase din oraş.

– Ce cauţi aici?

– Poftește-mă înăuntru şi o să-ţi spun. Sau tot n-am voie să intru în sacrele încăperi din 22 Indigo Place?

O deranja aluzia la faptul că era o snoabă şi că nu toată lumea era binevenită în casa ei. Totuşi acest lucru era foarte adevărat. Randolph şi Missy Nolan ar fi făcut o criză dacă unica lor fiică ar fi invitat indivizi ca James Paden la vreuna din numeroasele lor petreceri.

– Sigur că poţi intra, spuse ea înţepat.

El se desprinse de tocul uşii şi trecu pe lîngă ea.

– Mulţam.

Sarcasmul lui o făcu să strîngă din dinţi, dar închise uşa şi stătu deoparte în vreme ce el inspectă cu mare atenţie holul de la intrare. Între timp, şi Laura îl inspecta pe el.

James Paden. Sălbatic, răzvrătit, cu o proastă reputaţie. Fusese pacostea şcolii din Gregory pînă la absolvire, care a avut loc cu cîţiva ani înaintea Laurei. Şi departamentul local de poliţie îl cunoştea foarte bine. Ah, nu fusese un tîlhar. Exact. Doar un incorigibil.

El împreună cu o şleahtă de băieţi, care îl urmau cu motocicletele ca nişte cavaleri credincioşi pe un rege exilat, îşi întemeiaseră cartierul general în sala de biliard. Cînd nu erau acolo, se aflau în căutare de pradă. Provocau numai necazuri şi toată lumea îi ocolea pe cît posibil. Se ştia că beau foarte mult, înjurau cu glas tare, conduceau cu viteză şi trăiau o viaţă foarte dezordonată, aceasta era versiunea orăşelului în legătură cu *Îngerii iadului*.

Liderul lor, James Paden, crescuse fără să ştie de nici un fel de disciplină, fără ambiţie şi fără pic de respect faţă de cineva sau ceva. Tinerii erau sfătuiţi să se ţină departe de el pentru a nu risca să dea de buclucuri, iar fetele erau sfătuite la fel, numai că riscurile asocierii cu el ar fi avut consecinţe mult mai grave. Buna reputaţie şi însoţirea cu James Paden erau două lucruri care nu se puteau împăca.

Ca o ironie, avea o personalitate care atrăgea extraordinar de mult. Atît bărbaţii cît şi femeile erau

atraşi de el la fel cum i-ar fi atras orice viciu. Era interesant şi amuzant. Păcătos. Dar negativ atrăgător. Era de ajuns o anumită privire, o sugestivă arcuire a sprîncenelor, un semn din deget şi victimele, oameni lipsiţi de stăpînire şi cu foarte puţină voinţă, dădeau fuga spre el.

Avea cu siguranţă şi o înfăţişare plăcută care se potrivea cu personalitatea sa amăgitoare. Cu mult înainte ca aceştia să devină acceptaţi şi mai puţin la modă, el purtase blugi strîmţi şi uzaţi, tricouri, geacă de piele cu gulerul ridicat şi cizme.

Părul castaniu închis şi-l purtase totdeauna lung şi puţin îi păsa să şi-l aranjeze. Privea lumea cu nişte ochi verzi, visători, din belşug adumbriţi de gene întunecate. Gura îi era foarte senzuală, buza de jos fiind mai plină decît cea de sus. Gura îi putea fi chiar bosumflată atunci cînd un zîmbet ironic nu îi ridica un colţ... ca acum cînd se întoarse şi o văzu pe Laura privindu-l cu atîta atenţie.

Ea îi aruncă un zîmbet şters şi îl întrebă:

– Nu vrei să o aştepţi pe doamna Hightower în salon?

El răspunse la fel de formal:

– După dumneata, domnişoară Laura.

Cît de mult ar fi vrut Laura să îi şteargă acel rînjet ironic de pe chip cu palma care aproape că o durea de dorinţa de a lua contact cu obrazul lui. În schimb se întoarse şi îl conduse în salon. Pe parcurs aprinse toate luminile.

El fluieră încet şi prelung cînd intră în încăpere. Stînd în centru îşi strecură mîinile cu palmele în afară în buzunarele de la spate ale blugilor şi se răsuci

încet pe călcîie cu trei sute şaizeci de grade.

Laura nu putu să nu observe schimbarea calităţii hainelor lui, dacă nu chiar şi a stilului. Cizmele, de exemplu, erau scumpe. Erau zgîriate şi prăfuite, dar ea ştia să îşi dea seama de calitate cînd o vedea.

Ceea ce nu voia să observe, dar nu putea fi ignorat, era cît de puţin se schimbase fizic de cînd nu îl mai văzuse, de mai mult de zece ani. Se împlinise, ajunsese la o maturitate deplină, dar nu se îngrăşase, ci era zvelt şi voinic. Mijlocul îi era subţire, burta plată, şoldurile înguste, umerii laţi şi pieptul larg. Se mişca tot sinuos şi încet, asemeni unei păsări de pradă. Părea să nu se grăbească niciodată.

– Minunată încăpere.

– Mulţumesc.

– Totdeauna mi-am dorit să văd interiorul acestei case, zise el şi fără nici o invitaţie se prăbuşi pe una din canapele. Dar n-am fost niciodată invitat.

– Bănuiesc că nu a existat niciodată ocazia, spuse Laura aşezîndu-se pe marginea unui scaun tapiţat, ca şi cum ar fi fost gata să plece în grabă.

– Hm, nu e interesant? Îmi amintesc de cîteva ocazii cînd aş fi putut fi invitat.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Avea de gînd să îngreuneze lucrurile, nu? Voia chiar să o facă să îi spună verde în faţă că indivizi ca el nu ar fi fost bineveniţi la nici una din petrecerile oferite de familia ei? Nu putea fi atît de nepoliticoasă, indiferent cît de mult era provocată. Bunele maniere îi fuseseră prea puternic insuflate.

– Erai mai mare. Aveam cu totul alte cercuri de prieteni.

Găsi tactul ei amuzant şi izbucni în rîs.

– Cu siguranţă, domnişoară Laura, spuse el atunci şi, înclinîndu-şi capul, o privi printre gene. Bănuiesc că eşti tot domnişoara Laura Nolan.

– Da.

– Cum aşa?

– Nu înţeleg.

– Cum de eşti tot domnişoară?

– Prefer să trăiesc singură.

Emanînd dezaprobare din toţi porii faţă de întrebarea lui nepoliticoasă, ea îi aruncă o privire albastră şi rece şi îşi dădu părul pe spate.

El se rezemă de pernele de pe canapea, îşi întinse braţele de-a lungul spătarului şi îşi ridică un picior peste celălalt.

– Ei, domnişoară Laura, părerea mea a fost totdeauna că diferenţa dintre „o femeie singură" şi o „fată bătrînă" este numărul amanţilor pe care i-a avut. Cîţi ai avut?

Laura se făcu roşie de furie. Deveni şi mai rigidă şi îl privi cu ceea ce spera să fie cel mai deschis dispreţ, deoarece asta simţea.

– Destui.

– Cineva cunoscut?

– Viaţa mea nu te priveşte.

– Ia să vedem, spuse el şi îşi ridică privirea în tavan dînd impresia că se gîndeşte la ceva. Dacă ţin minte bine, băieţii din orăşelul ăsta se împart în două categorii. Cei care se întorc de la colegii pentru a conduce firmele taţilor şi cei care pleacă şi nu se mai întorc niciodată, pentru a se apuca de treburi mai serioase şi mai bune. Iar printre cei care s-au întors,

nu cred să fie vreun burlac. După cum am auzit, sînt cu toţii căsătoriţi şi au o droaie de copii, adăugă el privind-o aţiţător. Asta mă face să mă cam întreb de unde îţi alegi amanţii.

Laura ţîşni în picioare cu intenţia clară de a-l pune la punct şi de a-i cere să părăsească imediat casa. Dar îi văzu privirea plină de satisfacţie şi renunţă. Nu voia să îi dea de înţeles că reuşise să o învingă.

Buzele ei erau atît de strînse, încît abia se mişcară cînd întrebă:

– Doreşti să bei ceva între timp?

Făcu cîţiva paşi spre vechiul dulap cu băuturi, unde erau aliniate pahare de cristal şi sticlărie extrem de scumpă.

– Nu, mulţumesc.

Refuzul lui nu îi dădu de ales decît să se aşeze din nou, simţindu-se din ce în ce mai ridicolă. Stătea rigidă încercînd să evite să îl privească în vreme ce el o studia. Tăcerea era apăsătoare.

– Ţi-ai fixat o întîlnire cu doamna Hightower?

El scoase un sunet neclar pe care ea îl luă drept afirmaţie.

– Vrei cu adevărat să cumperi casa asta?

– E de vînzare, nu?

– Da, e de vînzare. Numai că... adică...

Se fîstîci cînd privirea lui deveni dură şi rece ca gheaţa. Îşi umezi buzele nervoasă.

– Nu-mi pot închipui ce a putut să o reţină pe doamna Hightower. De obicei e foarte punctuală.

– Nu te-ai schimbat deloc, Laura.

Faptul că îi spusese pe nume îi dădu fiori. Vocea lui nu mai era ironică, ci blîndă şi răguşită, aşa cum îşi

amintea că suna cînd se întîlneau pe stradă şi el îi vorbea. Ea îi răspunsese totdeauna politicos, plecîndu-şi capul cu modestie şi grăbindu-se în drumul ei, ca nu cumva cineva care i-ar fi auzit să ia atitudinea ei prietenoasă drept invitaţie.

Dintr-un anume motiv, schimbul de saluturi cu James Paden o lăsase totdeauna fără suflare şi derutată. Se simţea compromisă numai dacă el îi rostea numele, de parcă ar fi atins-o. Poate pentru că ochii lui transmiteau mai mult decît un simplu salut. Dar, oricare ar fi fost motivul, ea fusese mereu afectată.

La fel se simţea şi acum. Stînjenită. Amuţită. Şi vinovată fără motiv.

– Am mai îmbătrînit.

– Arăţi bine.

– Mulţumesc, spuse ea împletindu-şi degetele în poală.

Avea palmele atît de umede, încît îi lăsară o pată pe fustă.

– Da, arăţi într-adevăr încă foarte bine.

Ochii lui o măsurau cu priceperea unui bărbat obişnuit să dezbrace femeile în gînd. Ridicîndu-şi din nou ochii spre faţa ei, o privi de sub o pereche de sprîncene groase.

– Încerc să-mi menţin silueta.

Se simţea prost să fie cîntărită cu atîta interes sexual evident, dar nu se putea hotărî să îi facă observaţie pentru acest lucru. Era mai bine să pretindă că nu văzuse nimic.

– Părul îţi este încă strălucitor şi moale. Mai ţii minte cînd ţi-am spus că are culoarea unui cerb?

Minţind, ea scutură din cap.

– Ţi-a căzut cartea de chimie în hol şi eu m-am aplecat să o ridic. Părul îţi căzuse pe obraz. Atunci ţi-am spus că are culoarea unui cerb.

Fusese cartea de algebră şi se aflau în cofetăria şcolii, nu în hol, dar ea nu spuse nimic.

– Are aceeaşi culoare caldă. Şi şuviţele alea blonde din jurul chipului. Sau ţi le-ai făcut acum?

– Nu, sînt naturale.

El zîmbi auzind răspunsul ei tăios. Laura găsi graţia de a-i zîmbi la rîndul ei, sfioasă. O privi multă vreme.

– Cum am mai spus deja, eşti cea mai drăguţă fată din oraş.

– Cea mai drăguţă fată bogată.

El ridică din umeri.

– La naiba, toată lumea avea drept criteriu familia Paden.

Laura îşi privi mîinile, simţindu-se stînjenită pentru el. James crescuse în sărăcie, în adevăratul sens al cuvîntului. Locuise într-o baracă din tot soiul de materiale pe care tatăl lui, un alcoolic, le adunase de prin gunoaie. Din exterior, căsuţa arăta ca o cuvertură peticită, un caraghioslîc. Laura se întrebase mereu cum de reuşea James să fie curat trăind într-o asemenea colibă.

– Mi-a părut rău pentru tatăl tău, spuse ea încet.

Bătrînul Hector Paden murise cu cîţiva ani în urmă. Moartea lui trecuse pur şi simplu neobservată şi cu siguranţă nejelită.

James rîse batjocoritor.

– În cazul ăsta ai fost singura.

– Ce mai face mama ta?

El se ridică deodată încordat.

– Bine, îmi închipui.

Laura era uimită de aparenta lui indiferenţă. În vreme ce James creştea, Leona Paden fusese nevoită să îşi ia nenumărate slujbe pentru a-şi putea întreţine băiatul şi soţul. Dar, datorită faptului că absenta foarte mult din cauza bolii, şi-a cîştigat renumele de persoană pe care nu se putea pune bază. La puţin timp după moartea soţului ei, însă, plecase din baraca de lîngă calea ferată mutîndu-se într-o căsuţă curată într-o zonă respectabilă. Laura o vedea acum rareori. Trăia izolată. Circula zvonul că James era cel care o întreţinea, de aceea Laura a fost şocată acum cînd l-a văzut ridicînd indiferent din umeri în privinţa mamei sale.

El porni să se plimbe prin încăpere luînd cîte un obiect şi examinîndu-l cu atenţie înainte de a-l pune la loc şi a lua altul.

– De ce vinzi casa?

Laurei nu-i plăcea să se simtă ca şi cum ar fi fost în faţa unui procuror care o interoga, aşa că se ridică la rîndul ei şi se duse la fereastră în speranţa că va vedea maşina doamnei Hightower apărînd pe alee.

– Tata a murit în februarie anul trecut, aşa că trăiesc aici singură. E ridicol ca o persoană să trăiască singură într-o casă atît de mare.

El o privi cu atenţie. Ea era atentă să nu i se citească nimic pe chip.

– Înainte de moartea lui, numai tu şi el aţi locuit aici?

– Da. Mama a murit acum cîţiva ani, spuse ea

ferindu-şi privirea. Sigur, mai erau şi Bo şi Gladys, adăugă ea referindu-se la perechea care lucraseră ca servitori pentru familia ei de cînd ţinea minte.

– Şi nu mai locuiesc?

– Nu, i-am lăsat să plece.

– De ce?

– Nu mai aveam nevoie de ei.

– N-ai nevoie de o menajeră care să te ajute să ai grijă de o asemenea casă? Şi Bo nu făcea toate treburile grele?

– Îmi place să fac totul singură.

– Hmm.

Acea observaţie fără cuvinte îi dădu de înţeles foarte clar că nu o credea. Îndoiala lui era cît se poate de enervantă.

– Uite ce e, domnule Paden...

– Ei, haide, Laura. Ştiu că nu ne-am văzut de multă vreme, dar îmi mai poţi spune James, tare şi răspicat.

– Bine, James. Se pare că nu te-ai înţeles prea bine cu doamna Hightower. Ce-ar fi să-ţi fixezi o altă întîlnire cu ea pentru mîine?

– Vreau să văd casa în seara asta.

– Îmi pare rău. Ea nu-i aici şi nici nu se pare că ar avea de gînd să apară.

– Am aşteptat foarte mult acolo în întuneric pînă cînd ai apărut. De fapt, n-am nevoie de nici un agent imobiliar, din moment ce tu eşti aici. Îmi poţi arăta tu casa.

– Nu cred că se cuvine.

O sprînceană i se ridică pînă cînd formă un arc întrebător deasupra ochiului lui.

– Dar ce, domnişoară Laura, te gîndeai la ceva necuvenit?

– Bineînţeles că nu, se răsti ea. Vreau să spun numai că această casă se află pe lista doamnei Hightower. M-a întrebat astăzi dacă îi poate arăta casa unui client în cursul serii, eu am fost de acord şi am promis să nu-mi fac simţită prezenţa. Singurul motiv pentru care am venit a fost că mi-am închipuit că aţi plecat deja. Sînt convinsă că nu i-ar plăcea să mă amestec.

– Nu-mi pasă dacă-i place sau nu. Eu sînt clientul. Acesta are totdeauna dreptate şi mie mi-ar face mare plăcere amestecul tău. Cine mi-ar putea arăta casa mai bine decît cineva care a locuit în ea chiar din ziua cînd s-a născut?

Vorbele lui o sfredeliră ca nişte cioburi de sticlă. Chiar aşa, cine? Cine cunoştea şi iubea fiecare colţişor şi crăpătură din podeaua de lemn a casei care fusese construită de străbunicul ei? Cine lustruia argintăria de familie, cu mult înainte să fie nevoie, numai de dragul de a o atinge? Cine ceruia mobila străveche pînă cînd strălucea în lumina soarelui ce pătrundea prin ferestre? Cine cunoştea cîte o poveste în legătură cu aproape fiecare obiect din casă? A cui inimă era zdrobită acum fiindcă era nevoită să vîndă?

Laura Nolan.

Deoarece, din cîte îşi amintea, casa şi povestea ei o fermecaseră întotdeauna. Bunica ei îi spusese povestiri pe care Laura, copil fiind, ceruse să i se repete mereu, povestiri de care nu se săturase niciodată. Acum se silea să nu plîngă de cîte ori îşi amintea că, în curînd, forţată de împrejurări, va trebui

să se despartă de casă.

– E adevărat că ştiu mai multe în legătură cu casa decît doamna Hightower, dar continui să cred că n-ar fi bine să mă amestec.

– Sau nu-ţi convine clientul?

Ea îl privi repede.

– Nu ştiu ce vrei să spui, şpuse ea şovăitor, iar el se apropie foarte mult, încît ea trebui să îşi dea capul puţin pe spate pentru a-l privi în ochi.

– Crezi că nu sînt destul de bun pentru a-ţi cumpăra casa?

Laura rămase uluită de faptul că lovise direct la ţintă.

– Nu cred deloc aşa ceva.

– Ba da. Însă, indiferent ce părere ai despre mine, să ştii că banii mei sînt verzi şi îmi pot permite să cumpăr casa.

Simţindu-se prinsă în capcană, ea se îndepărtă de el.

– Am aflat de succesul tău cu acele... acele...

– Magazine de piese auto.

– M-am bucurat foarte mult pentru tine.

El rîse uşor, batjocoritor.

– Da, sînt convins că toată lumea din oraş a toastat pentru succesul meu. Cînd am plecat de aici acum zece ani erau cu toţii convinşi că voi ajunge la închisoare.

– Păi, ce te-ai fi aşteptat să creadă toată lumea? Felul în care tu... Las-o baltă.

– Nu, hai spune acum, zise el apărîndu-i din nou în faţă. Spune-mi. Felul în care eu ce?

– Felul în care chefuiai în maşinile alea pe care le

tot reparai.

– Doar lucram într-un garaj. Îmi cîştigam existenţa reparînd maşini.

– Dar aveai o plăcere deosebită să-i sperii pe ceilalţi şoferi trecînd în viteză pe lîngă ei în automobilele tale sport sau cu motocicletele tale. Aşa ţi-ai cîştigat antipatia. Exact ca în seara asta! spuse ea arătînd spre alee prin ferestrele mari şi înalte. De ce stăteai ascuns în verdeaţă aşteptînd să mă sperii de moarte?

El rînji.

– Nu te aşteptam pe tine, ci pe doamna Hightower.

– Ei bine, să ştii că şi pe ea ai fi speriat-o. Ieşind din beznă cu porcăria aceea oribilă şi zgomotoasă. Ar fi leşinat. Ar trebui să- ţi fie ruşine.

El se aplecă rîzînd uşor.

– Tot te mai înfurii ca naiba, nu-i aşa, Laura?

Ea îşi recăpătă atunci calmul.

– Sînt extrem de calmă.

El rîse din nou.

– Îmi amintesc cum te-ai înfuriat pe Joe Don Perkins pentru că ţi-a vărsat paharul de Coca-Cola în drogherie. Mersesem cîţiva să cumpărăm... ăăă... nu mai contează ce voiam să cumpărăm, dar nu pot să uit cum a ieşit Joe Don cu coada între picioare după ce-ai tăbărît pe el cu toată forţa. L-ai făcut bădăran mare şi din topor.

Se aplecă deasupra ei acum, lipind-o de pervazul ferestrei. Întinse mîna şi trase în joacă de o şuviţă de păr blond care îi cădea pe lîngă obraz, zăbovind puţin cu palma.

– Îmi amintesc că-mi spuneam cît de tulburătoare

erai cînd te enervai, spuse el încet. Încă mai eşti tulburătoare, adăugă el mîngîindu-i obrazul.

– Nu, spuse ea tăios întorcînd capul.

Zîmbetul senzual de pe buzele lui se transformă într-o linie de amărăciune. Îşi retrase mîna.

– Nu vrei să te ating? De ce? Mîinile mele nu sînt destul de curate? întrebă el întinzînd amîndouă mîinile şi desfăcîndu-şi degetele la cîţiva centimetri de faţa ei. Uite, Laura. Nu mai lucrez într-un garaj ca să repar maşinile bogătaşilor. Vezi? Nu mai am nici un pic de ulei sub unghii.

– N-am vrut să...

– Pe naiba. Dar lasă-mă să-ţi mai spun ceva. Acum sînt destul de curat ca să intru pe uşa casei din 22 Indigo Place şi sînt destul de curat ca să te ating.

Răsuflarea lui fierbinte îi atinse buzele. Îşi ridică spre el ochii albaştri temători. El mai făcu un pas spre ea.

Deodată se treziră scăldaţi în lumina farurilor unei maşini care intră pe aleea în formă de semicerc din faţa casei. Laura vru să se lase în jos şi să pună cît mai multă distanţă între James Paden şi ea.

Dar nu putu să facă nici o mişcare pînă cînd el nu se dădu la o parte şi acest lucru i se păru că durează foarte mult. Şi tot timpul cît i-a trebuit pentru a se îndrepta complet şi pentru a se îndepărta, el şi-a ţinut privirile aţintite asupra chipului ei.

Fisticită, ea îşi netezi părul şi îşi trecu mîinile umede peste fustă înainte de a se duce la uşă să îi deschidă doamnei Hightower.

– Bună, draga mea, spuse agentul imobiliar, o femeie plinuţă, veselă şi prietenoasă, făcîndu-şi o

intrare zgomotoasă. Am încercat să sun... Ah, bună seara! Trebuie să fiţi domnul Paden, spuse ea îndreptîndu-se spre el ca un tanc Sherman, cu mîna întinsă, strîngîndu-i-o o cu putere pe a lui. Îmi cer scuze din nou că am întîrziat. N-a fost un noroc imens că aţi găsit-o pe Laura acasă? Ar fi trebuit să fiu aici să vă fac cunoştinţă, dar mi-aţi spus la telefon că o cunoaşteţi deja, nu-i aşa?

– Da, spuse el cu o voce groasă şi tunătoare. Ne cunoaştem de mulţi ani.

Laura evita să îl privească.

– Şi aţi văzut casa?

– V-am aşteptat, spuse el.

– Ei bine, atunci n-o să vă fac să mai aşteptaţi. Este atît de frumoasă. Laura, tu ştii atît de multe lucruri despre ea. Vrei să ne însoţeşti, te rog?

– Cu mare plăcere, zise ea ignorînd expresia lui James care parcă spunea „ţi-am zis eu".

În următoarea jumătate de oră se plimbară prin minunatele încăperi ale casei din 22 Indigo Place. Deşi aparţinuse familiei Laurei timp de cîteva generaţii, fusese întreţinută cu extrem de multă grijă şi dragoste. Existau cîteva părţi care necesitau îmbunătăţiri, dar, în general, casa era în perfectă stare. Avea în total paisprezece camere, holul de la intrare şi cel central de la etaj. Fiecare încăpere era superb mobilată în concordanţă cu renaşterea arhitecturii greceşti.

Laura încercă să pară detaşată în timp ce povestea, dar, ca întotdeauna cînd vorbea despre Indigo Place, se înfierbîntă repede datorită subiectului. Cei doi o ascultau atent. James era fermecător şi politicos

cu agentul imobiliar, care radia de încîntare. Laura scrîşnea din dinţi ori de cîte ori doamna Hightower zîmbea afectat cînd el spunea cîte ceva spiritual.

Încheiară circuitul în holul de la intrare. Doamna Hightower îi zîmbi lui James.

– Nu-i aşa că-i minunată, domnule Paden? Am exagerat cumva la telefon?

– Nu, doamnă Hightower, n-aţi exagerat, dar cunoşteam foarte bine această adresă. Totdeauna am admirat casa de afară.

Laura acceptă înţepătura, dar ignoră privirea plină de înţeles care i se aruncă.

– Mă voi gîndi foarte bine în noaptea asta.

– Foarte bine. Vă rog să mă sunaţi dacă aveţi ceva întrebări, spuse femeia, după care se întoarse spre Laura. Îţi mulţumesc că ne-ai dat voie să vedem casa în seara asta. De cum voi afla ceva de la domnul Paden, voi lua legătura cu tine.

– Vă mulţumesc, doamnă Hightower.

– Noapte bună, Laura.

Ea se uită la mîna care i se întinse. Era, într-adevăr curată. Şi bronzată. Şi puternică. O mînă de bărbat frumos conturată pe care ea o crezu în stare să aibă o forţă extraordinară şi să ofere plăceri nemaipomenite unei femei.

– Noapte bună, James, spuse ea strîngînd scurt atrăgătoarea mînă. Bun venit înapoi în Gregory.

El îi zîmbi într-un fel care spunea că ştia că era la fel de binevenit în Gregory ca un sconcs la o expoziţie floral㠹.

Plecă împreună cu doamna Hightower şi Laura închise uşa în urma lor. Chiar şi prin uşa grea o putea

auzi scoţînd laude la adresa casei. Îl trata pe acel posibil cumpărător cu mănuşi. O proprietate care valora atît de mult ca aceea din 22 Indigo Place nu putea fi accesibilă decît cîtorva persoane. Deocamdată, nimeni nu privise în mod serios casa. James Paden era cel dintîi adevărat candidat la proprietate, iar doamna Hightower nu avea de gînd să rateze acea vînzare.

Laura nu se mişcă de lîngă uşă decît cînd auzi motocicleta ieşind de pe alee în urma maşinii doamnei Hightower. Trecînd prin încăperi şi stingînd luminile se mustră că nu o întrebase cine era clientul ei cînd femeia o sunase mai devreme în după-amiaza aceea. Nu îi spusese decît că era un milionar din Atlanta în căutarea unei case în care să se poată retrage liniştit.

Laura se aşteptase la cineva mai vîrstnic. Se aşteptase la un necunoscut. Niciodată nu s-ar fi aşteptat la James Paden.

În ultimii cîţiva ani apăruseră numeroase relatări despre el în ziarul local. La numai cîţiva ani după ce a plecat din Gregory şi-a cîştigat un renume în lumea piloţilor de curse. Pentru microbiştii acelui sport era o celebritate, stabilind recorduri impresionante de viteză şi curaj pînă să împlinească treizeci de ani. Se scrisese un articol foarte amplu în ziarul din Atlanta despre retragerea lui din competiţii. Cîteva luni mai tîrziu, Laura citi că îşi deschisese un magazin de piese auto.

De atunci, locuitorii oraşelului Gregory urmăriseră cu un interes crescînd cum băiatul lor ajunsese să transforme acel prim magazin într-un lanţ de magazine de succes. Ultimele lucruri despre James Paden

– pe care pînă atunci, nici unul din locuitorii din Gregory nu voise să şi-l revendice – erau că vînduse lanţul de magazine unui conglomerat pentru o sumă de bani uluitoare.

Laurei puţin îi păsa cîţi bani avea el sau de cît succes se bucura, fiindcă era tot bădăran şi prost crescut. Şi cît de tipic pentru nivelul lui să vină şi să îşi afişeze succesul în faţa unui oraş care îl batjocorise într-un mod cît se poate de deschis.

Cui îi păsa?

Ei cu siguranţă nu. De ce nu se mulţumise, oare, să rămînă cu milioanele lui în Atlanta? Nu aveau nevoie de ele în Gregory.

Din păcate, nu tocmai acesta era adevărul. Ea avea nevoie de bani cu disperare.

Greutatea acelei probleme o copleşi ca o platoşă din zale. O însoţi şi cînd se duse sus în dormitorul ei căruia, se gîndi ea recunoscătoare, James nu îi aruncase decît o privire în trecere atunci cînd vizitase casa.

Dezbrăcîndu-se, Laura îşi aminti cu amărăciune de ziua cînd executorul testamentar al tatălui ei a rugat-o să se ducă la el. În acel birou impresionant plin de cărţi, îi dăduse vestea devastatoare că nu i se lăsase absolut nimic în afară de o listă întreagă de creditori furioşi.

Uluită, ea ascultase cum omul îi spunea că tatăl ei fusese un nepriceput în manevrarea banilor şi risipise averea familiei pe investiţii proaste şi speculaţii greşite. Avocatul îi prezentă totul cu blîndeţe, dar foarte deschis. Era complet falită şi nu avea absolut nici o posibilitate să achite facturile care se adu-

naseră.

– Dar am trăit.

– Foarte bine. Randolph nu ar fi recunoscut niciodată că avea probleme, cu atît mai puţin v-ar fi spus ţie sau mamei tale că vă îndreptaţi spre un dezastru financiar.

Laura se uită prin hîrtii pînă cînd enormitatea greutăţilor ei reuşi să o copleşească.

– Nu-mi pot permite nici măcar să mănînc.

– Îmi pare rău, Laura, dar asta este moştenirea ta.

– Cel puţin mai am Indigo Place, spuse ea gînditoare, răsfoind printr-o grămadă de facturi, dar suspinul greu al avocatului o făcu să îşi ridice brusc capul şi să îl privească din ce în ce mai îngrozită. Mai am Indigo Place, nu-i aşa?

El îi acoperi mîna cu a lui.

– Este ipotecată, draga mea. Banca m-a anunţat că, dacă nu îşi recuperează pierderile în următoarele şase luni, se vor vedea siliţi să declare prescrisă ipoteca. Ţi-aş sugera în mod foarte serios să vinzi.

Aceasta fusese cea din urmă lovitură. Îşi pusese capul pe biroul avocatului şi începuse să suspine. Totuşi, încet-încet, înfruntase realitatea acelei dileme. Faptul că nu avea nici un ban era de neconceput, dar în acelaşi timp, foarte adevărat.

Cît putu de încet scoase casa din 22 Indigo Place la vînzare. Cînd s-a aflat, cum a ştiut că se va întîmpla cu siguranţă, a auzit tot felul de bîrfe care spuneau că se săturase să mai întreţină casa, că nu suporta să mai fie legată de ea şi că voia să fie liberă pentru a călători fără să ştie că trebuie să aibă grijă de proprietate.

Va călători, bineînţeles, va pleca imediat din oraş pentru a-şi căuta ceva de lucru de cum va vinde casa.

Se băgă în pat şi stinse lumina privind, aşa cum făcuse întotdeauna, magnolia din dreptul ferestrei ei de la etaj. Timpul îi fugea printre degete. Mai avea aproape o lună pînă la scadenţă. Să declare falimentul şi să lase tot oraşul să afle de eşecul tatălui ei era ceva de neînchipuit. Şi, pe deasupra, nu voia să fie tăvălită în noroi reputaţia solidă a familiei. Trebuia să vîndă casa şi asta cît mai curînd.

Dar a naibii să fie dacă avea să lase un nevrednic ca James Paden să se mute în ea!

Capitolul doi

Laura se trezi tîrziu ameţită, fiindcă nu dormise deloc bine după ce îi trebuiseră cîteva ore bune pentru a adormi. Avu impresia chiar că visase ceva neplăcut, dar nu voia să îşi amintească. Instinctiv ştia că nu vrea să ştie despre ce – sau mai degrabă despre cine – fusese visul.

Nu i se întîmpla pentru prima oară să se trezească plină de pesimism. În timpul bolii îndelungate a tatălui ei, la moartea acestuia şi la descoperirea problemelor sale financiare, Laura înfruntase totul cu curaj, dar nici nu mai ţinea minte cum era să aştepte cu nerăbdare

să se trezească dimineaţa. În ultima vreme, viitorul îi promitea doar noi probleme.

Se duse încet în baia de lîngă dormitor şi făcu un duş, mai întîi fierbinte şi apoi cît de rece suportă, într-un efort de a-şi mai reveni. Nefericirea o făcea letargică, dar duşul remedia acest lucru cît de cît.

Îşi puse o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou pe care scria *„Atît de mulţi bărbaţi, atît de puţin timp"* primit cadou de la o prietenă care i-l cumpărase cînd fusese odată la New Orleans. Desculţă, cu părul strîns în prosop, coborî să îşi facă o cafea, de care avea mare nevoie.

Soneria de la intrare o trezi din transa în care o cufundase curgerea înceată a cafelei în filtru. Paşii abia i se auziră pe podeaua de lemn şi pe covoarele persane vechi cînd se duse spre uşă. Uitîndu-se pe după perdelele de la ferestrele din sufragerie să vadă cine era acel vizitator matinal, strînse puternic din ochi, îşi încleştă pumnii şi înjură printre dinţi.

Riscă o privire în oglinda din holul de la intrare, dar gemu şi îşi dori să nu se fi uitat. Nemachiată, desculţă, cu părul ud strîns în prosop. Excelent. Grozav.

Şi, fir-ar să fie, el arăta superb.

Deschise uşa brusc, dar nu spuse nimic, aruncîndu-i doar o privire la fel ca starea ei de spirit.

El o privi şi avu îndrăzneala de neiertat să rîdă.

– 'neaţa.

– Bună.

Trebui să stea să îl vadă cum citea sloganul de pe tricou. Apoi, trebui să îl îndure zîmbetul ironic şi sceptic. Cît de mult ar fi vrut să i-l îndepărteze de pe

chip cu o palmă. Îşi păstră, însă, expresia blazată şi plictisită.

Privind peste umerii lui impresionanţi, văzu că înlocuise motocicleta cu o maşină sport argintie, a cărei marcă ea nici nu o recunoscu. Era atît de joasă şi mică, încît ea se întrebă cum de se putea strecura în ea cît era de lung.

– Nu mă inviţi înăuntru?

– Nu.

– Pot să intru?

– Pentru ce?

– Nu a sunat doamna Hightower?

– Nu.

Dar chiar în clipa cînd spuse acest cuvînt, se auzi telefonul. El îi făcu cu ochiul.

– Pun pariu că ea e.

Laura îi aruncă o privire răutăcioasă, dar trupul el continua să fie o barieră în uşă.

– Ţi-aş sugera să răspunzi, îl zise el după ce cîteva apeluri stridente nu reuşiră să o urnească.

Păstrîndu-şi stăpînirea de sine, în ciuda felului cum era îmbrăcată, Laura îi întoarse spatele şi se duse la telefonul ascuns într-o nişă sub scară.

– Alo... Ah, bună dimineaţa, doamnă Hightower.

Se uită la James care intra nepoftit. După ce închise uşa, el îi întoarse privirea zîmbind mulţumit.

– A venit deja, spuse Laura înţepat. Aş fi vrut să o faceţi... Ah, da? ... Bănuiesc că eram la duş... Bine... Într-adevăr... Da, sînt sigură. Nici un deranj. La revedere.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse încet spre musafirul nepoftit.

– Mi-a spus că vrei să vezi casa din nou. De ce? Doar ai văzut-o aseară.

– Dacă mă hotărăsc să o cumpăr, va trebui să dau foarte mulţi bani. Nu crezi că ar trebui să arunc o privire şi la lumina zilei?

– Presupun că da.

Dumnezeule, cît şi-ar fi dorit să nu arate atît de groaznic. Ar fi vrut ca tricoul să nu fi fost atît de vechi, de moale şi de lipit de corp. Ar fi vrut să fi purtat sutien în dimineaţa aceea. De fapt, în clipa aceea, cînd el o cerceta cu privirea, ar fi vrut să fi fost îmbrăcată într-un sac închis la culoare, care să o acopere de la bărbie pînă la degetele de la picioare. Îşi simţi picioarele mai goale ca oricînd. Chiar şi labele picioarelor şi le simţi vulnerabile cînd el îşi coborî privirea asupra lor.

– Păi, spuse ea îndreptîndu-se spre sufragerie, fă-te comod. Eu tocmai făceam cafea...

– *Merçi,* aş bea una cu mare plăcere.

Ea rămase cu gura căscată privindu-l. Nu îl invitase să bea o cafea cu ea. James Paden nu avea absolut nici un fel de maniere. Oricare alt bărbat i-ar fi sesizat stînjeneala şi şi-ar fi văzut de treabă făcînd tot posibilul să nu deranjeze. Dar nici nu ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva din partea lui.

– La bucătărie, spuse ea pe un ton lipsit de graţie.

– Foarte bine. Tot trebuia să o mai văd o dată.

O urmă prin sufragerie în bucătăria însorită, unde îi întîmpină aroma cafelei proaspete.

– Nu iei loc?

Pe buzele ei se întipărise un zîmbet încordat, dar invitaţia sună descurajator.

– Imediat, spuse el absent cercetînd bucătăria cu ochii unui bucătar şef. Vor rămîne toate aparatele?

– Nu m-am gîndit.

Se întinse să ia de sus din dulap cești şi farfurioare şi, în clipa aceea, fu conştientă de cîteva lucruri: de felul cum gestul acela făcu să i se întindă şi mai mult tricoul peste sîni, de cît de scurți şi strîmți erau de fapt pantalonii şi de cît de bine mirosea James Paden. Pielea îi mirosea a săpun şi after shave, iar gura a mentă.

Ferească sfîntul să aibă vreodată ocazia să îi simtă gustul, dar...

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

Făcu tot posibilul să umple cele două cești, deşi mîinile îi tremurau. De multe ori regretase că bucătăria era atît de mare încît era nevoie de paşi inutili pentru a ajunge la diverse lucruri. Dar în ultimele cîteva minute, părea să se fi micşorat îngrozitor.

– Aparatele. Mulțumesc, spuse el luînd ceşcuța din mîna ei.

– Ah, da, cred că vor rămîne. Sînt aici de cînd a fost refăcută şi modernizată bucătăria. Cu siguranță că nu voi avea nevoie de ele şi probabil că n-aş lua prea mult pe ele dacă aş încerca să le vînd. Frişcă sau zahăr?

– Nimic, mulțumesc, spuse el sorbind din cafea. Unde vei pleca?

Ea urmări aburul care se ridica din ceaşca de cafea. În cele din urmă îi întîlni privirea.

– Să plec? Cînd?

– După ce vinzi casa.

– În altă parte, răspunse ea evaziv.

Se studiară reciproc timp de cîteva secunde. Laura îşi mută prima privirea.

– După cum vezi, toate aparatele sînt în stare bună şi funcționează perfect.

El trecu peste toate cu o perie cu peri fini. Laura prefera să se uite la casă şi la mobilă decît la ea, dar meticulozitatea lui era teribil de enervantă şi plictisitoare. Găsi o fisură în cimentul care ținea plăcuțele de mozaic şi rîcîi cu unghia degetului arătător.

– S-a slăbit puțin, zise ea nerăbdătoare.

– Ştiu. Pot s-o repar singur, spuse el privindu-i sînii fără să încerce să îşi ascundă fascinația. Privirea nu i se desprinse decît peste cîteva clipe cînd îi alunecă încet peste chip.

– Am nişte mîini foarte pricepute.

Rămase cîteva secunde captivată de privirea lui verde şi nemişcată, după care se întoarse furioasă. „Sînt convinsă", se gîndi ea cu dușmănie.

Cu toate că îi fripse limba, bău cafeaua dintr-o înghițitură şi aşează ceaşca şi farfurioara pe dulap cu zgomot. Nu îl voia acolo. O tulbura, o făcea să devină nervoasă şi să stea în defensivă. Dar nici nu îl putea da afară. Era clientul doamnei Hightower. Singura soluție care îi rămînea Laurei era să încheie afacerea cît mai repede.

– Ce ai vrea să vezi?

Încrucişîndu-şi gleznele, el se sprijini de dulap sorbindu-şi încet cafeaua şi continuînd să o țintuiască cu privirea.

– N-am văzut cine ştie ce pînă acum. Ce-ar fi să-mi arăți totul?

Dublul înţeles nu îi scăpă Laurei, dar îl ignoră. Oare nu se gîndea niciodată la altceva? Reputaţia lui de afemeiat nu era deloc o exagerare. Dacă tot ceea ce se spusese despre el era adevărat, Laura se mira cum de mai apuca să stea cu pantalonii încheiaţi.

Şi, trecîndu-i acest gînd prin cap, se uită să verifice. O mare greşeală. Fiindcă blugii lui cădeau bine. Chiar foarte bine. Şi, deşi erau perfect încheiaţi, nu îi puteau ascunde sexul. Dacă umflătura de sub fermoar nu era de ajuns pentru a o convinge că persoana aceea era un adevărat bărbat, un mascul desăvîrşit, atunci coapsele lui tari care îi încadrau sexul, o făcură.

Nu avea nici un pic de burtă. Ah, nu. Cămaşa lui nu făcea nici măcar o cută peste abdomenul plat, dar era destul de largă pentru a-i cuprinde pieptul. Pretinse, chiar şi faţă de ea, că nu văzuse părul castaniu cu reflexe aurii la vîrfuri, care se zărea în V-ul cămăşii.

Cu toate acestea, după ce îl studie, nu putu să scoată nici un cuvînt măcar. El fu primul care rupse tăcerea.

– Şi pivniţa?

– Ce-i cu ea?

– Mi-ai vorbit de ea aseară, dar nu mi-ai arătat-o. Uşa asta duce acolo?

Se duse la uşa din capătul celălalt al bucătăriei şi încercă să o deschidă.

– Cheia este agăţată în cui, îi spuse ea forţîndu-şi picioarele să se mişte pe gresie.

Trebuia să stea aproape de el pentru a ajunge la cheia care era ascunsă în spatele frigiderului.

22 Indigo Place

– Totdeauna o ţii încuiată?

– Da.

– De ce? Aici e încăperea cu toate scheletele familiei?

Ea îi aruncă o privire urîtă peste umăr în timp ce descuia.

– Nu, dar acesta e singurul loc din Indigo Place care nu mi-a plăcut niciodată.

– De ce?

– Nu ştiu, spuse ea dînd din umeri. Mă sperie.

– Atunci poate ar fi bine să intru eu primul, zise el trecînd pe lîngă ea.

Se lipi cît putu de mult de tocul uşii, dar el tot o atinse. Peste tot şi în acelaşi timp. Întregul ei trup prinse viaţă ca şi cum ar fi intrat în priză. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut ieşind scîntei.

Pe a doua treaptă el se răsuci.

– Nu vii?

Auzise aceste cuvinte într-un film odată, iar eroina dăduse un răspuns pe măsură şi sugestiv. Dar ea nu putu decît să se dojenească pentru ceea ce gîndea şi să îngaime:

– Ăăăă, nu, du-te tu. Eu o să mai beau între timp o ceaşcă de cafea.

– Te rog. E într-adevăr de sperlat. Şi, pe urmă, trebuie să-mi arăţi drumul. Dacă mă rătăcesc? Sau dacă am ceva de întrebat...

– Of, bine, zise ea enervată şi puse încet un picior desculţ pe treapta de lemn.

– Stai să te ajut.

Înainte să îşi dea seama ce se întîmplă, îşi simţi mîna prinsă într-a lui şi, încet-încet, o conduse pe

scara întunecată.

– Ai grijă pe unde calci, o avertiză el.

– Jos în dreapta e un întrerupător, spuse ea şi glasul îi răsună straniu între acele ziduri.

El găsi întrerupătorul şi îl răsuci, dar nu se întîmplă absolut nimic.

– Îmi pare rău. Cred că s-a ars becul.

– Nu-i nimic. Dacă uşa e deschisă, văd destul de bine.

Ea sperase că, fără lumină, el avea să întrerupă turul pivniţei şi chiar dădu să se întoarcă spre scară, dar el îi ţinu mîna ferm într-a lui. Acum nu mai avea de ales decît să îl urmeze prin încăperea aceea de sub pămînt.

Podeaua era umedă sub picioarele ei desculţe. Pivniţa mirosea a noroi proaspăt şi a mucegai. Ea îşi închipui că vede păianjeni, şoareci şi tot felul de alte lucruri neplăcute.

– Ce este în toate borcanele acelea de pe rafturi?

– Conserve şi gemuri. Fructe şi legume conservate. Gladys le-a pus înainte să plece.

– Sînt bune?

– Delicioase. Este o bucătăreasă minunată.

– Păcat că a trebuit să-i dai drumul.

Laura deveni deodată defensivă.

– Nu a trebuit, ci aşa am vrut.

El nu comentă, dar mai puse o întrebare, apoi încă una, pînă cînd curiozitatea în legătură cu pivniţa îi fu total satisfăcută. În tot acest timp o ţinuse de mînă, dar ea nu îşi dădu seama cît de tare îl strînsese decît cînd se îndreptară înapoi spre trepte. Se treziră deodată scăldaţi în lumina din bucătărie. Atunci ea îşi

slăbi considerabil strînsoarea.

– Nu prea îţi place pivniţa, nu? o întrebă el încet oprindu-se la prima treaptă.

– Nu, nu-mi place.

– Şi ţi-e frig.

Începu să îi frece viguros braţele. Pentru o clipă Laura rămase uluită de atingerea lui. Stătea nemişcată lăsîndu-i mîinile să îi alunece iute de la coate la umeri şi înapoi, iar şi iar, pînă cînd începu să se încălzească. Sau căldura provenea, oare, din stînjeneală? Dar James nu se uita la chipul ei şi nici măcar la braţele îngheţate, ci la sînii ei. Aşa şi-a dat seama că îi era frig.

Ea îşi îndepărtă uşor mîinile şi urcă scara cu grijă.

– Cred că aş mai bea o cafea.

De cum intră din nou în bucătărie se grăbi să îşi ia ceaşca şi să o umple.

– Tu?

– Nu, mulţumesc, spuse el închizînd metodic uşa pivniţei şi punînd cheia la locul ei în cui. Dar cred că ştiu ceva ce te-ar face să te simţi mult mai bine decît cafeaua.

Ea se întoarse încet şi, la fel de încet, coborî ceaşca de la buze. Vocea lui era groasă şi profundă. Parcă ar fi fost o foarte mare intimitate între ei. Ochii lui erau sugestivi şi mersul sigur cînd veni spre ea. Laura ştia că ar fi trebuit să fugă, dar nu se putea mişca. Nici cînd el ridică mîinile întinzîndu-le spre ea.

Îi desfăcu încet prosopul din jurul capului dîndu-l la o parte. Părul ei ud îi căzu pe lîngă faţă şi pe umeri. Lăsînd prosopul să cadă, James îşi ridică iar mîinile şi îşi trecu degetele prin părul ei îndepărtîndu-i-l de pe

chip. Îşi lăsă degetele să coboare prin şuviţele umede forţînd acolo unde erau încurcate. După ce făcu acest lucru de cîteva ori îi încercui gîtul cu mîinile şi îi masă ceafa cu vîrfurile degetelor.

– Nu ţi-a îndepărtat puţin din tensiunea de la ceafă?

Cu siguranţă că da. Dar o lăsase de asemenea şi fără vlagă în genunchi. Îi aprinsese şi un foc adînc în stomac. Îi răspîndise şi o căldură puternică în jurul mijlocului topindu-i coapsele.

– Ba da, mulţumesc.

Cel mai important acum era să fugă de el înainte de a cădea victimă farmecului său de necontestat. Îi îndepărtă mîinile şi se forţă să treacă pe lîngă el. Reuşise să pună pe masă ceşcuţa şi farfurioara înainte să îi scape din mînă.

– Ce... ce-ar fi să trecem prin încăperile de jos mai întîi? Apoi, dacă vei mai vrea să vezi ceva, îţi voi arăta.

– Bine. Condu-mă.

Faptul că nu mai avea prosopul în jurul capului nu o ajută să îşi recapete încrederea. Părul ud şi proaspăt şamponat părea ceva mult prea intim. Se simţea expusă şi violată de fiecare dată cînd o privea, dar se bază pe calmul el înnăscut pentru a putea încheia turul parterului.

Bineînţeles că totul nu era decît o şaradă. Nu avea de gînd să accepte un contract de la James Paden nici dacă acesta îi oferea de trei ori mai mult decît cerea ea. Era aproape o profanare ca el să calce prin acele încăperi. Se cutremură la gîndul că el şi prietenii lui prost crescuţi ar fi putut năvăli prin casa ei aşa cum făceau sîmbăta seara prin sala de cinematograf

stîrnind haos pînă cînd directorul îi dădeau afară.

Numai peste cadavrul ei.

– Acesta e biroul tatei, spuse ea conducîndu-l într-o cameră spaţioasă şi căptuşită cu lemn din spatele casei.

Era mobilată numai în piele şi lemn de stejar şi mai mirosea încă a tutun de pipă. O blană de urs se afla întinsă pe podea în faţa căminului şi cîteva trofee de vînătoare le rînjeau mutește de deasupra poliţei. O veche masă de biliard cu săculeţe demodate din piele domina mijlocul încăperii.

– Obişnuia să joace biliard? întrebă James.

– Ore întregi, zise ea rîzînd amintirilor atît de dragi.

– Deci asta e diferenţa.

Surprinsă de tonul ironic, ea se întoarse.

– Diferenţa?

– Între un domn şi un terchea-berchea. Dacă îţi pierzi timpul prin sala de biliard eşti considerat un vagabond, dar dacă joci biliard ore întregi în propria-ţi casă, eşti un domn, spuse el aruncînd încă o privire plină de amărăciune mesei, după care îi zise cu asprime: Hai sus.

Ei nu îi plăcu tonul sinistru al vocii lui. Era destul de grav să conducă un bărbat, mai ales unul cu reputaţia lui James Paden, sus, spre dormitoarele unei case goale, în fond. Dar cînd cuvintele „Hai sus" purtară ameninţarea ascunsă că, odată ajunşi acolo, o va pedepsi pentru toate umilinţele suferite, senzaţia de rău din stomac i se intensifică.

Totuşi, pînă ajunseră sus, el păru mai relaxat. Laura îi arătă mai întîi dormitorul mare, gîndindu-se că îi putea potoli curiozitatea. Dar cînd ieşiră, el rămase

în hol privind-o întrebător, pînă cînd ea îi arată şi celelalte două dormitoare, care aveau o baie comună. După aceea ea o luă iute spre scări.

– Acum o să-ţi arăt...

– Aici ce este?

Fără să se întoarcă măcar, ea ştiu la ce anume se referea. Cu siguranţă că arăta spre dormitorul din colţ.

– Dormitorul meu, răspunse ea şovăitoare.

– Pot să-l văd?

– Este neapărat necesar?

– Cred că da.

De ce nu era, oare, doamna Hightower acolo pentru a-şi face meseria, cîştigîndu-şi comisionul de şase la sută? Laura se mustră pentru faptul că fusese de acord să îi arate casa în absenţa agentului imobiliar. Exaltarea femeii era enervantă, dar prezenţa ei l-ar fi împiedicat pe James Paden să ceară să îi vadă dormitorul.

– Sînt sigură că dacă vei face o ofertă serioasă, doamna Hightower va programa...

– Dar mă aflu aici acum.

Vîrîndu-şi mîinile în buzunare, el îşi înclină capul într-o parte şi păru ferm hotărît să stea acolo pînă la sosirea Zilei de Apoi ori pînă la satisfacerea dorinţei sale, indiferent care ar fi venit mai întîi. O asemenea insolenţă era îngrozitor de nesuferită, dar pentru a nu se angaja într-o discuţie care nu ar fi făcut altceva decît ar fi amînat momentul plecării lui, Laura ceda.

– Bine, spuse ea şi fără să facă vreun efort pentru a-şi ascunde ostilitatea, îl conduse de-a lungul holului pînă în camera ei. Privirile lui se opriră imediat asupra

patului pe care ea nu avusese energia necesară să-l strîngă după ce se trezise. Pe pernă se vedea urma clară a capului ei. Aşternuturile pastel erau şifonate. Patul arăta confortabil şi îmbietor. Părea neruşinat.

El se duse direct spre el şi se aşeză trecîndu-şi mîinile peste cearceaful pe care stătea.

– Totdeauna m-am întrebat cum o arăta patul Laurei Nolan.

Ea fu tentată să spună ceva de genul „Dacă aş avea un ban, ai muri întrebîndu-te", dar nu o făcu. Spuse în schimb:

– Îmi pare rău că nu e strîns. N-am avut timp dimineaţă.

– Nu-i nimic. Prefer paturile nestrînse.

Ea înghiţi un nod, alungînd fiorul pe care îl simţi cînd îi văzu mîinile mîngîindu-i aşternuturile.

După ce îi aruncă o privire care pur şi simplu scotea aburi, el se ridică şi se duse la măsuţa ei de toaletă. Cuprinse cu privirea sticlele de parfum, şiragul de perle pe care uitase să îl pună la loc în cutiuţa de catifea, colecţia ei de ace pentru pălărie şi cutiuţa de cristal pentru inele pe care i-o dăruise bunica ei.

Şezlongul din colţ îi atrase privirea. Se uită la el îndelung şi apoi se întoarse spre ea cu un zîmbet slab. Avu presimţirea că se gîndea la ceva extrem de murdar.

El se duse apoi la ferestrele largi şi privi afară cîtva timp, stînd cu spatele la ea. Din dormitorul ei se vedea curtea din spate a casei, dana de pescuit, ambarcaţiunea şi apele lui St.Gregory's Sound.

– Frumoasă privelişte.

– Totdeauna mi-a plăcut.

– Acesta a fost mereu dormitorul tău?

– Cu excepţia celor patru ani cînd am fost la colegiu.

El se răsuci pe călcîie.

– Aici dormeai cînd te-am cunoscut eu prima dată?

Ea încuviinţă.

– Arătai totdeauna atît de... perfect. Intangibilă. Ca o păpuşă. Şi asta arată ca odaia unei păpuşi, spuse el privind din nou spre pat. Dormi tot timpul singură?

Bărbia ei se ridică puţin.

– Nu te priveşte.

El zîmbi.

– Adică nici o pisicuţă, nici un căţeluş, nici un ursuleţ?

– Nu, spuse ea tăios încrucişîndu-şi braţele, regretînd, însă, imediat gestul căci nu făcu altceva decît să îi atragă din nou privirea asupra sînilor.

– Îmi place camera asta. E plină de căldură şi intimă.

Ea se stăpîni, deşi obrajii îi luaseră foc şi inima îi bătea năvalnic. Cuvintele lui fuseseră cît se poate de inocente, dar ştia că el intenţionase să sune sugestiv. Ar fi vrut să fugă din încăpere, să îşi acopere sînii, care o trădau răspunzînd atmosferei evocatoare pe care el o crea.

– Aceea e baia?

– Da.

El se duse atunci la uşa întredeschisă şi păşi înăuntru. Laura nu îndrăzni să îl urmeze. Fusese de ajuns că stătuse în dormitor cu el. Nu avea să se mai

supună şi altor momente de stînjeneală.

Peste cîteva clipe îl văzu ieşind.

– Am găsit astea atîrnînd pe bara perdelei de la duş. Sînt uscate.

Ea se albi de groază văzînd o pereche de ciorapi, un sutien şi o pereche de chiloţi în mîna lui întinsă.

– Mu-mulţumesc, spuse ea ridicolă întinzînd mîna după lenjeria delicată.

Toate acele lucruri îi cunoscuseră atingerea. Mătasea era caldă încă de la mîna lui. Le lăsă pe un scaun ca şi cum ar fi constituit dovada incriminatorie a unei crime îngrozitoare.

– Ei bine, cred că ajunge deocamdată, spuse el.

Ea îl urmă afară din cameră, fiind încă şocată şi incapabilă să vorbească, abia putînd să se mişte. El o aşteptă să îl ajungă din urmă la baza scărilor, după care o lăsă să îl conducă la uşă.

– Te vom anunţa, fie eu, fie doamna Hightower.

– Bine.

În afară de faptul că l-ar fi înfuriat, nu ar fi servit la nimic să îi spună în acea clipă că nu îi va accepta oferta indiferent cît de atrăgătoare ar fi fost. De fapt, se îndoia că el se gîndea într-adevăr să cumpere proprietatea. De ce să fi vrut un om ca el, un spirit liber ca pasărea cerului, să se înhame la corvoada de a întreţine o casă istorică?

Probabil că numai o curiozitate perversă îl făcuse să vrea să vadă casa de la bun început. Niciodată nu mai fusese invitat înăuntru. Acum că avea bani şi faimă putea să vină şi să plece cînd dorea fără să simtă cîtuşi de puţin restricţiile clasei. Fără îndoială că avea o plăcere deosebită să îi calce în picioare pe toţi

acum că situaţia se schimbase radical. Datorită faptului că nu fusese poftit niciodată în Indigo Place, venise acum să îşi fluture succesul pe sub nasul ei.

Gîndindu-se în acest sens, Laura spuse:

– Sper că ai obţinut ceea ce ai căutat.

Imediat regretă acele cuvinte, mai ales cînd îl văzu oprindu-se deodată în uşă şi întorcîndu-se încet. Nu mai arăta deloc ca un milionar de treizeci de ani, ci avea din nou optsprezece şi era iarăşi sălbatic, nedisciplinat şi primejdios. O şuviţă de păr rebelă îi căzuse pe frunte. Acea unduire sardonică a buzelor care voia să reprezinte un zîmbet, îi era la fel de familiară cum îi fusese cu ani în urmă în paginile anuarului din liceu.

El închise uşa pe care tocmai o deschisese şi spuse:

– Nu chiar.

Făcînd o mişcare iute, o apucă de braţe şi o întoarse lipind-o de uşă. Desfăcîndu-şi mîinile de ambele părţi ale capului ei, se aplecă înainte, în acelaşi timp, depărtîndu-i pulpele cu genunchiul.

Gura i se îndreptă spre a ei, dar ea o evită întorcînd capul cînd într-o parte cînd în alta.

– Nu. Nu!

Însă el era insistent şi, cu toate că nici măcar nu îşi folosea mîinile, în clipa cînd îi prinse gura într-un sărut fierbinte, ea fu învinsă. Aplica exact doza potrivită. Limba lui era un amestec perfect de comandă şi mîngîiere. Numai căldura sărutului îi topi şi ultima fărîmă de împotrivire.

Era unul din acele săruturi lacome despre care ea crezuse că existau doar în filme. Era înfometat şi se

delecta cu gura ei de parcă ar fi fost un desert bogat şi delicios. Se întorcea mereu după cîte o bucăţică, gustînd-o. Între timp, coapsa lui începu să se mişte încet între ale ei.

Cînd, în cele din urmă, îşi înălţă capul, buzele ei erau rozalii şi umede, ochii limpezi şi trupul cald şi maleabil. Sînii i se ridicau şi se lăsau. El îşi coborî privirea asupra lor şi atinse uşor mijlocul ridicat al unuia, întărindu-l cu trei mişcări circulare şi leneşe ale degetului mare.

– Ah, iubito, cît de bună eşti, murmură el şi, gemînd, o sărută din nou.

Laura se simţi umilită de libertatea pe care şi-o lua cu ea, cu atît mai mult cu cît era conştientă. Reuşi să se elibereze şi îl îndepărtă. Fără suflare îl privi cu trupul rigid de furie.

– De ce-ai făcut asta?

Era extrem de supărată, dar el părea pur şi simplu că se amuză de furia ei.

– Am crezut că nu ţi-ar strica un sărut bun.

Înainte ca ea să îi poată răspunde pe măsură, el dispăru.

– Nu pricep, Laura.

Aceasta, cu receptorul la ureche, îşi freca fruntea sperînd să alunge acea oribilă durere de cap. Îi era groază de telefonul doamnei Hightower. Se dovedea la fel de dificil cum îşi închipuise.

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar contractul

nu poate fi acceptat.

Şi-o închipui pe femeia de la celălalt capăt al firului numărînd încet pînă la zece.

– Dar oferă exact cît ai cerut! exclamă ea. Pînă la ultima centimă.

– Ştiu, ştiu, zise Laura muşcîndu-şi buzele. Nu e vorba de bani.

– Te-ai răzgîndit în privinţa vînzării?

– Bineînţeles că nu.

Întrebarea fusese pur şi simplu teoretică din moment ce femeia ştia foarte bine cît de necesară era vînzarea casei 22 Indigo Place.

– Atunci?

Laura se foi pe scaun.

– Nu este vorba de bani, ci de cumpărător, spuse ea încet.

– Înţeleg.

– Nu prea cred, doamnă Hightower. Vă rog să nu credeţi că sînt o snoabă. Trebuie să înţelegeţi că această casă a aparţinut dintotdeauna familiei mele. Pentru mine nu este o simplă proprietate. Dacă ne gîndim ce înseamnă pentru mine, valoarea ei nu se poate măsura în dolari şi cenţi. O asemenea casă presupune asumarea unei imense responsabilităţi. Vreau să fiu sigură că persoana care o cumpără ţine cont de acest lucru.

– Mă îndoiesc că domnul Paden va fi un proprietar neglijent. Se spune că se pricepe foarte bine la afaceri.

Şi la femei, se gîndi Laura cu amărăciune. Era încă dezgustată de sine pentru ceea ce se întîmplase mai devreme în ziua aceea. Cum putuse să îl lase să o

folosească aşa?

Era cu cîţiva ani mai mică decît James, dar atît ea cît şi toate celelalte fete de la liceul din Gregory auziseră despre priceperea lui James Paden de a săruta. Cele care îi cedaseră se lăudau. Erau invidiate în taină, dar etichetate pentru totdeauna ca „rele" şi orice fată care ţinea la reputaţie păstra distanţa faţă de ele. Şi ce făcuse Laura Nolan acum? Nu numai că cedase, dar şi participase.

– Nu vorbesc de afaceri, se răsti ea pierzîndu-şi răbdarea cu agentul imobiliar, dar apoi adăugă pe un ton mai împăciuitor: Vorbesc de sentimente. Ataşament. De sentimentul de permanenţă. Îmi pare rău, doamnă Hightower, dar nu cred că James Paden este omul căruia aş dori să îi vînd casa.

– Aveam impresia că eşti disperată, spuse femeia cu răceală.

– Aşa şi este, spuse Laura cu un glas la fel de rece. Dar, dacă dumneavoastră nu respectaţi această proprietate la fel ca mine, mai sînt şi alţi...

– Îmi cer scuze, se grăbi să spună doamna Hightower. Bineînţeles că înţeleg ataşamentul sentimental pe care îl ai faţă de casă. Păcat, însă, că trebuie să facem discriminări. Ce va trebui să îi spun domnului Paden?

– Spuneţi-i că i-am refuzat oferta.

– Nu e omul care să accepte un refuz.

Acest lucru se ştia foarte bine.

– Faceţi tot posibilul.

– Foarte bine, spuse doamna Hightower posomorîtă.

Laura regretă situaţia dificlă în care o punea pe femeie, dar era ferm hotărîtă. James Paden nu va

avea niciodată casa, dacă îi va sta în putință.

Dar, așa cum a spus și doamna Hightower, el nu a primit refuzul Laurei cu brațele încrucișate. Agentul imobiliar a mai sunat de două ori în după-amiaza aceea aducînd tot felul de amendamente contractului inițial. Deși James a crescut oferta de fiecare dată, Laura le-a refuzat pe amîndouă cu încăpățînare. În cele din urmă, plictisită de insistența lui și de reproșurile subtile ale agentului imobiliar, plecă de acasă pentru a nu mai fi nevoită să răspundă la telefon.

Era vineri după-amiază și străzile erau pline de oameni care își făceau cumpărăturile de dinainte de weekend, lucrători care se duceau la bănci pentru a-și încasa cecurile și tineri care începeau plimbarea pe strada principală, care era una din puținele forme de recreere într-un oraș atît de mic ca Gregory.

Datorită unei brize ușoare, aerul era umed. Laura nici nu se putea gîndi să mănînce ceva cald la cină, așa că se opri la un stand cu produse proaspete pentru a cumpăra ingredientele necesare pentru o salată de fructe.

Tocmai alegea cele mai zemoase piersici din Georgia, cînd o mașină opri brusc în spatele ei. Portiera fu deschisă aproape lovind-o peste gambe. Se răsuci iute și întîlni privirea visătoare a lui James Paden, care stătea aplecat lîngă portieră.

– Urcă.

Capitolul trei

Ea nu îi dădu atenţie întorcîndu-i spatele.

– Ţi-am spus să urci.

Ea continuă să le acorde atenţie numai piersicilor.

– Cred că ştii foarte bine că nu-mi pasă dacă mă dau în spectacol, Laura, dar nu cred că ţi-ar plăcea să te apuc de păr şi să te trag în maşină. Aşa că, dacă nu vrei să oferi locuitorilor oraşului Gregory un subiect nemaipomenit de discutat la cină în seara asta, fă bine şi urcă-ţi fundul în maşina asta afurisită.

Vocea îi era calmă şi joasă, dar conţinea o reală ameninţare de care Laura găsi că era bine să asculte.

Încă nu observase nimeni că i se adresa ei, dar el putea schimba tactica într-o clipă. Pe lîngă toate necazurile ei, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să i se lege numele de al lui. Chiar dacă era mai bogat, rămăsese tot un om cu o proastă reputaţie. Cei din Gregory nu aveau memoria scurtă.

În prezent, ar fi fost mai puţin riscant să meargă cu el atîta timp cît rămînea nerecunoscut, decît să îl facă să îşi pună în aplicare ameninţarea şi să facă o scenă.

– Mă întorc mai tîrziu, domnule Potee, îi strigă ea proprietarului, care, fiind ocupat cu un alt cumpărător, îi făcu doar un semn din cap.

Urcă pe scaunul de lîngă şofer în maşina sport şi închise repede portiera. James porni ca o rachetă, făcînd-o să intre cu totul în fotoliul moale de piele, în care stătea deja aproape întinsă.

Conducea repede, dar cu îndemînare. Chiar şi aşa, Laura îşi ţinu răsuflarea din cauza vitezei îngrozitoare cu care el străbătea străzile oraşului, pînă cînd ajunseră pe autostradă.

– Vrei să-mi spui încotro mergem? îi întrebă ea profilul.

Dacă era furios nu se vedea. Şi el stătea practic întins pe scaun. Cînd nu schimba vitezele, încheietura mîinii lui drepte se odihnea pe volanul din piele. Cotul stîng şi-l ţinea îndoit pe geamul deschis. Părea să nu bage de seamă că vîntul îi răvăşea părul, cu atît mai puţin că provoca un adevărat haos în cel al Laurei. O privi scurt înainte de a-i răspunde.

– În natură.

– În na....

Nici măcar nu putea rosti cuvîntul. Gura i se uscă

deodată. Întoarse capul şi privi prin parbriz. Drumul pe care apucaseră ducea pe malul lui St.Gregory's Sound. Putea zări în depărtare apa printre copaci.

Drumul se îngustă şi în cele din urmă se închise pe plaja unui mic golf. James opri motorul puternic. Se aflau într-o regiune pustie, unde copacii din jur păreau să îi înconjoare ameninţători. Iedere bogate se întreţeseau în jurul ramurilor coborînd pînă la pămînt. Pinii se înălţau pînă la cer.

Plaja însăşi era un petec îngust de nisip presărat din loc în loc cu iarbă. Odată cu lăsarea serii, păsările începură să îşi adune glasurile. Insectele bîzîiau foarte aproape de apele liniştite care şipoteau pe mal.

În mod reflex, Laura tresări cînd James îşi întinse braţul pe spătarul scaunului ei.

– Relaxează-te.

– Pun pariu că asta le spui tuturor fetelor pe care le aduci aici, răspunse ea tăios ghemuindu-se lîngă portieră.

El izbucni într-un rîs gros şi seducător.

– Dacă stau să mă gîndesc bine, aşa e.

– Şi o făceau? Adică, se relaxau?

Privirea lui păru leneşă şi somnoroasă cînd coborî asupra buzelor ei.

– Majoritatea.

– Şi celelalte?

– Celelalte erau prea excitate pentru a se relaxa.

– Excitate?

– Excitate sexual.

„Trebuia să mai şi întrebi, nu, deşteapto?"

– Şi, pur şi simplu, tulburate de gîndul că se aflau aici cu mine.

Era extraordinar de îngîmfat şi ea pufni batjocoritor.

– Ei bine, eu nu sînt nici relaxată, nici excitată. Sînt al naibii de furioasă. Vrei să mă duci înapoi la piaţă să-mi iau maşina şi să mă duc acasă?

– Nu. Nu încă. Mai întîi va trebui să stăm de vorbă puţin.

– Am fi putut sta de vorbă foarte bine şi la telefon. Ah, dar asta ar fi fost ceva cuviincios şi convenţional, nu-i aşa? Iar tu n-ai făcut niciodată ceva cuviincios şi convenţional.

– Exact, spuse el şi zîmbind se apropie şi mai mult. Şi mai ştii ceva? Cred că acest lucru ţi-a plăcut la mine. Cred că ţi-a plăcut foarte mult. De aceea îţi bate inima la fel de repede ca a unui iepure speriat.

Ea nu voi să îi onoreze observaţia contrazicîndu-l, mai întîi fiindcă avea dreptate în ambele privinţe şi, în al doilea rînd, pentru că singurul mod în care şi-ar fi putut da seama cît de repede îi bătea inima era să se uite la materialul care vibra deasupra ei. Pentru mai multă siguranţă ea îşi îndreptă privirea rece spre parbriz.

– De ce nu mi-ai acceptat oferta pentru casă?

– Nu era acceptabilă.

– Am oferit exact cît ai cerut.

– Mai vreau şi altceva în afară de bani de la persoana care va cumpăra Indigo Place.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu un angajament.

– Vrei să fii mai explicită?

– Nu vreau ca un simplu trecător să vină, să o cumpere şi apoi să o lase să devină o ruină.

– Nici prin cap nu-mi trece aşa ceva.

– Sînt convinsă că te-ai plictisi de ea curînd. Este prea izolată. Gregory nu are acea viaţă de noapte strălucitoare cu care sînt sigură că eşti obişnuit. Te vei plictisi de oraş şi de obligaţia de a îngriji o casă ca Indigo Place.

– Vreau să mă retrag acolo.

– Să te retragi? întrebă ea cu mult scepticism. La treizeci şi doi de ani?

– Da, să mă retrag, spuse el cu un zîmbet care îi apăru treptat pe buze. Pînă mă voi gîndi la un mod interesant în care să fac viitorul milion.

Oricine care ar fi avut o oarecare doză de bun simţ nu ar fi vorbit atît de deschis despre succesul său financiar. Comentariul lui nu făcu altceva decît să confirme cît de needucat era. Dar dacă el putea fi direct, putea şi ea.

– Nu vreau să-ţi vînd casa ţie. Punct.

– Există legi împotriva discriminării, spuse el calm.

– Găsesc eu cum să le evit.

– Îmi pot permite să cumpăr proprietatea.

– Ştiu, dar Indigo Place nu e un trofeu pe care să-l cîştigi pentru o treabă bine făcută.

– Asta ce vrea să însemne? întrebă el şi trupul i se încordă defensiv, ceea ce îi dădu Laurei de înţeles că atinsese o coardă sensibilă.

– Vrea să însemne că nu doreşti proprietatea la fel de mult cum doreşti respectabilitatea sinonimă cu adresa. Ceea ce se pare că nu realizezi este că cinstea şi noblețea nu sînt de vînzare. Respectul este ceea ce nici chiar cu milioanele dumitale nu se poate cumpăra, domnule Paden.

Strînse din dinţi furios, dar nu o contrazise. Pînă la urmă spuse:

– Foarte bine, vezi în interiorul meu. Dar şi tu eşti transparentă ca o sticlă. Cunosc adevăratul motiv pentru care nu vrei să-mi vinzi.

– Şi care ar fi acest adevărat motiv, mă rog? întrebă ea cu dulceaţă în glas.

Acest lucru îl provocă, aşa că îi apucă braţul atît de repede încît ea tresări speriată.

– Banii mei nu sînt destul de buni, ăsta e motivul.

– Nu e....

– Ascultă-mă. Banii mei nu sînt „nobili". Nu s-au strîns la bancă de-a lungul a numeroase generaţii de nobili, ci au fost cîştigaţi, nu lucrînd pămîntul, ci vînzînd un produs. După părerea ta nu sînt mai presus de un vînzător ambulant. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă pe bunicul meu, darămite cîţi bani avea. Nu ajungi cu arborele genealogic al familiei mele nici pînă la Războiul Civil. Eram copilul beţivanului oraşului, aşa că, cine mă cred eu să încerc să cumpăr 22 Indigo Place? Asta gîndeşti, nu?

– Nu, minţi ea.

El o scutură uşor.

– El bine, să-ţi spun ceva, domnişoară Laura Nolan. Nu mai eşti deloc mare şi tare. Ştiu totul despre problemele tale financiare. Sîngele tău nobil nu te ajută să-ţi achiţi datoriile, nu? Numele tău nu-ţi aduce pîine pe masă, nu? Cînd ai ajuns la pămînt, băncii puţin i-a păsat cine a fost bunicul tău. Eşti falită. Unde te-a adus averea, deci?

Lacrimi de umilire îi licăriră în ochi. Nu putea suporta ca el să ştie că nu avea un ban şi că era

înglodată în datorii.

– Cît de oribil din partea ta să spui acest lucru, zise ea şi îşi eliberă braţul. N-am nevoie nici de tine, nici de banii tăi.

– Pe naiba, spuse el mormăind. Eşti îndatorată pînă la nasul ăsta pe care îl ţineai totdeauna sus în faţa mea. Vrei, nu vrei, te voi ajuta. Nu văd nici un alt cumpărător la orizont care să ceară Indigo Place din mîinile tale de aristocrată. Nu poţi decît să vinzi unui gunoi ca mine şi asta te macină cel mai tare.

– Du-mă acasă, spuse ea printre dinţi.

– Ce te-a deranjat mai tare, hm? Faptul că eu am bani acum şi tu nu? Că James Paden este cel care are puterea? Că voi trăi într-o casă al cărei prag nu eram demn să-l trec cu cîţiva ani în urmă?

Ea îl privi spumegînd de furie.

– Poţi avea casa, naiba să te ia. Acum du-mă înapoi în maşină. Acum.

El încercă să îi cuprindă faţa în palme. Îi răsuci capul pentru a o face să îl privească în clipa cînd ea încercă să îl evite.

– N-a fost prima oară, ştii foarte bine, spuse el încet.

Ea spuse închizînd ochii strîns:

– Te rog, du-mă înapoi în oraş.

O privi mult timp cu chipul întunecat şi încordat. În cele din urmă îi dădu drumul şi reveni la locul lui. Motorul prinse viaţă cînd introduse cheia în contact. Nu vorbiră nimic.

Magazinul era închis cînd ajunseră. Imediat ce atinse frîna, Laura deschise portiera şi coborî.

– O voi suna pe doamna Hightower în seara asta,

spuse ea şi închise iute uşa.

El nu plecă pînă cînd nu o văzu ieşind în siguranţă din parcare.

Umbrele pe care luna plină le arunca în camera ei erau triste. Stătea în pat gîndindu-se cît de puţine erau nopţile cînd va mai dormi în încăperea aceea. Durerea era insuportabilă. Avea inima zdrobită şi nu era sigură că se va mai vindeca vreodată. Despărţirea ei de Indigo Place era egală cu scoaterea propriei inimi din piept. Cum putea trăi fără ea?

Dar exact acest lucru va trebui să îl facă, deoarece peste două zile va aparţine legal altcuiva. Pe actul de proprietate se va afla numele lui James Paden.

Doamna Hightower fusese încîntată, cum era şi firesc, cînd Laura o sunase să îi spună că accepta ultima ofertă a domnului Paden. Nu i-a spus nimic de suferinţa pe care el i-a provocat-o înainte ca ea să capituleze. Singurul lucru care o interesa pe femeie era că vînzarea avea să aibă loc, iar ea va primi un comision bunicel.

– Am contractul pregătit. Dacă voi obţine semnăturile, a ta şi a domnului Paden în seara asta, putem încheia totul poimîine. Bineînţeles că mîine va trebui să muncesc îngrozitor de mult la toate hîrtiile, dar dînsul şi-a exprimat foarte clar dorinţa ca totul să se termine cît mai curînd posibil.

– Poimîine! exclamă Laura alarmată. Dar n-am timp nici să împachetez.

– Vei avea timp. În contract se specifică faptul că ai treizeci de zile la dispoziţie pentru a evacua locuinţa.

Era o oarecare consolare, dar nu cine ştie ce. Peste treizeci de zile va părăsi 22 Indigo Place pentru totdeauna. Nu putea suporta acest gînd. La fel cum nu putea suporta să se gîndească la sărutul pe care James Paden i-l dăduse în dimineaţa aceea.

Sau la cel la care el se referise mai tîrziu.

Timp de ani de zile după ce se întîmplase acest lucru, Laura încercase să îşi şteargă din memorie acea amintire în legătură cu el. Acum James îi amintise şi ea trebuia să se obişnuiască. Poate ca adult avea să vadă incidentul din cu totul altă perspectivă. Dar cunoscuta ambiguitate o învălui cînd îşi aminti de seara aceea, după meciul de fotbal.

Era în anul întîi de liceu. Fusese o seară rece de vineri. Noiembrie. Răsuflarea îi îngheţase în timp ce cobora treptele de beton ale clădirii orchestrei îndreptîndu-se spre autobuzul şcolii.

Fumul de la cîteva motociclete umpluse aerul cînd şi-au făcut apariţia din senin făcînd cerc în jurul ei. Era prinsă între ei şi zidul de cărămidă al clădirii.

– Ia te uită ce avem aici, spuse unul din ei. Cred că-i una din fetiţe. Cum îţi spune, scumpo?

– Majoretă, prostule, îi spuse unul din tovarăşii lui. E chiar una din ele. Pare agilă ca o balerină, nu?

Considerară că era extraordinar de amuzant şi rîdeau cu toţii în hohote. Nu însă destul de tare pentru a atrage atenţia celorlalţi membri ai orchestrei care urcau în autobuzul şcolii aflat în locul de parcare. Se duceau la o petrecere după meci. Datorită victoriei

toată lumea era extrem de veselă. Autobuzul răsuna de rîsete şi voioşie. Cineva luase o tobă şi se auzea un ritm de marş. Laura era prinsă în umbra clădirii orchestrei şi se îndoia că putea fi văzută. Nimeni nu mai venea în urma ei pentru că plecase ultima.

– Lăsaţi-mă să trec, spuse ea pe un ton împăciuitor în timp ce inima îi bătea la fel de nebuneşte şi puternic ca toba.

Recunoscu în motociclişti pe membrii acelei bande care hoinăreau aiurea pe străzi căutînd să facă numai rău. Luaţi individual poate nu erau chiar atît de periculoşi, dar împreună, îndemnîndu-se unul pe altul, puteau fi foarte periculoşi. Laura era destul de înţeleaptă pentru a-i fi teamă.

Unul din ei, cel care vorbise primul, îşi aduse motocicleta mai aproape.

– Nu înainte să dai un spectacol şi pentru noi, fetiţo. Nu te-am văzut prea bine la meci. Nu-i aşa, băieţi?

Tovarăşii lui rîseră la isteţimea lui şi îl aprobară din toată inima. Încurajat, el îi smulse jacheta imprimată, lăsînd-o în costumul scurt şi sclipitor pe care îl purtau ea şi toate celelalte majorete. De pe terenul de fotbal se vedea foarte bine. De aproape părea prea lipit de corp şi ieftin. Laura văzu privirile pofticioase ale celor din jurul ei şi groaza o sugrumă.

Se răsuci cu intenţia de a fugi, dar se opri brusc lovindu-se de o altă motocicletă pe care nu o văzuse pînă atunci. Călare pe ea, cu o ţigară în gură, se afla James Paden, liderul recunoscut al bandei. Laura nu îl mai văzuse de cînd absolvise şcoala, spre uimirea tuturor, cu trei ani în urmă.

22 Indigo Place

Ştia că lucrează la un garaj la marginea oraşului, dar ea nu avusese niciodată ocazia să se apropie de un asemenea loc. Toate reparaţiile la maşinile familiei le făcea Bo. Îl mai văzuse pe băiatul Paden prin oraş, dar foarte rar şi la intervale mari de timp. Nu îi vorbise decît dacă îi vorbea el mai întîi.

Odată, la magazinul *Safeway*, cînd un aparat îi înghiţise fisele şi totuşi nu îi oferise cutia de Coca-Cola, el apăruse în spatele ei, lovise cu pumnul tare în aparat, deschise cutia oferită şi i-o dădu. Ea îi mulţumise. El îi aruncase un zîmbet care părea să spună ştiu-cum-arăţi-dezbrăcată şi apoi plecase fără să spună nimic.

Acum se aflau faţă în faţă şi pe teritoriul lui. Sprîncenele îi erau împreunate desupra ochilor verzi, visători şi cu pleoape grele. Maxilarul îi era ascuns de gulerul ridicat al unei geci negre din piele şi coapsele îi erau desfăcute aşa cum stătea călare pe motocicleta oprită. Părea să toarcă la fel ca motorul sau ca o pisică ce şi-a prins prada.

Trase adînc din ţigară şi suflă apoi fumul în aer pînă cînd îi învălui fantomatic capul. După aceea azvîrli ţigara pe asfalt.

– Unde te grăbeşti aşa, domnişoară Laura?

– La... la petrecerea orchestrei, spuse ea umezindu-şi buzele nervoasă, conştientă de faptul că ceilalţi cinci motociclişti se apropiau în spatele ei, blocîndu-i astfel calea de scăpare.

Unul din ei făcu un comentariu obscen în legătură cu picioarele ei.

James spuse atunci arătînd cu bărbia spre prietenii lui:

– Şi noi îţi putem oferi o petrecere.

El rînjiră.

– Fii convinsă, spuse unul din ei.

Laura se cutremură de frig şi teamă.

– Trebuie să stau cu grupul.

– Faci întotdeauna numai ce trebuie? o întrebă Paden.

Nu avu timp să-i răspundă fiindcă atenţia le fu atrasă de autobuzul care porni motorul şi părăsi locul de parcare uruind. Îngrozită, Laura se uită în urma luminilor lui care se micşorau din ce în ce mai mult pînă cînd nu se mai văzură deloc.

– Eh, nu-i o ruşine? făcu unul din băieţii din spatele ei. Au plecat şi te-au lăsat aici.

Intrînd în panică, Laura se uită la James cu ochii plini de lacrimi.

– Te rog.

– Hai să vedem nişte paşi, fetiţo, spuse unul ciupind-o uşor de şezut.

Ea se răsuci.

– Încetează! Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi.

El se încruntă.

– Eh, ştii că nu cred că-mi place atitudinea asta a ta, dulceaţo. De ce te-ai supărat aşa?

– E supărată că nu mai are bastonul. Cred că o să-i dau eu alt baston lung pe care să îl răsucească.

Izbucniră cu toţii într-un hohot de rîs asurzitor. Cel care vorbise ultimul se dădu jos de pe motocicletă.

– Hai să vedem cît de bine ştii să-ţi faci noi prieteni, zise el apucînd-o de umeri.

– Nu! strigă Laura începînd să se lupte cu atacatorul ei.

Izbuti să îi tragă un pumn în falcă. Înfierbîntat, el înjură şi îşi dublă eforturile pentru a o supune. Prietenii lui îi veniră în ajutor cînd Laura se dovedi mai rezistentă decît îşi imaginară. Se apăra cu frenezie, deşi în acelaşi timp striga înduloşător după ajutor.

– Lăsaţi-o în pace.

Acele cuvinte rostite încet străpunseră întunericul ca o spadă. Toţi se dădură înapoi în afară de unul care era preocupat să îşi frece gura de a Laurei în timp ce mîna îi strîngea cu cruzime şezutul.

– Am spus să o lăsaţi în pace.

Cuvintele erau mai aspre de astă-dată. Presupusul amorez înălţă capul şi privi peste umăr la lider.

– De ce?

– Pentru că aşa am spus eu.

– Eh, la naiba, o să se înveţe ea cu spectacolul. Şi ea vrea.

– N-am de gînd să mai repet.

Celălalt se gîndi să se ia la ceartă, dar pînă la urmă cedă. Ştia cît de murdar putea să lupte Paden şi nu avea chef să îi fie duşman.

Imediat ce braţele lui se dădură la o parte, James o apucă pe Laura de încheietura mîinii, i-o încercui şi o trase atît de tare, încît aproape că îi trosni gîtul.

– Urcă, îi spuse el cu asprime arătînd spre şaua din spatele lui.

Ea îl ascultă imediat şi urcă în spate. Pielea rece fu ca un şoc pentru pulpele ei goale şi îşi ţinu răsuflarea. Aerul rece era foarte plăcut, curăţindu-i gura de gustul de bere al sărutului pe care fusese silită să îl suporte.

– Daţi-i jacheta, ordonă James, iar unul din

prietenii lui îl ascultă.

James o lăsă să se îmbrace, după care spuse grupului:

– Pe mai tîrziu.

După care porni motocicleta ieşind din parcare şi apucînd pe şosea. Laura nu îşi dădu seama cum de nu se răsturnară cînd luară curba.

Nu era conştientă decît de teama că nu se va putea ţine bine. Probabil că şi James era stăpînit de aceeaşi teamă, căci întoarse capul şi îi strigă:

– Înconjoară-mă cu braţele.

Şovăitoare, dar fiind nevoită, ea îi înconjură mijlocul cu braţele. Dedesubtul gecii de piele trupul lui era cald. Şi masculin. Înspăimîntător de masculin. Nu mai atinsese niciodată un băiat cu atîta familiaritate. Numai că acela nu era un băiat, ci un bărbat.

– Unde e petrecerea?

– Nu vreau să mă duc, îi strigă ea. Du-mă acasă, te rog.

Nu o întrebă adresa. Ştia că locuieşte în 22 Indigo Place.

Oricît de repede mergea tot nu putea să îi învingă teama. Enormitatea situaţiei din care tocmai scăpase o copleşi şi începu să plîngă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, îngheţînd pe piele în vîntul rece care o lovea.

Pentru a se apăra, îşi ascunse faţa în ceafa lui James Paden. Mirosea a *Old Spice* şi piele. Părul lui îi flutura peste chip. Cînd ieşiră de pe şosea apucînd pe drumul de ţară, care era mai denivelat, se agăţă şi mai tare de el, strîngîndu-i şoldurile fără să îşi dea seama între coapse.

Ştiu cînd intră pe strada Indigo Place, dar nu îşi

înălţă capul decît cînd opriră pe aleea din faţa casei cu numărul 22. Înăuntru era întuneric. Ai ei plecaseră cu nişte prieteni după meciul de fotbal, gîndindu-se că ea se afla în siguranţă la petrecere.

Motocicleta se opri, dar ea nu coborî imediat, ci rămase locului agăţată de cel mai dur băiat care bătuse vreodată străzile oraşului Gregory. Încet-încet, îşi slăbi strînsoarea.

– Te simţi bine? o întrebă James aplecîndu-şi capul pe spate.

Întîlnindu-i ochii, ea remarcă ce gene frumoase avea şi încuviinţă.

– Sigur?

Sprijinindu-şi mîinile pe umerii lui, ea coborî de pe motocicletă.

– Da. Îţi mulţumesc, spuse ea cu glas tremurător.

Lumina lunii îi scoase în evidenţă dîrele umede de pe obraji, iar ochii arătau că plînsese. Sclipeau.

James îşi trecu piciorul lung peste motocicletă şi veni în faţa ei. Îi studie chipul. Colţul gurii i se ridică într-un zîmbet slab.

– Ţi s-a întins rujul.

Îşi ridică mîna şi îşi trecu degetul mare peste buzele ei, îndepărtînd urmele rujului cu care se dădea numai cu ocazia meciurilor de fotbal. Făcu de cîteva ori aşa, urmărind cu privirea fiecare mişcare lentă a degetului.

Vulnerabilitatea ei îl mişcă în mod straniu. Nu mai simţise niciodată nişte buze atît de moi. O privi în ochi. Erau mari, inocenţi, speriaţi şi strălucitori din cauza lacrimilor.

Acţionînd instinctiv se aplecă şi o sărută. Era un

sărut blînd, tandru şi plin de compasiune, dar ferm. Îşi frecă gura întredeschisă de a ei.

Era cel mai intim şi evocator sărut pe care Laura îl primise vreodată. Simţi senzaţii tulburătoare care îşi atinseră ţinta în leagănul feminităţii ei. Sînii îi răspunseră. Ea reacţionă atunci îndepărtîndu-se brusc înainte să apuce să îl îmbrăţişeze. Valul de dorinţă pe care îl simţise o îngrozi şi, deodată, îl urî pe cel care o făcuse să se simtă atît de nesigură şi în primejdie.

– M-ai salvat din mîinile prietenilor tăi numai pentru a mă avea pentru tine însuţi?

James păru surprins în faţa tonului ei răzbunător şi se dădu cu un pas înapoi. După aceea, zîmbetul lui arogant atît de cunoscut îi ridică colţul gurii şi îi aruncă o privire jignitoare.

– Eşti prea rece pentru mine, domnişoară Laura.

Apoi încălecă pe motocicletă, apăsă pe pedala de pornire şi, cînd motorul prinse viaţă, ţîşni de pe alee, împroşcînd cu pietriş cizmuliţele ei albe din piele, de majoretă.

De atunci Laura nu îl mai văzuse pînă cu o seară în urmă, cînd îşi făcuse apariţia din întunericul care înconjura casa. Ca întotdeauna, James Paden îi adusese necazuri. Făcea din nou pe salvatorul ei, dar, la fel ca prima dată, ei nu îi convenea.

Purta acelaşi costum de la înmormîntarea tatălui ei, care se potrivea foarte bine cu starea ei sufletească. Îşi ţinea spatele drept şi capul sus cînd

intră în *Compania Georgia Land and Title*. Numai cei care o cunoşteau foarte bine îşi puteau da seama că era distrusă sufleteşte.

– Bună dimineaţa, Laura, îi spuse James Paden cîteva minute mai tîrziu intrînd în biroul în care ea fusese condusă.

Ea îi răspunse zîmbindu-i inexpresiv:

– James.

– Sper că îţi convine ora.

Ea strînse din dinţi pentru a nu-i răspunde că nu putea exista niciodată o oră convenabilă pentru a-i da lui proprietatea familiei ei. Abia avînd încredere în ea pentru a vorbi, spuse:

– Vreau să se termine totul cît mai repede.

El îşi aduse scaunul lîngă al ei. Era dezarmată de cît de „normal" arăta el acum. Normal în sensul că era îmbrăcat ca un obişnuit om de afaceri, într-un costum maron din trei piese corect croite, o cămaşă de un alb imaculat şi cravată maron cu dungulite. Butonii de la manşete erau din aur, ca şi acul de pe gulerul scrobit. Pantofii maron sclipeau de atîta lustru. Arăta ca un manechin pe care nici *Madison Avenue* nu l-ar fi putut crea mai bine. Laura nu îşi amintea să îl fi văzut vreodată în altceva decît în blugi.

Hainele îl făceau să semene cu un director, dar cînd îndrăzni să îl privească drept în ochi văzu că figura şi expresia întipărită pe faţă îi erau la fel de morocănoase şi răzvrătite ca întotdeauna.

Doamna Hightower îşi încheie discuţia cu lucrătorul companiei şi cu un aer important veni spre masa la care se aflau Laura şi James.

– Totul este în ordine şi nu mai trebuie decît să

semnaţi.

Laura aruncă o privire muntelui de acte şi le semnă pe toate cu detaşare. Doamna Hightower i le dădu apoi lui James, care îşi puse şi el semnătura în locurile însemnate cu linii punctate.

Laura se detaşă de întreaga procedură, căci, dacă s-ar fi gîndit la ceea ce făcea, nu ar fi putut duce totul la bun sfîrşit. Îşi spuse că întîlnirea aceea era doar un ritual, ca o operaţie dentară, care trebuia suportată cu cît mai puţine dureri, ştiind că rezultatul va fi benefic.

În cele din urmă lucrătorul din cadrul companiei de acordare a titlurilor îi înmînă un cec. În timp ce doamna Hightower îl felicita cu foarte multă căldură pe James pentru noua casă, Laura se uită la cec.

– Trebuie să se fi făcut vreo greşeală, spuse ea deodată şi trei perechi de ochi se arătară surprinse. Cecul, zise ea întinzîndu-l, este prea mult.

– Sînt sigur că nu s-a făcut nici o greşeală, spuse omul de la companie punîndu-şi ochelarii de citit.

– Nu s-au inclus comisionul doamnei Hightower şi procentele pe care cel care vinde trebuie să le plătească, explică Laura.

În cazul unei proprietăţi care se vînduse pentru o sumă atît de mare ca aceea din Indigo Place, acestea însemnau o sumă considerabilă.

– Ah, domnul Paden a avut grijă de toate, spuse doamna Hightower cu un zîmbet de uşurare. S-a specificat în contract.

Laura amuţi de uimire. Se uită la James, care îşi studia vinovat vîrful pantofului.

– Probabil că n-am remarcat această clauză, murmură ea.

22 Indigo Place

Suportă alte cîteva clipe îndeplinirea formalităţilor, iar cînd fu liberă să plece, se apropie de James şi îi şopti printre dinţi:

– Am putea schimba cîteva vorbe?

El îi răspunse zîmbind:

– Sigur, iubito. Tocmai voiam să te întreb acelaşi lucru.

Datorită faptului că toate privirile din spatele maşinilor de scris erau aţintite asupra lor, Laura îi dădu voie să o ia de braţ şi să o conducă printre birouri afară pe trotuar.

– Ce-ai zice să luăm masa împreună? o întrebă el de cum trecură de uşă.

– N-am nevoie de mila ta, şuieră ea zîmbind în cazul în care vreun gură-cască i-ar fi privit, dar vorbele îi erau foarte tăioase.

El se rezemă de zidul din cărămidă al clădirii.

– Nu prea găsesc că invitaţia la masă poate trece drept un gest caritabil.

– Nu face pe deşteptul cu mine.

Era palidă, dar simţi culoarea revenindu-i în obraji. Spera numai să nu-i fi observat nimeni.

– Mă refer la banii în plus pe care i-am primit pentru această vînzare. Comisionul doamnei Hightower trebuia să fie acordat din profitul meu. Iar eu trebuia să plătesc...

– Am simţit că-ţi datorez acest lucru.

– Nu-mi datorezi absolut nimic.

– Te-am forţat să-mi vinzi proprietatea. Am vrut să te răsplătesc.

– Nu-mi face nici un fel de favoruri. Nu a fost decît o afacere şi nimic mai mult. Aşa cum mi-ai spus foarte

direct ieri, n-am avut de ales decît să vînd. Dar blestemată să fiu dacă iau vreun ban în plus de la tine!

– Totul s-a terminat, Laura. Ai primit cecul deja. Te-aş sfătui să citeşti cu mai multă atenţie contractele de acum înainte.

– Iar eu te-aş sfătui să te duci dracului, spuse ea şi, întorcîndu-se pe călcîiele pantofilor bleumarin, plecă.

– Asta înseamnă că nu mai luăm masa?

Individul era îngrozitor.

Ajunse acasă extrem de furioasă. Se dezbrăcă azvîrlind hainele deoparte ca şi cum ar fi fost contaminate. Auzi, dejun! Cum îndrăznea să fie atît de politicos?

După ce se mai linişti cît de cît, îi telefonă avocatului pentru a-i spune că avea cecul gata de a fi depus.

– E bine, acesta va fi un început, spuse el cu o evidentă lipsă de entuziasm.

– Un început? Credeam că asta e soluţia tuturor problemelor noastre.

– Va achita cu siguranţă ipoteca pe care tatăl tău a pus-o pe casă, dar nu îl putem extinde cît am avea nevoie, spuse el citindu-i nişte cifre.

– Bine, bine, spuse Laura posomorîtă cînd el ajunse în sfîrşit la capăt. Înţeleg că n-am terminat cu datoriile, dar casa este singura mea resursă. Nu mai

am nimic altceva.

– Mobila, îi aminti el încet.

– Dar este a mea, protestă ea. Moştenire de familie.

– O moştenire de familie nepreţuită, Laura, zise el lăsînd-o să se gîndească o clipă. Şi, pe urmă, la ce-ţi mai foloseşte acum? Unde o vei pune?

Avea dreptate. Solicitase deja un post de profesoară la cîteva şcoli particulare din Sud. Nu era calificată şi nici nu se pricepea să facă altceva şi îi plăcea ideea de a hiberna în sanctuarul pe care i-l putea oferi o şcoală de fete. Dar o asemenea slujbă nu i-ar fi putut oferi banii necesari pentru a avea o casă destul de mare pentru a adăposti mobila care umplea masivele încăperi din Indigo Place. O magazie unde să o depoziteze ar fi necesitat o cheltuială în plus de care ea nu avea nevoie.

– Bănuiesc că ai dreptate, spuse ea.

Pierduse casa. De ce nu şi mobila? Îi veni să plîngă, dar îşi reţinu lacrimile cu încăpăţînare.

– Cum să fac să le vînd?

– Lasă-mă pe mine să mă ocup.

– Nu vreau să afle toată lumea din oraş.

– Înţeleg. Ţi-aş propune să organizezi o licitaţie discretă în afara oraşului. Poate în Atlanta. Sau Savannah, deşi ar fi prea aproape de casă.

– Atlanta. Ceva decent, te rog.

Avu o viziune oribilă a unui adjudecător gălăgios care urla:

– Cît oferiţi pentru acest dulap *Sheraton*?

Avocatul era sigur că se va ocupa de toate într-o manieră care să fie pe placul ei şi închise, dar nu

înainte de a-i aminti că avea la dispoziţie treizeci de zile pentru a pleca din casă.

După aceea Laura plînse pînă adormi.

Cînd se trezi dimineaţă, foarte devreme, crezu că bubuiturile din capul ei erau o consecinţă a lacrimilor şi nesomnului, dar în curînd îşi dădu seama că aveau o anumită rezonanţă, semănînd foarte bine cu bătutul unui cui cu ciocanul.

Dînd pătura la o parte se duse la fereastră şi trase draperiile. Rămase cu gura căscată cînd îl văzu pe James Paden mînuind un ciocan în pavilionul pe care tatăl ei îl construise ca dar pentru a douăzeci şi cincea aniversare a ei.

Se întoarse şi ieşi repede din cameră alergînd pe scări. Era atît de devreme, încît în casă era încă semiîntuneric şi răcoare. Ajunse la poarta din spate într-un timp record, descuie iute uşa şi o deschise larg.

– Ce naiba crezi că faci aici? îl întrebă ea păşind pe terasa cu lespezi din piatră.

Ciocanul se opri la jumătatea drumului dintre umerii lui şi capătul cuiului. Îi aruncă o privire şi zîmbi.

– Bună dimineaţa. Te-a trezit zgomotul?

– Ce faci? repetă ea.

– Îmi protejez investiţia, spuse el calm, după care lăsă ciocanul jos şi veni spre terasă ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte cu mîneca. Va fi o zi foarte caldă.

– Domnule Paden, zise ea furioasă, vreau să ştiu de ce ai venit aici la această oră făcînd un zgomot infernal. Credeam că am treizeci de zile la dispoziţie pentru a mă muta.

22 Indigo Place

Treizeci de zile de liniște. Treizeci de zile fără să îl vadă. Sperase că nu avea să îl mai vadă niciodată.

– Așa e, dar între timp am de gînd să fac unele reparații. Sînt cîteva lucruri de care trebuie să mă îngrijesc. Nu vreau ca proprietatea să se ruineze și mai mult decît este.

Ea fu bucuroasă să afle că nu dărîma pavilionul, dar critica lui era usturătoare. Sigur, pavilionul avea cîteva scînduri care trebuiau înlocuite, dar ea nu avusese banii necesari pentru a face acest lucru cum se cuvenea. Nu fusese neglijentă de bunăvoie.

– Nu poți face reparații atîta timp cît eu mai sînt aici, spuse ea cu încăpățînare.

El își trecu un picior peste zidul scund care înconjura terasa și își puse mîinile în șold. Aplecîndu-se înainte se uită la ea și o întrebă duios:

– Cine spune asta? Doar sînt proprietarul acestei case.

Ea trase adînc aer în piept dîndu-și seama că avea perfectă dreptate.

Nu putea să îi ceară să plece. Și, datorită faptului că trebuia să facă inventarul pieselor de mobilier care urmau să fie scoase la licitație, nu putea să se mute înainte de expirarea celor treizeci de zile.

Strînse din buze displăcîndu-i profund statutul de subordonată, dar și mai mult faptul că el era conștient și profita din plin de acest lucru.

– Atunci, bănuiesc că nu mai am nici un cuvînt de spus, deși consider că este o lipsă de politețe din partea ta.

– Nimeni nu m-a acuzat vreodată că aș fi politicos.

– Te rog să mă anunți cînd vei intra în casă, spuse

ea maiestuos. N-am chef să mă trezesc cu tine deodată pe capul meu.

– De ce? Te temi să nu te surprind purtînd doar o cămăşuţă de noapte şi o uşoară roşeaţă în obraji?

Ea scoase un sunet ascuţit deodată cînd se privi. O descrisese cu mare acurateţe. Fugise din dormitor uitînd să îşi tragă un capot pe ea.

Picioarele ei goale aproape că zburară pe terasă cînd se retrase iute pe uşa din spate. Rîsul lui gros şi răguşit o urmă înăuntru.

Capitolul patru

Dacă tot avea de gînd să se învîrtă în jurul casei ei – casei lui – putea cel puţin să poarte o cămaşă, îşi spuse Laura supărată privind pe geamul de la bucătărie în timp ce pregătea micul dejun.

A doua dimineaţă cînd se trezi îl găsi pe James Paden, distrugător al bunelor reputaţii şi extraordinar cheflîu, lucrînd deja la 22 Indigo Place, la digul care se întindea peste apă.

Era evident că se ocupa de lucruri pe care ea fusese nevoită să le lase în plata Domnului, dar îi displăceau atît posibilitatea lui de a finanţa toate

acele reparaţii, cît şi faptul că era proprietarul casei, ceea ce îi dădea dreptul să se plimbe arătînd oricum avea poftă.

Iar în clipa aceea arăta încins şi transpirat aşa cum traversa terasa venind chiar spre uşa din dosul căreia ea privea pe furiş. Se dădu la o parte iute şi numără pînă la zece înainte de a răspunde ciocăniturilor.

– Bună.

– Bună.

Răspunsul ei era cu mult mai puţin vesel decît salutul lui. Se îmbrăcase înainte să coboare nevrînd să mai fie surprinsă în cămaşă de noapte din nou. Purta o pereche de blugi vechi şi o bluză largă. Îşi legase părul cu un batic.

– Ai dormit bine?

Zîmbetul îi era tot atît de plăcut pe cît îi era tonul de politicos. Numai ochii îl dădeau de gol ca fiind un neserios. Cu îndrăzneală şi fără cruzime o măsură din cap pînă în picioare.

– Da, bine. Aveai nevoie de ceva?

– De un pahar cu apă rece, te rog. Am vrut să-mi aduc un termos, dar am uitat.

Nu prea ospitalieră, ea îi aduse paharul cu apă rece.

– Mulţumesc. Miroase a ceva bun, spuse el luînd paharul din mîna ei şi dînd pe gît apa rece.

– Şunca. Cred că se arde, spuse ea ducîndu-se repede la aragaz, închizîndu-l şi scoţînd şunca din tigaie cu o pereche de cleşti.

– N-am avut timp să mănînc dimineaţă, zise el melancolic din uşă.

Laura strînse din dinţi ştiind că bătea apropouri

pentru a fi invitat la micul dejun.

– Bănuiesc că va trebui să dau o fugă în oraş mai tîrziu pentru a-mi lua o gogoaşă. Sigur că se va răci pînă voi ajunge înapoi. Încep să le facă de pe la patru...

– Ah, te rog, mormăi ea răsucindu-se. Cum îţi place să mănînci ouăle?

El zîmbi larg şi îşi puse cămaşa pe care o ţinea pe mînă.

– Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată. Mănînc ouăle oricum vrei să le faci.

– Este suc de portocale în frigider. Serveşte-te.

Mîinile îi tremurau cînd sparse alte ouă în farfurie. O bucăţică de coajă căzu înăuntru şi trebui să scoată micul şi alunecosul demon cu vîrful degetelor. Apoi bătu fără milă ouăle pînă le făcu spumă, vărsîndu-şi năduful asupra lor.

Cel puţin îşi pusese cămaşa. Mai devreme, din ascunzătoarea ei aflată în spatele perdelei de la fereastra din bucătărie, urmărise cum soarele întunecase şi mai mult bronzul de pe trupul lui în vreme ce stătea aplecat peste scîndurile pe care le înlocuia pe dig. Spatele lui era o întindere netedă de muşchi supli şi piele bronzată.

Privindu-l acum observă că lăsase majoritatea nasturilor descheiaţi. Pieptul lui era mult mai atrăgător decît mirosul extraordinar al micului dejun. Înflăcăra imaginaţia – muşchi tari şi foarte mult păr castaniu moale şi creţ în care degetele unei femei se puteau pierde.

Îmbrăcase perechea aceea de blugi vechi probabil pentru a o înnebuni pe ea, îşi spuse Laura.

Erau pătaţi de ulei şi vopsea, răriţi pe alocuri şi indecent de strîmţi. Buricul i se vedea foarte clar deasupra pantalonilor care alunecau pe şolduri. Nici nu voia să se gîndească măcar la ce anume era mai jos de mijloc.

– Îţi plac tari?

Laura scăpă furculiţa.

– Ce anume?

– Ouăle prăjite. Mie nu-mi plac moi.

– Ah, da, tari. Aşa sînt bune.

Fără ca ea să fie nevoită să îi ceară el îi dădu două farfurii pe care ea le umplu cu ouăle fierbinţi şi pufoase pe care le amestecase absentă în tigaie.

După ce totul fu pus pe masă şi cafeaua turnată în ceşti, se aşezară şi începură să mănînce.

– E foarte bun, mormăi James mestecînd.

– Mulţumesc. Am învăţat să gătesc micul dejun pentru tatăl meu în fiecare dimineaţă înainte să vină Gladys la lucru.

– Şi altcineva? o întrebă el privind-o. Ai mai gătit micul dejun pentru vreun alt bărbat? adăugă el sorbind din ceaşca de cafea.

– Viaţa mea personală nu te priveşte, domnule Paden, după cum ţi-am mai spus de nenumărate ori.

– Găteşti bine. Arăţi bine, spuse el măsurînd-o cu nişte ochi verzi obraznici. Ai fi o soţie foarte bună.

– Mulţumesc.

– De ce nu te-ai măritat niciodată?

– Tu de ce nu te-ai însurat?

– Cine a spus că nu m-am însurat?

Ea îl privi iute.

– Eşti însurat?

– Nu.

Laura încercă să nu se observe cît de uşurată era. Nu îşi putea închipui de ce o interesa situaţia lui civilă, în afara faptului că gîndul de a fi sărutată de un bărbat însurat o îngrozea. Bineînţeles că el o sărutase şi nu invers. Totuşi, oricît de greu i-ar fi fost să recunoască, şi faţă de ea însăşi chiar, îi plăcea că nu era căsătorit.

– Dar acum nu vorbim despre mine, ci despre tine, spuse el. Spune-mi de ce o fată drăguţă ca tine nu s-a măritat niciodată.

– Sînt femeie, spuse ea rigidă. Şi nu am vrut să mă mărit niciodată.

– Hmm. Ţi-a plăcut să fii liberă.

– Cam aşa ceva, spuse ea pe un ton care nu mai admitea comentarii. Mai doreşti pîine prăjită?

– Iartă-mă, dar nu te consider uşuratică.

– Femeie, repetă ea punînd accent. Şi putem vorbi şi despre altceva în afară de viaţa mea amoroasă?

– Sigur, spuse el zîmbind cu viclenie. Vrei să vorbim despre a mea?

– Nu!

El izbucni în rîs auzindu-i răspunsul atît de categoric. Pentru a-şi ascunde iritarea, ea duse vasele murdare la chiuvetă.

– Acum te rog să mă scuzi, dar am o mulţime de lucruri de făcut.

– De ce nu-ţi iei liber?

– Să-mi iau liber?

El veni lîngă chiuvetă şi ea îl privi mirată.

– Nu pot. Am un milion de lucruri de făcut.

– De ce nu vii afară să-mi ţii companie? o întrebă

el vîrîndu-i sub batic o şuviţă de păr şi trecîndu-şi apoi degetul în jos pe obrazul ei.

– Să stau acolo toată ziua să mă uit la tine cum lucrezi? Nu, *merçi*.

– Ai putea să faci plajă. Şi fiindcă şi reciproca este corectă, m-aş uita la tine cum stai la soare.

Cu vîrful degetului îi mîngîie lobul urechii.

– Nu cred.

– Sau ai putea înota. Şi, după ce voi termina lucrul, te-aş urma şi eu în apă. Nu sună plăcut?

Suna periculos. Orice femeie cu un dram de minte ar fi purtat o armură în preajma lui, nu un costum de baie.

– Ţi-am spus că am multă treabă. Ai de gînd să fii o pacoste în următoarele treizeci de zile?

– Douăzeci şi nouă.

Ea îi îndepărtă mîna şi se întoarse supărată că îi amintise cu atîta cruzime că, peste mai puţin de o lună, va trebui să plece din casă pentru totdeauna.

– Hei, iartă-mă, spuse el cuprinzîndu-i umerii şi întorcînd-o cu faţa. N-ar fi trebuit să spun asta. N-a fost frumos.

Umerii i se lăsară, simţindu-se cuprinsă de tristeţe şi părăsită de furie.

– Poţi foarte bine să vorbeşti despre asta. Oricum n-are rost să ne ascundem după degete.

Se priviră o clipă. Ochii lui se mutară asupra creştetului capului ei.

– De ce porţi baticul? Ce fel de treabă ai de gînd să faci astăzi?

– Trebuie să inventariez piesele de mobilier pe care le voi scoate la licitaţie.

– Licitaţie?

Ea încuviinţă abătută.

– Tot?

– Aproape. Poate voi păstra cîteva lucruri la care ţin foarte mult, dar va trebui să lichidez totul cît mai repede.

El mormăi ceva printre dinţi întorcîndu-se. Laura avu impresia că rostise numele tatălui ei şi o obscenitate, dar nu auzi bine conjuncţia dintre ele.

James ieşi din bucătărie. Uluită, Laura îl urmă prin sufragerie şi îl găsi în holul de la intrare privind spre salon. Avea mîinile în şolduri şi îşi muşca buzele.

– Ia ascultă, zise el întorcîndu-se brusc, în loc să ţii o licitaţie, ce-ar fi să mă laşi să cumpăr eu tot?

– Eu...

Pentru o clipă nu îşi găsi cuvintele.

– N-ai întrebat niciodată de mobilă.

– Te întreb acum. Ar fi trebuit să mă gîndesc mai înainte. Unde aş putea găsi o mobilă care să se potrivească mai bine casei decît cea care se află deja aici? Chiar dacă ar fi posibil, mi-ar lua foarte mult timp şi mi-ar da destulă bătaie de cap. Pînă la urmă cine ştie cu ce m-aş alege.

– E adevărat, numai că...

– Îţi voi oferi un preţ foarte bun. Facem o listă dacă vrei.

Laura ştia din discuţiile cu avocatul că putea cîştiga mai mult vînzînd la licitaţie piesă cu piesă decît dacă le vindea pe toate unui singur cumpărător.

– Bine, spuse ea hotărîndu-se deodată.

Se va simţi mai bine dacă va şti că Indigo Place este intactă, chiar dacă ea nu va mai locui acolo.

– Bun, spuse el frecîndu-şi mîinile încîntat. De unde începem?

– Acum?

– De ce nu? Doar asta aveai de gînd să faci astăzi, nu?

– Da, dar...

Pentru a face o listă cu toate obiectele şi preţurile era nevoie de ore, chiar zile. Gîndul de a petrece atîta timp în compania lui James Paden era enervant.

– Şi cu digul ce faci?

– Îl pot repara oricînd.

– Nu-i nevoie să te deranjezi şi tu cu toate problemele astea, spuse ea brusc inspirată. Voi face lista şi voi evalua lucrurile cum voi crede de cuviinţă. Cînd va fi gata, te vei uita pe ea. Dacă va fi nevoie să ne tocmim, o vom face atunci.

El îşi agăţă degetele în găicile pantalonilor şi îi aruncă o privire atentă.

– De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

– Cum îndrăzneşti?

– Nu m-am îmbogăţit cumpărînd ceva cu ochii închişi.

– Cumpărînd...

– Nu, spuse el ignorîndu-i furia, mă voi simţi mult mai bine dacă vom face lista împreună.

– Îmi pui la îndoială integritatea? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Tu ai fost prins furînd prăjituri din cofetăria şcolii, nu eu!

– Mai ţii minte asta?

– Bineînţeles.

– Nu le-am furat. Femeia care răspundea de deserturi mi le dădea, dar mai tîrziu n-a mai vrut să

recunoască.

– Nu te cred.

El zîmbi leneş.

– M-ai crede dacă ai şti ce-i dădeam în schimb.

Atunci Laura îl crezu. Obrajii îi luară foc. Pentru a reveni la subiectul care îi interesa spuse:

– Sînt scrupulos de cinstită.

– Atunci nu te vei supăra dacă mă voi uita peste umărul tău cînd vei face lista.

Ea trase adînc aer în piept şi îl expiră plictisită.

– O să aduc un carneţel şi două creioane, zise ea şi se duse la biroul *Queen Anne* din salon.

– Nu facem o pauză de prînz?

Laura lăsă carneţelul deoparte şi îşi privi „asistentul" cu asprime.

– Ai luat micul dejun.

– Da, acum vreo cinci ore. Mi-e foame.

Se uita la gura ei. Ea puse distanţă între ei stînjenită. Şi stomacul ei dădea unele semne, dar nu erau cauzate de o foame de natură digestivă.

Începuseră inventarul din sufragerie. După ce terminară cu piesele de mobilier, trecură la vitrinele cu porţelanuri şi dulapurile cu argintărie. Era o muncă obositoare şi care necesita foarte mult timp, ţinută pe loc de predilecţia lui James pentru glume şi conversaţie. Dovedise foarte mult interes faţă de evenimentele care avuseseră loc în viaţa ei de cînd nu o mai văzuse, cu mai mult de zece ani în urmă.

– Îmi trebuie ceva să dau gata, zise el pe un ton plîngăreţ.

– Şi la ce te-ai gîndit?

Privindu-l, îşi dori să nu fi întrebat, căci, după expresie, mîncarea era numai una din opţiuni.

– De mîncare, vrei să spui?

– Bineînţeles că de mîncare.

– Un picnic.

– Un picnic?

– Stai aici, spuse el şi se ridică de pe scaunul pe care îl încălecase sprijinindu-şi bărbia de spătar. Mă duc să caut să văd ce pot să aduc.

– Acum ai încredere în mine? întrebă ea bătînd din gene cu o prefăcută inocenţă.

– Cam tot atît cît ai şi tu în mine, îi spuse el peste umăr.

Laura se strîmbă la el, dar nu o văzu.

Se întoarse peste cîteva minute aducînd o tavă încărcată cu fructe şi brînză, biscuiţi şi două pahare înalte cu ceai cu gheaţă. Puse tava pe podea lîngă ferestrele mari şi se aşeză alături.

– Hai, vino.

– Ai vorbit serios cînd ai spus picnic, nu?

– Absolut. Ba e chiar mai bine. Nu sînt furnici.

– Mama, tata şi cu mine obişnuiam să mergem la picnic duminica după-amiază vara, spuse ea melancolică aşezîndu-se lîngă el şi rezemîndu-se de pervazul ferestrei.

El îi puse o felie de brînză pe un biscuit şi i-l dădu.

– Cei din familia Paden nu erau cunoscuţi pentru picnicurile lor, spuse el fără rachiună. Cred că acum îmi iau revanşa pentru toate cele pe care le-am

pierdut cînd am fost copil.

Ea mîncă din biscuit regretînd că amintise fără să vrea de familia ei. Nu se putea face comparaţie între situaţiile lor sociale. Laura recunoscu că se născuse cu proverbiala linguriţă de argint în gură.

Era de mirare că James nu o ura. Sau o ura? Oare de aceea dorea 22 Indigo Place? Ştia el, oare, că faptul că îi vindea lui casa familiei ei era cea mai amară pastilă pe care era nevoită să o înghită? Datorită faptului că ea îi întruchipa pe cei care îl dispreţuiseră, o pedepsea acum?

– Sînt sigură că mama ta se bucură că puteţi merge împreună la picnicuri acum, spuse ea privindu-l pe furiş.

Maxilarul lui se încordă.

– N-am de unde să ştiu.

– N-ai văzut-o?

– Nu.

– Deloc?

– Deloc.

– Ştie că te-ai întors?

El ridică din umeri.

– O fi auzit.

Laura era şocată şi puţin dezamăgită de el datorită faptului că nu luase legătura cu mama lui. Ultima dată cînd ea o văzuse pe doamna Paden era cu siguranţă mai bine îmbrăcată decît cu ani în urmă, dar mai avea încă acel aspect obosit, deprimat şi trist care o caracterizase totdeauna în mintea Laurei. Cum îşi putea neglija singura rudă atît de surprinzător?

Deodată, el întinse mîna şi îi scoase baticul de pe cap. Părul castaniu luminat de soare îi căzu pe umeri.

– Aşa e mai bine.
– De ce-ai făcut asta? întrebă ea iritată.
– De ce-ţi legi asta pe cap? o întrebă el.
– Voiam...
– Voiai să te faci cît mai puţin atrăgătoare.
– E ridicol. De ce aş face asta?
– Ca eu să nu tînjesc după trupul tău.
Ea închise gura cu un uşor zgomot al dinţilor.
– Aşa e? întrebă el muşcînd dintr-o felie de măr.
Trecură cîteva clipe. Ea nu găsea absolut nimic de spus.
– Ţi-a mîncat cumva pisica limba?
– N-am auzit în viaţa mea ceva mai absurd.
El rise răguşit şi profund.
– Văd foarte bine prin dumneata, domnişoară Laura. Aşa cum am văzut prin cămăşuţa de noapte pe care o purtai ieri dimineaţă. Sperai să uit cît de adorabilă şi răvăşită erai aşa îmbrăcată?
– Aş vrea să uiţi.
– Nici o şansă. Multă vreme voi ţine minte cum arăţi dis-de- dimineaţă, spuse el privindu-i o secundă sînii. Cum arată totul.
– M-am săturat, spuse ea lăsînd să cadă înapoi pe tavă o feliuţă de brînză.
Mîna lui se repezi atunci şi o prinse de încheietură înainte să apuce să se ridice.
– N-am terminat încă.
– Dar nu mai vreau.
– Unde te duci?
– Înapoi la lucru.
– Rămîi cu mine.
– Nu vreau.

– Ţi-e frică?

– Cum?

– M-ai auzit foarte bine.

– Bineînţeles că nu mi-e frică.

– Dar îţi era. Mai eşti iepuraşul acela speriat, Laura?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ţi-e teamă de mine? Sau de bărbaţi, în general?

– Nu mi-e teamă de nimeni. Cu siguranţă nu de tine.

– Atunci e bine. Vei rămîne aici cu mine pînă voi termina şi eu de mîncat, spuse el cu blîndeţe dîndu-i drumul la mînă şi întinzîndu- se pe o parte.

Îşi propti cotul pe podea sprijinindu-şi obrazul în palmă şi continuă să mănînce ţinîndu-şi privirea aţintită asupra ei. Ca şi strînsoarea de oţel dinainte, ochii lui o ţineau efectiv ancorată lîngă el. Doar nu putea să se facă de ruşine plecînd acum.

La suprafaţă nu arăta nimic în afară de răceală şi de o uşoară superioritate, dar înăuntru clocotea de furie.

– De ce crezi că mi-ar fi teamă de tine? îl întrebă ea incapabilă să se abţină.

– Ori asta, ori eşti o snoabă.

– De ce spui asta?

– Pentru că totdeauna fugeai cînd mă vedeai apărînd.

– Aduceai numai necazuri. Şi, în ceea ce mă priveşte, încă o mai faci.

El izbucni în rîs.

– La naiba, îmi placi! Totdeauna mi-ai plăcut.

– Nici măcar nu mă cunoşteai.

– Aşa e, dar ce ştiam îmi plăcea. Ruşinoasa şi micuţa afectată Laura Nolan înţeapă totdeauna cînd e forţată.

Îi atinse braţul cu mîna pe care o avea liberă şi i-l mîngîie cu vîrful degetelor.

– Mereu m-am întrebat cît de departe aş putea ajunge cu tine.

– Ai aflat în seara aceea cînd m-ai adus acasă cu motocicleta. Cînd nu te-am lăsat să mă săruţi, mi-ai spus că sînt rece.

Privirile i se concentrară asupra gurii ei.

– Asta a fost atunci. Acum e altceva.

Îşi strecură mîna pe sub mîneca ei mîngîindu-i îndoitura cotului.

– Cît de tare te înfierbînţi înainte să arzi?

Ea îi îndepărtă mîna şi se tîrî pe podea pînă cînd nu mai putea fi atinsă. Habar nu avea că interiorul cotului ei era atît de sensibil.

– Fiindcă veni vorba de ars, spuse ea nechibzuit, te-am văzut odată la curse la televizor. Maşina ţi-a scăpat de sub control şi a luat foc.

El zîmbi cînd ea schimbă subiectul cu atîta îndemînare, dar nu făcu nici un comentariu.

– Va trebui să fii mai explicită. Asta s-a întîmplat de cîteva ori.

– Ai fost rănit vreodată?

– Nu foarte grav.

– Ţi-a fost teamă vreodată?

– Nu, zise el mîncînd un biscuit.

– Niciodată?

El scutură din cap.

– Neliniştit poate că am fost. Tulburat. Dar nicio-

dată nu mi-a fost teamă. Nu prea ai de ce să te temi cînd nu-ţi pasă dacă trăieşti sau mori.

Laura îl privi mută cîntărindu-i sinceritatea. Ochii care o priviră iar erau convingători şi sinceri. Nu glumea. Vorbea foarte serios.

– Şi ţie nu-ţi păsa?

– Acum cîţiva ani, nu.

– Dar acum îţi pasă?

– Da, acum îmi pasă.

Nu părea că vrea să discute mai mult, aşa că nici ea nu îl presă.

– Ai fost un pilot de curse foarte bun, din cîte am înţeles. Trebuie să-ţi fi plăcut foarte mult.

– La nebunie.

– Cum e?

– Ca atunci cînd faci dragoste.

Zîmbi văzîndu-i uimirea de pe chip. Rostogolindu-se pe spate îşi propti mîinile sub cap şi vorbi uitîndu-se în tavan.

– Toată puterea aceea se intensifică pînă cînd totul trepidează. Căldura. Zvîcnitura motorului. Pistoanele. Fricţiunea. Şi apoi vine clipa aceea, o secundă, cînd trebuie să dai tot ce ai. Nu-ţi pasă ce e dincolo de linia de sosire; în clipa aceea rişti totul pentru a ajunge acolo. Accelerezi la maximum şi laşi să explodeze. N-ai de ales. Ca un orgasm sexual.

Cînd tăcu, liniştea era aproape palpabilă. Întoarse încet capul şi se uită la Laura. Ochii ei erau ca sticla. Era vrăjită de cuvintele lui fermecătoare şi de felul şoptit în care le rostise.

Mişcîndu-se încet, el îi puse o mînă pe pulpă strîngînd uşor.

– Înţelegi ce vreau să spun?

– Cred că da.

El reveni în poziţie şezînd. Era aproape de ea. Ochii lui verzi o invitau să sară în ei şi să se scufunde.

Ea fu tentată. Atracţia pe care o emanase James Paden în adolescenţă nu era nimic pe lîngă magnetismul pe care îl poseda acum. Ca elevă de liceu, Laura simţise forţa lui de atracţie, dar nu ştiuse ce era. Acum ştia. Era dorinţă sexuală. Aura de primejdie de care era înconjurat, expresia lui posomorîtă promiteau plăceri nedescoperite dacă o femeie era destul de curajoasă pentru a-şi asuma consecinţele.

Pedepsele pentru o astfel de nesăbuinţă erau aspre. Laura cunoştea nenumărate fete care încercaseră ani de zile să repare proasta reputaţie pe care James Paden le ajutase să şi-o cîştige. Nu mai era în toate minţile? De ce vorbea despre orgasm sexual cu un asemenea om?

Silindu-se să iasă din transă, se ridică şi spuse:

– Cred că ar trebui să ne apucăm din nou de treabă.

El se ridică la rîndul lui şi o prinse cu putere de încheieturile ambelor mîini.

– Eşti sigură? Ştii ce se spune despre prea multă muncă şi nici un pic de joacă.

Buzele lui îi atinseră uşor obrazul.

– Mi-ar plăcea foarte mult să mă joc cu tine.

Laura îşi trase mîinile.

– Credeam că ai venit aici să lucrezi. Dacă nu vrei, pleacă. Eu sînt ocupată.

Se întoarse, dar nu înainte să vadă acel zîmbet

înşelător întinzîndu-i-se pe chipul mohorît. Nu era nici pe departe descurajat, ci doar amuzat.

Proiectul le luă trei zile; trei zile petrecute aproape în întregime unul în compania celuilalt. A doua zi după picnic, ei sosi cu pachete pline de alimente, argumentînd, în ciuda protestelor ei, că, dacă tot luau masa împreună, trebuia să participe cu ceva.

Laurei nu îi plăcea să împartă absolut nimic cu el – nici timp, nici mîncare, nici spaţiu. Dar nu putea spune nimic în această privinţă, cum nu putea spune nimic nici în privinţa felului în care o atingea, ceea ce se întîmpla foarte des.

Născocea tot timpul motive pentru a o atinge. Nimeni, cu atît mai puţin o persoană atît de agilă ca el, nu putea fi chiar aşa de neîndemînatic. Se împiedica adesea asemeni unui comediant prost, şi ca să nu cadă, se agăţa cu putere de ea.

Ea ştia foarte bine că manierele lui nu îl forţau să o ajute să coboare pe scări, să iasă pe o uşă sau să ocolească o piesă de mobilier, dar făcea mereu şi asemenea gesturi politicoase. Ceea ce o îngrijora mai mult era faptul că începuse să îi placă grosolănia lui.

În cele trei zile ajunse să îl placă mai mult decît îşi închipuise că ar fi posibil vreodată. Se pricepea să întreţină o conversaţie cît se poate de agreabilă şi, în plus, dovedi că ştie să asculte foarte bine. O încurajă să îi spună toate povestirile despre 22 Indigo Place pe care ea le auzise stînd pe genunchii bunicii. În

mod surprinzător, îl interesa cu adevărat istoria casei. Descoperi că avea un profund şi, într-un fel, caustic, simţ al umorului şi că nu era complet lipsit de sensibilitate.

În timp ce făceau inventarul în dormitorul mare, dădură peste numeroase fotogafii în rame de argint ale cîtorva generaţii din familia Nolan. Laura trecu ramele metodic în carneţel.

Cîteva clipe mai tîrziu, James luă carneţelul şi tăie aceste ultime lucruri.

– Ce faci? întrebă ea după ce el îi dădu carneţelul înapoi fără să scoată un cuvînt.

– Fotografiile astea înseamnă mult pentru tine, nu?

– Pot scoate fotografiile.

– Dar ramele sînt făcute pentru ele. Păstrează-le. Un cadou de la mine, adăugă el repede văzînd că ea avea de gînd să obiecteze.

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce.

Luă o fotografie şi o studie.

– Pe cine reprezintă?

– Bunicii din partea tatei. Franklin şi Maydell Nolan.

Simţi o tandreţe deosebită faţă de el văzîndu-l privind fotografia veche.

– James, mi-ai spus că nici măcar nu ştii cum îl chema pe bunicul tău. E adevărat?

El puse fotografia la loc şi luă alta.

– Pe cel din partea bătrînului, nu. Era un ticălos... în mai multe sensuri. Paden era numele de fată al bunicii mele. A murit cînd eu nu eram decît un puşti, în timpul unei crize, cîndva. Atîta ştiu.

Ea nu găsi să îi spună nici un cuvînt de înţelegere care să nu sune banal, aşa că se hotărî să tacă. El schimbă din nou fotografiile şi zîmbi uitîndu-se la alta.

– Aici eşti tu?

Ea se aplecă peste braţul lui pentru a vedea fotografia.

– Da, eu sînt. Slăbănoagă şi ştirbă. Bunicul tocmai agăţase un leagăn pentru mine în stejarul cel mare.

– Cel care mai este încă?

– Da. Mama a dat fuga în casă pentru a aduce aparatul de fotografiat. Mă bucur că s-a gîndit să facem poza împreună. Cred că e singura... Dar ce s-a întîmplat? întrebă ea deodată cînd îşi ridică privirea spre el.

O privea cu foarte mare atenţie.

– Mă gîndeam numai ce fetiţă drăguţă erai.

– Arătam îngrozitor! Ia uite ce codiţe, zise ea rîzînd şi arătînd spre fotografie. Aveam genunchii noduroşi şi tot timpul zgîriaţi.

El se uită din nou la fotografie şi începu să rîdă.

– Dacă stau să mă gîndesc bine, erai chiar slăbănoagă. Bănuiesc că-mi plac fetiţele mici indiferent cum arată.

– Şi cele mari.

Sînii îi atingeau braţul puternic. El se uită mai întîi la ei după care îşi ridică privirea spre ea.

– Da. Îmi plac şi fetiţele mari.

Laura se îndepărtă de el îmbujorată.

– Aici e ultimul loc unde mai avem de lucru.

Mai continuară o oră, după care încheiară acea operaţiune plictisitoare. Laura îl conduse jos.

– Dacă nu te superi, o să mai arunc o privire

digului înainte să plec astăzi, îi spuse el. Vreau să văd cîtă cherestea îmi mai trebuie.

– Bine. În timp ce tu vei face treaba asta, eu voi introduce cifrele astea în calculator, zise ea arătînd spre carneţel. Aş vrea să se rezolve totul cît mai repede.

– Dacă-mi dai o factură după-amiază, mîine dimineaţă îţi aduc cecul.

Laura se duse atunci în biroul tatălui ei şi trecu lista de preţuri prin calculator de cîteva ori, pînă cînd se confirmă suma finală. Era impresionantă, iar banii o vor ajuta să îşi achite toate datoriile. Spera chiar să îi mai rămînă ceva – dacă James nu se tocmea prea mult.

Cînd se întoarse de la dig, ea îi spuse suma totală.

Ieşise în prag pentru a-l întîmpina cînd îl văzuse traversînd curtea. Acum se pregătl pentru o împotrivire, dar nu avu loc nici una. El abia îşi aruncă privirea peste banda pe care ea o verificase de atîtea ori.

– Bine. Mă rog, spuse el şi, împăturind hîrtia, o vîrî în buzunarul de la piept al cămăşii.

Ea avu senzaţia să primeşte o lovitură puternică.

– Bine? Mă rog? Atîta ai de spus?

– Da.

– Dar nici măcar n-ai verificat lista? spuse ea arătînd spre buzunar.

– Am încredere în tine. Am glumit cînd am spus că n-am, zise el ciupind-o de bărbie. O să cumpăr totul pentru întreaga sumă, dar vreau să te simţi liberă să iei orice doreşti ca amintire personală.

– Ia stai puţin, strigă ea după ce el îi întoarse spatele pornind în jos pe trepte. Dacă tot aveai de gînd să cumperi tot, de ce am mai pierdut trei zile

notînd fiecare lucruşor în parte? De ce m-ai pus să fac lista asta afurisită de la bun început?

El îşi propti umărul de o coloană şi îşi încrucişă braţele.

– Eşti sigură că vrei să ştii?

Nu, era absolut sigură că nu voia. Nu atîta timp cît pe chipul lui se vedea acel zîmbet amăgitor şi ochii îi erau plini de înţeles.

– A fost o simplă pierdere de timp, murmură ea supărată.

– Eu nu sînt de aceeaşi părere, domnişoară Laura. Acum ştiu unde se află toate, pînă la ornamentele de Crăciun. Cunosc toate poveştile în legătură cu casa, pe care altfel nu le-aş fi aflat. Şi – spuse el accentuînd – m-am simţit foarte bine.

– Ei bine, eu nu. Aş fi putut să fac...

– Ce?

Ea căută repede ceva în minte ce ar fi putut face.

– Ei bine, ceva. Ca persoană care vinde, cred că am mers mult prea departe decît ar fi fost normal, aşa că acum te rog să mă scuzi, dar o să-ţi spun la revedere, zise ea şi porni furioasă spre uşă.

– Cred că nu-i momentul potrivit pentru a cere favoruri, nu?

Ea se opri brusc. Adoptînd cea mai autoritară atitudine, se răsuci ţanţoşă.

– Ce anume? întrebă ea cu răceală.

– Te superi dacă o aduc pe fetiţa mea să vadă casa?

Cîteva secunde Laura îl privi mută. Nici dacă scîndurile podelei i-ar fi dispărut deodată de sub picioare, nu ar fi putut cădea atît de mult. Era un adevărat şoc.

– Fetiţa ta?

El se desprinse de coloană zîmbind.

– Da, fetiţa mea. Eu îi spun Tricks, zise el făcîndu-i cu ochiul. Moare de curiozitate să vadă casa de cînd am cumpărat-o. Şi cred că ar fi bine să arunce o privire înainte să ne mutăm.

„Numai peste cadavrul meu," ar fi vrut Laura să spună.

– Mîine e bine?

Ea îşi muşcă limba pentru a nu-i spune să se ducă dracului şi să o ia şi pe Tricks cu el. Dar era proprietarul casei. Şi nu comentase în legătură cu preţul mobilei. Avea dreptul să aducă pe oricine voia să vadă casa. Ce i-ar fi putut spune pentru a-l împiedica? Faptul că nu avea gust nu era un motiv destul de întemeiat pentru a-l refuza. Se îndoia că ar fi avut vreun sens să spună nu, oricum.

Însă, neruşinarea cererii avu un efect profund asupra ei. Afrontul o afectă fizic, în interior. Pe lîngă faptul că o înfuria, o făcu să nu se mai poată mişca sau vorbi. Se temu să nu cumva să verse acolo în faţa uşii.

Era de neconceput ca gelozia să fi fost cauza acelei neaşteptate stări de greaţă, deşi emoţia care o măcina înăuntru semăna foarte mult a gelozie.

– La ce oră? se forţă ea să întrebe.

– Pe la mijlocul dimineţii. Îi place să doarmă pînă mai tîrziu.

Laura încuviinţă.

– E foarte bine.

Capitolul cinci

„Proasto, proasto!" se mustră Laura a doua zi dimineaţă în timp ce se îmbrăca. De ce fusese atît de îndatoritoare? De ce, atunci cînd el îi ceruse „favoarea", nu îi spusese cît de jos îl considera? Toată noaptea aceea în care nu închisese ochii îl blestemase în toate felurile care îi treceau prin minte. De ce nu îi spusese toate acele lucruri în faţă? Ar fi vrut să îi fi arătat tot dispreţul ei cînd el îi oferise o ocazie nemaipomenită.

„Tricks!"[1].

– Sînt convinsă, mormăi Laura trăgîndu-şi peste cap un tricou din bumbac fără mîneci.

Şi-o închipui pe Tricks ca pe o amantă tipică de bogătaş: cu un neglijé tivit cu marabu şi un munte de perne cu dantelă de care să se sprijine; dormind pînă la prînz şi trezindu-se la timp pentru a urmări filme siropoase cu ochii umflaţi din cauza vieţii desfrînate şi umplîndu-şi gura bosumflată cu ciocolate.

Laura îşi perie părul furioasă gîndindu-se că Tricks era fără îndoială o blondă obraznică. Îşi dădu cu cel mai uşor şi mai subtil parfum floral pe care îl avea, spunîndu-şi că, în cel mai scurt timp, 22 Indigo Place va duhni a mosc.

„Noua stăpînă a casei se numeşte Tricks!"

Nici nu putea suporta să se mai gîndească la aşa ceva. Străbunii ei probabil că se răsuceau în mormînt. Dacă tatăl ei ar fi ştiut urmările neglijenţei sale, ar fi fost cu siguranţă mult mai atent cu banii. Şi-ar fi închipuit vreodată cineva din familia Nolan că averea lor va coborî atît de jos?

Ceea ce o deranja pe Laura mai mult era faptul că începuse să îl placă pe James Paden.

– Ha! strigă ea zidurilor coborînd scara într-un marş milităros. Nu poţi face o ureche de mătase... o poşetă de mătase... ah, mă rog, încheie ea exasperată că nu îşi mai amintea zicala.

Nu ştia decît că se potriveşte foarte bine.

Ba chiar îi fusese puţin milă de el cu o zi înainte

1. trucuri (engl.)

cînd se uitau la fotografiile bunicilor ei. Păruse atît de vulnerabil, cu părul căzut pe frunte, căci aşa obişnuia să le facă pe toate fetele de la liceul din Gregory să moară după el. Buza lui inferioară păruse mai plină decît de obicei şi ochii mai visători. Fusese chiar o clipă cînd ea fusese cît pe-aci să îi dea părul spre spate, să îi ofere alinare, să îi ofere...

– Nu mai contează, murmură ea, dar creierul nu o ascultă.

În mintea ei exista o imagine vie a lor înlănţuiţi pe covorul din dormitorul mare. Ea îi oferea tandreţea de care el avea atîta nevoie, iar el îi oferea pasiunea care lipsise atît de mult din viaţa ei.

Mult prea des se gîndi la sărutul lui. Fusese jignitor. Se mai întîlnise cu bărbaţi, cu unii chiar luni întregi, dar nici unul nu îndrăznise să o sărute într-un mod atît de provocator. Fusese sărutul cel mai sexual pe care îl trăise vreodată şi îşi dorea să îl poată uita.

Cu toate acestea, avea impresia tulburătoare că îl va ţine minte toată viaţa. La fel cum ţinea minte seara cînd el o adusese acasă cu motocicleta cu ani în urmă. Atingerea lui James Paden avea ceva ce o femeie nu mai putea uita. Rămînea pe ea pentru totdeauna, de neşters ca un tatuaj.

Dar pe cît de memorabil fusese acel sărut pentru ea, pe atît de lipsit de sens fusese pentru el. Probabil că uitase deja, îşi spuse Laura cu amărăciune. Se întrebă dacă o sărutase pentru că Tricks nu fusese liberă în seara aceea.

Înainte de a mai avea timp să mediteze, auzi uruitul distinctiv al maşinii sport. Rămase în spatele perdelelor din salon, de unde îi putea vedea foarte

bine pe James şi pe Tricks fără ca ei să o zărească.

Maşina opri. Avea geamuri fumurii, aşa încît Laura nu putu să vadă înăuntru. James coborî primul. Ocoli maşina prin spate privind casa cu mîndrie.

– Fandoseală, mormăi Laura din ascunzătoarea ei.

Oare nu arăta rău niciodată? Blugii pe care îi purta în dimineaţa aceea erau într-o stare puţin mai bună decît cei pe care îi avusese toată săptămîna la lucru. Scrobiţi şi cu o dungă de-a lungul picioarelor bine formate. Purta o cămaşă simplă, dar gulerul îl avea ridicat, înlăturînd astfel orice impresie că se pregătise prea mult.

Se aplecă şi deschise portiera întinzînd mîna înăuntru. Laura îşi muşcă buzele şi închise ochii strîns pentru o clipă.

Cînd îi deschise din nou, rămase perfect nemişcată privind uluită la perechea care urca treptele de la intrare mînă în mînă. De ciudă intenţionase să îi lase să aştepte mult timp în faţa uşii înainte să le deschidă, dar de cum auzi soneria, se duse repede la uşă şi le deschise.

– Bună dimineaţa, Laura.

– Bună dimineaţa, răspunse ea răguşit nu prea sigură că vocea o va ajuta.

– Aş vrea să ţi-o prezint pe Tricks, spuse James împingîndu-şi însoţitoarea uşor înainte. Fiica mea.

Laura şi James se priviră îndelung înainte ca ea să se uite în jos la fetiţa care stătea între ei.

– Bună ziua, domnişoară Nolan, spuse ea cu atenţie şi foarte clar ca şi cum ar fi repetat de multe ori acele cuvinte.

Inima Laurei se topi şi simţi un nod în gît. Îngenun-

che în faţa fetiţei.

– Bună. Te rog să-mi spui Laura.

– Numele meu adevărat e Mandy, dar lui tati îi place să-mi spună Tricks, spuse copila şi întoarse puţin capul pentru a-i zîmbi lui James.

– Spune şi de ce, zise el întorcîndu-i zîmbetul.

Laura observă că avea nişte ochi mari şi verzi cu pete aurii.

– A făcut tot felul de trucuri magice pentru mine şi mi-au plăcut atît de mult încît a început să-mi spună aşa. Dar asta a fost cînd eram mică, acum sînt mare.

– A început să fie prea deşteaptă pentru mine, spuse James rîzînd. Descoperea chiar şi cele mai subtile mişcări.

– Îţi plac trucurile magice? o întrebă Mandy pe Laura cu foarte multă seriozitate.

– Foarte mult.

– Poate tati o să facă şi pentru tine cîteva. Se pricepe foarte bine.

Laura îşi ridică privirea spre obiectul admiraţiei lui Mandy. Acesta îi zîmbea fiicei cu o iubire nemărginită şi adoraţie.

– Sînt convinsă, spuse Laura ridicîndu-se. Tocmai voiam să mănînc o prăjitură cu cafea. Mai vrea cineva?

– Eu, spuse Mandy repede, după care tresări şi se uită la tatăl ei. Am voie, tati?

– Dacă Laura te-a invitat, ai voie.

– Hai, Mandy, mergem la bucătărie.

Laura îi întinse atunci mîna fetiţei, aceasta apucînd-o fără să ezite nici măcar o clipă. Părea să fie un copil dezgheţat, care nu se ruşina de persoanele

străine. Părul ei lung avea aceeaşi culoare castanie ca al lui James şi fusese periat cu grijă şi prins în părţi cu agrafe. Rochiţa era imaculată şi volănaşele erau călcate. În picioruşele dolofane avea o pereche de sandale.

– Ce casă mare, spuse ea cu admiraţie cînd trecură prin sufragerie.

– O să te obişnuieşti foarte repede, îi zise Laura liniştind-o cu un zîmbet. Vezi, am şi ajuns la bucătărie.

Intrară în încăperea plină de soare şi Laura îi oferi lui Mandy un scaun la masă. Nu avusese de gînd să îi servească lui Tricks cea cu marabu şi perne altceva decît o dispoziţie îmbufnată, dar graţie lui Sara Lee, scoase prăjitura promisă din care îi tăie lui Mandy o porţie generoasă. Puse apoi un pahar înalt cu lapte lîngă farfurie şi îi dădu un şervet şi o furculiţă. James refuză prăjitura, dar Laura turnă cafea pentru ei şi se aşezară lîngă fiica lui la masă.

Mandy mîncă prăjitura cu binecunoscuta apreciere a copiilor faţă de dulciuri, dar dădu dovadă de bune maniere la masă. Cînd o bucăţică îi căzu pe rochie, se uită la James cu aerul că făcuse ceva rău.

– Nu-i nimic, Tricks, îi spuse el blînd. S-a întîmplat. Pune-o înapoi pe farfurie.

– Cîţi ani ai, Mandy? o întrebă Laura pentru a o face să uite incidentul.

– Cinci ani şi jumătate. Tu ai o păpuşă *Cabbage Patch*?

– Ah, nu, spuse Laura rîzînd uşor. Tu ai?

– Îhî.

– Spune „da, doamnă".

Ea îşi duse la guriţă mîna dolofană.

– Am uitat.

James îi făcu atunci cu ochiul dîndu-i astfel de înţeles că îl amintea doar, nu o certa. Ea îi aruncă un zîmbet şi apoi se întoarse spre Laura.

– Pe păpuşa mea o cheamă Annmarie. Am adus-o cu mine, dar tati a zis că trebuie să aştepte în maşină. Crezi că poate să vadă noua noastră cameră mai tîrziu?

– Sigur că da.

– Cred că eşti drăguţă.

– Îţi mulţumesc, Mandy. Şi tu eşti drăguţă.

– Tati mi-a spus că eşti drăguţă, dar mi-a fost frică să nu fii bătrînă sau altfel.

Laura nu s-ar fi uitat atunci la James pentru nimic în lume.

– Dacă ai terminat de mîncat prăjitura, hai să-ţi arăt casa.

Copila era foarte curioasă să exploreze, deşi, la început, păru intimidată de imensitatea încăperilor. Cînd ajunseră, însă, la etaj, îşi învinse timiditatea şi ochii îi străluceau.

– Asta o să fie camera mea? chiui ea alergînd în dormitorul Laurei.

Cu fustiţa în vînt, dădu fuga la geam, apoi la oglinda din colţ, apoi la măsuţa de toaletă, apoi la pat.

– Parcă ar fi camera unei prinţese. Aici o să dorm eu, tati?

– O să vedem, spuse el observînd tristeţea de pe chipul Laurei. Acum aş vrea să-ţi arăt ce e pe afară.

– Lasă-mă să văd dacă ştiu să ajung singură la uşă, zise Mandy fugind printre James şi Laura.

– Plimbare plăcută. Ne vedem mai tîrziu, spuse Laura încet cînd James îşi urmă fiica afară din dormitor.

– Tu nu vii?

Laura scutură din cap.

Auzind, Mandy se opri în capul scărilor.

– Hai, Laura, te rog. Tati zicea că ştii totul despre în-Indi... despre casa-esta.

Privirile convingătoare ale lui James susţinură rugăminţile fiicei lui. Laura ar fi putut rezista unei perechi de ochi verzi, dar două erau prea mult.

– Bine.

Ieşiră toţi trei. Mandy descoperi o potecă ce ducea pe malul riului, dar aşteptă ascultătoare cînd James îi strigă să nu se ducă mai departe fără el. După ce parcurseră lungimea digului şi se întoarseră, făcură turul grajdurilor goale – caii dispăruseră primii cînd Laura şi-a dat seama în ce situaţie se afla.

– Pot să am şi eu un ponei, tati?

– Au nevoie de multă îngrijire. Ai putea tu să ai grijă de unul?

Mandy încuviinţă solemn.

– Promit.

– Atunci o să caut un ponei care are nevoie de un cămin.

Chiuind de bucurie, Mandy dădu fuga la leagănul care atîrna de crengile masive ale stejarului. James îi făcu vînt. Chicotelile ei erau molipsitoare. Cînd el se opri obosit, Laura se sprijinea de trunchiul copacului şi zîmbea.

– Felicitări pentru ea, James. E minunată.

– Aşa e, nu?

Simţi că avea pentru ce să se laude. O clipă Laura şi el se uitară la Mandy care îi vorbea unui şarpe ce înainta încet pe pămînt.

– Aş fi vrut să-mi fi spus mai multe despre ea, zise Laura ca un reproş blînd. N-aş mai fi fost şocată.

El îşi mută atenţia de la copil la femeia de lîngă el, care rupea frunze de pe cea mai joasă cracă.

– Te-a şocat faptul că am o fiică?

– Sincer, da.

El se plecă atunci înainte şi îi şopti seducător:

– Îmi pui la îndoială potenţa?

Ea roşi şi încercă să rîdă de o asemenea întrebare.

– Bineînţeles că nu.

– Aş fi foarte bucuros să fac o demonstraţie.

– James! îl mustră ea. Pur şi simplu nu mi te puteam închipui în rol de tată.

Păru supărat.

– Aşa mai merge. În tinereţea mea agitată am jurat să nu fiu niciodată încătuşat.

– Evident că nu eşti.

– Ce anume? Încătuşat?

– Ai spus că nu eşti însurat.

– Nu sînt.

– Ah.

Îl amuză discreţia ei.

– Dacă vrei să afli despre mama lui Mandy, de ce nu întrebi?

– Ce este cu mama lui Mandy?

Întrebarea ei directă îl surprinse şi începu să rîdă. Dar chipul îi redeveni serios cînd spuse:

– Nu ţi-am spus despre nici una din ele pentru că

nu voiam să ai idei preconcepute.

Mandy era cu siguranţă un copil din flori, dar Laura nu ar fi judecat niciodată cu cruzime un copil şi se supără pentru faptul că el îşi închipuise altfel.

– Nu sînt atît de mărginită.

Nu era vinovată decît de faptul că era teribil de curioasă să ştie dacă femeia care îi născuse lui James Paden un copil era măritată cu el sau nu.

– Este cu tine?

– Cine? Mama lui Mandy? Doamne fereşte.

– Vrei să spui că..., zise Laura nedumerită. Nu mai înţeleg.

El îşi sprijini umărul de copac şi o privi.

– Ei bine, Laura, era o stricată, înţelegi? O uşuratică. Una din acele femei care se ţineau după piloţii de curse. Bătea barurile unde noi ne pierdeam toată noaptea. Era la îndemînă oricînd. De obicei sînt mai atent, dar într-o seară m-am îmbătat puţin şi a ajuns în patul meu.

Laura, incapabilă să îi susţină privirea, şi-o coborî asupra gîtului lui. Trăise, într-adevăr, în afara civilizaţiei. Se mişcase în cercuri pe care ea nici nu şi le putea închipui. Stilul lui de viaţă era la fel de asemănător cu al ei ca al unui eschimos sau al unui beduin. Oare cîte femei ajunseseră în patul lui din neglijenţă sau altfel? Ce prostie să vadă atîtea lucruri într-un sărut!

– Oricum, spuse el atrăgîndu-i din nou atenţia, a reuşit să se agaţe şi eu eram prea indiferent pentru a o izgoni. Cînd mi-a spus că este însărcinată, am reacţionat aşa cum ar fi făcut oricine. Am fost furios. Mai întîi, am vrut să ştiu dacă era al meu. Cînd mi-a

jurat că aşa era, am acceptat responsabilitatea copilului. Dar ea îmi cerea bani pentru avort.

Se uită la Mandy, dar privirea lui era departe.

– Atunci, fir-ar să fie, nu ştiu ce m-a apucat, spuse el şi, oftînd, îşi trecu degetele prin păr. M-am gîndit, înţelegi? Era copilul meu. Şi noi plănuiam să-l ucidem chiar înainte de a-i oferi şansa să trăiască. Dumnezeu ştie cît de crudă poate fi viaţa, dar toţi trebuie să aibă şansa de a încerca.

Nu aşteptă ca Laura să răspundă. Mai căuta încă să îşi explice acea hotărîre nebunească de a-şi păstra copilul.

– Aşa că i-am spus mamei lui Mandy că voiam să dea naştere copilului. Căţeaua a susţinut săptămîni întregi că nu vrea să fie însărcinată. În cele din urmă, ca rezultat al încăpăţînării mele, a acceptat. Pentru a-i închide gura, i-am promis o grămadă de bani şi libertatea odată cu naşterea copilului. Am convins-o chiar să se mărite cu mine pentru a oferi copilului legitimitate.

Privi în jos la creştetul ei. Stătea nemişcată, cu capul plecat şi asculta.

– Acele nouă luni au fost cele mai lungi din viaţa mea. De nenumărate ori am regretat hotărîrea pe care o luasem. Voiam să nu o mai văd pe căţeaua aia. Dar apoi începeam să mă gîndesc la copil şi acest lucru îmi dădea putere să o mai suport pe mamă încă o zi. Şi încă una, pînă s-a născut Mandy.

Un zîmbet fericit îi apăru pe buze cînd se întoarse să îşi privească din nou fiica.

– A meritat. Doamne, cît e de frumoasă.

– Ce s-a întîmplat cu mama ei? întrebă Laura cu

un glas răguşit, incredibil de mişcată de acea povestire.

El dădu din umeri.

– Imediat ce a putut, a şters-o şi a obţinut un divorţ incontestabil oferindu-mi întreaga custodie a lui Mandy. Am mai văzut- o de cîteva ori după aceea, hoinărind pe lîngă pistele de alergări. Dar asta se întîmpla cu ani în urmă. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu noi. Ceea ce îmi convine foarte mult.

– Dar Mandy e copilul ei! spuse Laura nevenindu-i să creadă acea indiferenţă a unei femei faţă de propriul copil.

– O persoană de valoarea ta nu poate înţelege acest fel de părăsire, dar ea nu valora absolut nimic. N-am exagerat cînd ţi-am spus că era o stricată.

– Şi după ce ai avut succes...

– Ah, a încercat să-mi ceară bani. O dată. Dar am înăbuşit totul în faşă.

Expresia lui feroce îi arătă Laurei că era mai bine să nu întrebe cum anume „înăbuşise" totul.

– Ţi-a fost greu să o creşti singur pe Mandy?

– Cînd s-a născut ea, mi-am putut permite să angajez o doică. Dar viaţa hoinară nu era deloc bună. De aceea am renunţat la curse. Şi, pe urmă, era prea primejdios.

Laura îl privi realizînd totul deodată.

– Atunci a început să-ţi pese dacă trăieşti sau nu.

– Da, spuse el încet. Atunci am început să simt teama. Nu voiam ca Mandy să rămînă orfană. Aşa că m-am apucat de afaceri. Restul îl ştii.

– Nu te-ai gîndit niciodată să o dai cuiva spre a fi adoptată? Vreau să spun că înţeleg faptul că ai vrut

să-l dai viaţă, dar ţi-ai asumat o imensă responsabilitate.

El rîse auto-ironic.

– Ştiu că pare o nebunie, dar îmi doream extraordinar de mult să am copilul meu, indiferent cine ar fi fost mama lui.

– De ce, James?

– Cred, începu el încet, că acest lucru s-a datorat faptului că în copilăria mea nu am avut absolut nimic nou-nouţ. Tot ce aveam era la a doua mînă. Aparţinuse altcuiva înainte să-mi fie dat mie, spuse el încleştînd pumnul. Ea era a mea. Îmi aparţinea. Şi mă va iubi.

Îşi reveni apoi imediat, adoptînd o atitudine defensivă căci dezvăluise prea mult din el.

– Cred că unei persoane ca tine nu îi vine prea uşor să înţeleagă asemenea lucruri.

Laura vedea acum un aspect al lui James Paden pe care puţini îl cunoşteau. Nu era atît de dur cum voia să le dea impresia tuturor. Pur şi simplu viaţa nu fusese binevoitoare cu el. Duritatea lui era un mecanism de apărare. Era la fel de vulnerabil ca oricine, îndeosebi cînd era vorba de fiica lui.

– Înţeleg, spuse ea dar nu mai avu ocazia să continue, fiindcă Mandy alergă spre ei şi îi luă de mîini.

– Arată-mi căsuţa aceea albă cu găurele, zise ea arătînd spre pavilion. Hai, vă rog, Laura, tati.

Îşi mai petrecură o oră plimbîndu-se pe proprietate, în mare parte urmînd-o pe Mandy, a cărei energie nu avea margini. Cînd intrară înapoi în casă, Laura era epuizată.

– Cum poţi ţine pasul cu ea? întrebă ea punîndu-şi mîna pe piept, deoarece abia îşi putea trage răsuflarea.

Încheiaseră plimbarea cu o alergare pînă în casă. Ea ajunsese pe locul trei.

– Nu-i uşor, recunoscu James rizînd şi ştergîndu-şi fruntea cu mîneca. Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Nici nu se pune problema unui deranj. M-am simţit foarte bine.

El făcu atunci un pas spre ea şi îi privi chipul asudat.

– Adevărat?

Glasurile lor deveniră şoptite în holul întunecat de la intrare.

– Da.

– Laura...

– Laura, uite, ea este Annmarie, spuse Mandy dînd buzna pe uşa de la intrare.

Luase păpuşa din maşină şi acum o ţinea cu foarte multă mîndrie.

Laura îşi luă ochii de la privirea aprinsă a lui James şi se aplecă pentru a face cunoştinţă cu Annmarie. Cînd se îndreptă iarăşi, starea de spirit anterioară dispăruse. Era extraordinar de uşurată şi vag dezamăgită. Oare ce voise James să îi spună înainte să fie întrerupt de Mandy?

– Noi mergem să luăm masa de prînz, Laura. Nu vrei să vii şi tu? o întrebă el.

– Ah, spune da, o îndemnă Mandy trăgînd-o de fustă şi ţopăind în sus şi în jos. Spune da, te rog.

– Îmi pare rău, dar nu pot, zise Laura mîngîind părul sclipitor al fetiţei. Am treburi în oraş.

22 Indigo Place

James îi dăduse fără prea multă ceremonie un cec pentru mobilă şi acum avea de gînd să se ducă să îl depună la bancă imediat şi să îşi anunţe avocatul că putea începe să îi achite datoriile.

Nici o rugăminte şi nici un argument din partea lui Mandy sau a lui James nu putură să o facă să se răzgîndească. În cele din urmă, se lăsară păgubaşi şi îşi luară la revedere. Laura se aplecă şi îi zîmbi fetiţei.

– Sper că îţi va plăcea să locuieşti la Indigo Place la fel de mult cum mi-a plăcut şi mie cînd am fost mică.

– Ai dormit în camera mea?

– Da. Vei avea grijă împreună cu Annmarie de ea?

Faţa de obicei animată a lui Mandy era serioasă cînd încuviinţă.

– Bine. Îţi mulţumesc.

Fiind cît pe-aci să plîngă, Laura se îndreptă.

– Voi veni mîine dimineaţă să mai fac unele treburi, spuse James. Pe mîine deci.

Neavînd încredere în propriul glas pentru a vorbi, ea dădu doar din cap în semn de aprobare. Îi făcu apoi cu mîna lui Mandy, care deja îşi recăpătase exuberanţa.

Treburile nu îi luară chiar atîta timp cît crezuse. Se întoarse la numărul 22 odată cu apusul soarelui. Amurgul fusese întotdeauna un moment de tristeţe pentru ea. Intrînd în casă, văzu încăperile luminate în roz datorită apusului. O tristeţe fără margini o copleşi dintr-odată.

Se duse sus şi aprinse veioza din dormitor. Umbrele lungi pe care le arunca pe pereţi accentuară şi mai mult sentimentul puternic de singurătate.

Zgomotele slabe pe care le făcea dezbrăcîndu-se nu reuşeau să umple acea linişte mohorîtă.

22 Indigo Place avea nevoie de oameni. De o familie. James şi Mandy erau o familie. Rîsul fetiţei readusese viaţa în încăperile imense. Laura ar fi fost egoistă să mai rămînă acolo cînd cei doi Paden aveau nevoie de un cămin.

Ce justificare avea pentru a rămîne întreaga perioadă? Acum că mobila fusese vîndută nu mai avea de ce să îşi amîne plecarea. Primise cîteva răspunsuri la cererile ei pentru postul de profesoară. Nu îi trebuiau decît cîteva zile pentru a împacheta ce mai rămăsese, pentru a-şi încărca maşina şi a pleca. Putea călători cu bani puţini pînă cînd avea să obţină un post şi să îşi găsească un alt loc pentru a trăi.

În afară de argumentele practice, mai erau şi cele sentimentale.

Îi era dor de James cînd nu era cu ea. Chipul lui posomorît şi ochii visători deveniseră lucruri atît de familiare, încît le vedea chiar şi în vis. Vocea lui insolentă şi insinuantă nu mai era enervantă, ci dragă. Felul cum se mişca, felul cum mirosea şi felul cum se îmbrăca erau acum standardele după care îi judeca pe ceilalţi bărbaţi.

Viaţa ei nu mai fusese aceeaşi de cînd apăruse cu motocicleta lui din întuneric. O făcea să gîndească. O făcea să rîdă. O făcea să palpite.

Cît de proastă putea să fie? Ce ridicolă şi patetică era. Să se îndrăgostească de un bărbat ca el era ceva îngrozitor. Şi, totuşi, exact asta se întîmplase. La fel ca atîtea altele înaintea ei, căzuse victimă farmecului lui, care, de fapt, nici nu exista. Atitudinea lui care părea

să spună nu-mi-pasă-de-nimic era o provocare pentru orice femeie pe care o întîlnea. Fiecare din ele se gîndea că era singura care îi putea zdruncina indiferenţa.

Dar cuviincioasa domnişoară Laura Nolan nu îl putea vrăji pe James Paden, aşa că visele ei în legătură cu faptul că i-ar putea stîrni interesul, ca să nu mai vorbim de dorinţa sexuală, erau total absurde. Trebuia să plece înainte să facă ceva cu adevărat stupid şi să se facă de rîs.

Îi va spune mîine. Va fi dureros, dar mai tîrziu va fi şi mai dureros, căci îl va iubi mai mult cu fiecare zi ce va trece.

Mîine.

Cînd se duse jos să îşi bea cafeaua, văzu că maşina se afla deja pe alee. Se uită pe ferestrele cîtorva camere, dar nu îi zări nicăieri pe afară. După ce bău cîteva cești de cafea pentru a se întări în vederea întîlnirii ce avea să urmeze, ieşi. Nu observase mai devreme, dar cerul era înnorat. Nori grei ameninţau cu ploaia şi Laura se cutremură simţind adierea rece.

Digul fu primul loc unde îl căută, deşi nu îl vedea pe nicăieri în jur. Tocmai se întorcea spre casă cînd începu să plouă. Nu era o ploaie uşoară care se transforma treptat într-una mai puternică, ci începu dintr-odată torenţial. Acum era uscată, în clipa următoare era udă pînă la piele. Alergă spre cel mai

apropiat adăpost, grajdul.

Înăuntru era întuneric şi mirosea a fin, cai şi piele, deloc neplăcut pentru cineva care a călărit.

Laura îşi scuturâ picăturile de apă din păr. Stînd exact lîngă uşă privi prin perdeaua de ploaie care o separa de casă.

– Te-am prins!

Ea scoase un ţipăt uşor, speriată şi surprinsă cînd fu capturată din spate. Cînd se întoarse se trezi faţă în faţă cu James.

– Te-am speriat?

– Ştii foarte bine că da! spuse ea prefăcîndu-se nervoasă, dar, în realitate, inima îi bătea cu putere la vederea lui. N-am ştiut că eşti aici.

– Ah, la naiba. Credeam că de asta ai dat buzna aici.

– Am dat buzna pentru a mă adăposti de ploaie.

El privi peste umărul ei.

– Toarnă cu găleata, zise el, după ce o privi drept în ochi. S-ar putea să stăm aici multă vreme.

Laura era sigură că şarpele îi spusese ceva asemănător Evei.

James nu îi dăduse drumul. Mîinile lui îi strîngeau cu căldură braţele, iar sînii ei erau lipiţi de pieptul lui. O privi din nou. Ea îşi umezi buzele nervoasă.

– Ce căutai aici?

– Hmmm? făcu el absent uitîndu-se la picăturile de apă care îi acopereau părul ca o plasă sclipitoare. Ah, eu...

Făcu apoi cîţiva paşi înainte obligînd-o să meargă cu spatele.

– James?

– Hmm? făcu el continuînd să îi studieze chipul.

– Tocmai spuneai ceva, zise ea şoptit cînd ajunse cu spatele lipit de perete.

– Da?

– Da.

Cu mîinile pe umerii ei, o ţintui de perete, îşi lăsă capul în jos şi îşi apăsă cu fermitate buzele pe buzele ei. Înclinîndu-şi capul apoi pecetlui gurile amîndurora. Orice protest care ar fi venit din partea Laurei rămase prizonier în gura ei, ale cărei buze răspundeau presiunii fierbinţi alor lui, dar ea continua să se reţină.

– Hai, draga mea, sărută-mă şi tu.

– Nu vreau, spuse ea gemînd.

– Ba da, vrei. Şi ştii cum vreau s-o faci. Sărută-mă aşa.

Cînd limba lui îi trecu uşor peste linia despărţitoare a buzelor, acestea se deschiseră ca petalele delicate ale unei flori. Gemînd de satisfacţie el îşi strecură limba printre ele pătrunzînd în vidul dulce şi umed al gurii ei, cufundîndu-se cu tandreţe şi înfiorînd-o cu fiecare mişcare percepută.

Mîinile lui îi coborîră pe braţe pînă cînd ajunseră să îi înconjoare uşor încheieturile. Îi ridică braţele pe umerii lui lăsîndu-le acolo unde îşi apăsă mîinile desfăcute pe părţile ei laterale lunecîndu-le în sus şi în jos peste coaste, zăbovind pe talie. Podurile palmelor îi frecau uşor părţile laterale ale sînilor.

Făcu un pas spre ea, dar cînd nici acest lucru nu îl aduse îndeajuns de aproape, îi cuprinse mijlocul şi apăsîndu-şi palmele pe spatele ei, o trase spre el, trupurile lipindu-li-se.

Ea scoase un ţipăt uşor cînd îi simţi excitaţia

puternică lipită de partea cea mai moale şi mai vulnerabilă a trupului ei. El se frecă de ea plin de intenţiile cele mai intime. Ea îşi pierdu capul. Instinctiv îl adăposti între coapse.

Un sunet profund răsună în pieptul lui cînd îi exploră gura şi mai adînc. În acelaşi timp îi mîngîia şezutul, strîngînd-o cu căldură şi aducînd-o şi mai sus lipită de el.

Îşi eliberă gura şi şi-o apăsă fierbinte de gîtul ei arcuit.

– Ard, spuse el răguşit. Şi tu la fel. Hai să stingem focul ăsta.

Îi trase cămaşa din pantaloni. Simţindu-i mîna pe pieptul descoperit i se păru ca un semnal care îi atrăgea atenţia cît de departe ajunseseră lucrurile.

– James, nu, protestă ea slab.

– Ba da, iubita mea, spuse el descheindu-i ultimul nasture al cămăşii.

Laura intră în panică.

– Nu.

Îi izbi pieptul destul de tare pentru ca el să primească mesajul. Clipi, dar avu nevoie de cîteva clipe pînă cînd privirea înceţoşată de dorinţă să i se limpezească.

– De ce? întrebă el cu sprîncenele groase arcuite într-un V adînc. O vrei.

Ea scutură din cap cu vehemenţă.

– Nu. Vreau să stăm puţin de vorbă.

– Să stăm de vorbă?

Întinzînd mîna îşi înfăşură o şuviţă din părul ei pe deget şi şterse cu el umezeala sărutului lor rămasă pe buzele ei.

– Îmi place felul cum... conversezi.

– Nu, James, ascultă-mă. Voiam să-ţi spun astăzi că plec. Poimîine dacă voi putea. Îi ignoră surprinderea şi continuă repede. Acum că începuse, dorea să termine, să spună tot înainte de a fi făcută să îşi schimbe părerea. Nu mai am nici un motiv să stau din moment ce problema mobilei a fost rezolvată. Voi împacheta şi voi fi gata de plecare peste vreo două zile.

– Unde te duci? o întrebă el cu chipul întunecat şi atent.

– Nu... nu ştiu încă. Dar tu şi Mandy trebuie să vă mutaţi imediat. Unde este, apropo?

– Este o femeie în oraş care stă cu ea cînd eu sînt plecat.

Laura îşi închipuia că doamna Paden avea grijă de nepoata ei, dar nu dezbătu subiectul. Nu avea timp. Pentru că, imediat ce începu să se gîndească la întrebare, toate ideile îi dispărură cînd el îi spuse:

– Aş vrea să rămîi.

– Să rămîn?

Glasul ei nu avea mai multă putere decît trupul.

– Da, ca menajeră.

Spatele îi deveni rigid şi bărbia i se înălţă cîţiva centimentri.

– Nu mă pot coborî la aşa ceva, domnule Paden.

Ar fi trecut pe lîngă el, dar o prinse de braţ şi o lipi din nou de zid.

– Ascultă ce am de spus înainte să fugi. Nu mă refer la menajeră în ideea de a face curat şi de a găti. Am aranjat lucrurile astea deja.

– Este o profesie foarte onorabilă. Am vrut să

spun doar că n-am de gînd să lucrez pentru tine.

– De unde ştii? Nu ţi-am spus ce aveam în cap.

Continuă doar cînd ea îl privi cu o amabilitate rece.

– Am nevoie de tine ca un fel de gazdă la 22 Indigo Place. O menajeră ştie ce să cureţe, dar va şti ea cînd să schimbe aranjamentele florale din camere şi ce fel de flori să folosească? Am nevoie de cineva care să aleagă porţelanurile pentru dineuri, să alcătuiască meniuri şi alte chestii din astea. Înţelegi acum?

– Da, înţeleg, dar această idee este absolut ridicolă. Acest fel de slujbă nu mi-ar oferi prea mult de lucru şi, lăsînd gluma la o parte, eu am nevoie de o slujbă cu program complet şi plătită.

– Am de gînd să te plătesc.

– Cu cît?

Îi spuse şi ea rămase surprinsă cînd auzi suma.

– Numai pentru aranjarea florilor şi alegerea porţelanurilor?

– Şi pentru a te ocupa de corespondenţă şi de Mandy. Pot să mă gîndesc la o mie de lucruri.

– Ei bine, nu pot. N-aş avea destul de făcut pentru a cîştiga un asemenea salariu.

El dădu la o parte o şuviţă de păr rebelă cu un gest nerăbdător.

– Uite ce e, îţi ofer o slujbă, una la care te-ai pricepe foarte bine. Ar fi bine pentru amîndoi. Eu am nevoie de tine, iar tu ai nevoie de slujbă.

Ea răsuflă încet. Închise ochii. Furia şi umilinţa se luptau în sinea ei, dar învinsese cea dintîi. Îi veni să se năpustească asupra lui. În schimb, cînd deschise

ochii şi vorbi, cuvintele erau cît se poate de stăpînite, dar vibrau de dezgust.

– Să nu îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine, spuse ea şi toată mîndria strămoşilor ei o însoţea. N-am nevoie de generozitate nici din partea ta, nici din partea altora. Nu vreau nici să muncesc pentru un Paden şi nici să primesc pomană din partea unuia cu acest nume.

El îşi vîrî degetele mari în cureaua blugilor şi o privi cu ochi care mocneau înăbuşit. Îşi eliberă buza inferioară dintre dinţi.

– Bine. Ce părere ai în legătură cu a te căsători cu unul?

Capitolul șase

– Să mă căsătoresc cu unul? Să mă căsătoresc cu tine?

El dădu din cap.

– Da, să te căsătorești cu mine.

– Dar este absurd!

– De ce?

– Dintr-un milion de motive! spuse ea destăcînd brațele ca pentru a le cuprinde pe toate.

– Sîntem doi adulți singuri și care consimt. Nu-i nevoie de altceva pentru ca doi oameni să se căsătorească.

Oricît ar fi părut de logic, ideea rămînea atît de ridicolă, încît ea nu își mai găsea glasul. El, însă, era înarmat cu un întreg arsenal de argumente.

– Ascultă-mă, Laura, te rog, înainte să-mi dai un răspuns definitiv, spuse el și făcu o pauză pentru a-și aduna gîndurile.

Pentru prima oară, Laura și-l putu închipui în rolul omului de afaceri. Obliga să i se acorde atenție.

– Nu-mi fac nici un fel de iluzii în legătură cu modul în care voi fi primit aici în Gregory. M-am întors în oraș cu buzunarele pline de bani, dar sînt o mulțime de lucruri pe care eu nu le pot cumpăra, așa cum mi-ai spus și tu cu atîta duritate acum cîteva zile, zise el zîmbind slab. Am plecat din oraș ca o oaie neagră, ca un inadaptat. Așa mă ține minte toată lumea. Vor trebui să treacă ani de zile pînă cînd acest lucru se va schimba, dacă se va schimba vreodată.

Ea dădu să îl întrerupă, dar el ridică mîna pentru a o împiedica.

– După cum probabil știi, puțin îmi pasă ce crede lumea despre mine, dar nu-i voi lăsa nici în ruptul capului să se poarte urît cu Mandy numai pentru că e fiica mea. Eu nu-i pot asigura o poziție respectabilă în această comunitate, dar tu poți. Faptul de a o avea pe Laura Nolan ca mamă vitregă i-ar permite lui Mandy să intre în orice cerc. Disprețuiesc aceste clișee, dar fac parte din modul de viață al acestui oraș.

– Atunci de ce n-ai ales să trăiești într-un alt oraș?

Îi aruncă un zîmbet trist și dădu din umeri.

– Aici sînt acasă, spuse el și îi strînse mîinile într-ale sale. Dacă pentru a-i asigura lui Mandy o

poziţie socială bună voi fi nevoit să forţez aceste cercuri închise, o voi face. Nu vreau ca şi ea să fie exclusă de la petreceri, cum am păţit eu.

Laura avu graţia de a părea vinovată.

– Dacă vrei, te-aş putea ajuta, prezentînd-o...

El scutură din cap cu emfază.

– Fiica mea are nevoie de o mamă, Laura. Nu mai pot ţine locul ambilor părinţi. Niciodată n-am jucat rolul omului onorabil, dar sînt destul de inteligent să ştiu asta. Are nevoie de influenţa unei femei. Şi cu cît înaintează în vîrstă, cu atît acest lucru devine mai important.

– Ai putea angaja pe cineva, cum ai mai făcut.

El excluse sugestia cu o mişcare neglijentă din mînă.

– Inutil, spuse apoi privind-o cu atenţie. Crezi că ai putea să o placi?

– Să o plac pe Mandy? James, dar e adorabilă. Bineînţeles că o plac şi sînt sigură că peste puţin timp o voi iubi la nebunie, dar mai e ceva.

– Ce anume?

Îl privi exasperată.

– De exemplu, tu şi cu mine nu avem nimic în comun. Te-ai putea îndrăgosti de altcineva. Ca şi mine, de altfel.

El se încruntă.

– Nu iubeşti pe altcineva, nu?

– Nu.

„Te iubesc pe tine", îşi spuse ea. „Şi mi se rupe inima că îmi propui căsătoria ca un fel de afacere."

– Numai că n-ar merge, atîta tot.

– Pentru a păstra 22 Indigo Place nu merită să faci

cîteva sacrificii?

Unu-zero pentru tine, se gîndi ea, dar încă nu era gata să cedeze.

– Faptul că îmi ceri să-mi petrec restul vieţii alături de tine nu prea se poate considera egal cu „cîteva sacrificii".

Îşi rezemă mîna de peretele din spatele capului ei şi se aplecă înainte.

– Sînt chiar atît de îngrozitor?

Nu. Tocmai asta era problema. Voia ca el să îi promită iubire veşnică şi dorinţă arzătoare, dar el nu vorbea decît de o guvernantă care să locuiască în casă, de o gazdă cu o bună poziţie socială. O voia numai pentru a încălzi atitudinea comunităţii faţă de el, în timp ce ea dorea să îi încălzească patul.

– Din căsătoria asta ai obţine o mamă pentru Mandy şi sprijinul social al familiei mele.

– Iar tu ai păstra Indigo Place. Un tîrg foarte cinstit, aş spune. Voi băga destui bani pentru a achita toate datoriile tatălui tău.

– Nu sînt o tîrfă pe care o poţi cumpăra, James Paden.

El păru să regrete sincer.

– Iartă-mă. Am fost total lipsit de tact. N-am vrut să spun că ai fi de vînzare. Vezi tu, Laura, şi eu ca şi fiica mea avem nevoie de tutela ta. M-am descurcat bine în afaceri. Am învăţat cum să joc cu grangurii. Mi-am cizelat vocabularul – în general – şi manierele la masă. Dar am rămas tot un ignorant în ce priveşte purtarea în societate. Învaţă-mă.

– Nici nu mă gîndesc, spuse ea şi gemînd îşi apăsă tîmplele cu vîrfurile degetelor. Este atît de...

– Neașteptat? Știu. Cel puțin pentru tine așa este. Eu mă gîndesc la asta de zile întregi.

– Zile! De ce nu ne acorzi cîteva săptămîni, luni?

– Nu-mi permite timpul, spuse el clătinînd din cap. Mandy va începe să meargă la grădiniță în toamnă. Vreau ca totul să fie aranjat pînă atunci.

Laura păru nenorocită.

– Nu știu de ce stau să discut asemenea lucruri. N-au absolut nici un sens.

– Ba au chiar foarte mult sens. Spune da.

– Sîntem practic doi străini.

– Ne cunoaștem de ani de zile.

– Dar fără nici un pic de... de...

– Intimitate, rosti el cuvîntul care ei îi era greu să îl găsească.

– Exact, zise ea atunci aplecîndu-și capul pînă cînd bărbia îi atinse pieptul. Totul va fi doar un „aranjament" sau te aștepți să-ți fiu o adevărată soție?

Inima îi bătea atît de tare încît simțea o durere în piept.

Cu un deget sub bărbie el îi ridică din nou capul pînă cînd ea trebui să îl privească.

– Crezi că m-aș însura cu o femeie fără să mă aștept să împartă patul cu mine?

Buzele îi tremurau atît de tare încît nici nu putu să răspundă, ci doar scutură din cap. El își opri privirea asupra buzelor ei umede, tremurătoare.

– Abia aștept să te am sub mine în pat, șopti el răgușit. Și atunci te voi face să te simți mai bine ca oricînd, domnișoară Laura.

Ea rămase ușor cu gura căscată.

– Spune da.

– Eu...

El îi puse pe gură un sărut ferm şi scurt, după care se retrase.

– Nu primesc un refuz. Spune da.

O sărută de-adevăratelea de astă-dată, frecîndu-şi încet buzele de ale ei pînă cînd acestea se desfăcură. Acel sărut profund şi ameţitor o făcu să îşi pierdă minţile. Se supuse dictaturii gurii lui.

El nu se reţinu absolut deloc şi o sărută ca şi cum ar fi fost cea din urmă femeie de pe pămînt, el fiind supus unui termen. O sărută cu o libertate primitivă, de parcă nu ar fi existat nici o regulă a nici unei societăţi. Cînd le lăsă, în sfîrşit, buzele ei fremătau.

– Ei bine.

– Da.

– Spune-o.

– Da, mă... mă voi căsători cu tine, James.

– Şi vei deveni o Paden?

Ea încuviinţă, întinzînd deja nerăbdătoare buzele spre un alt sărut şi nu fu dezamăgită. Dacă mai înainte limba lui fusese indisciplinată, acum era sălbatică. Ea se topi lîngă el simţind că nu mai avea oase, maleabilă şi mult mai femeie decît oricînd în viaţa ei. Bărbăţia lui cerea feminitatea ei. Şi o obţinea din fiecare por.

Continuînd să îi ţină gura, participant dornic la un sărut atît de carnal, îi descheie bluza complet. Vîrîndu-şi mîna dedesubt, îi desfăcu sutienul. Mîinile îi alunecară apoi prin părţi şi pe sub lenjeria slăbită cuprinzîndu-i sînii plini şi calzi.

– Dumnezeule, cît am aşteptat să fac asta, îi spuse el la ureche într-un geamăt.

Gura lui deschisă îi coborî pe gît în timp ce mîinile i se familiarizau cu sînii ei.

– Mă înnebuneai. Auzi, mă înnebuneai, murmură el trecîndu-şi vîrfurile degetelor uşor peste sfîrcurile delicate.

Laura scoase un scîncet de dorinţă şi ruşine cînd acestea se întăriră sub atingerea delicioasă. Feminitatea ei era fierbinte, plină şi umedă. Pentru prima oară în viaţa ei dorea ca un bărbat să o umple.

– Aşa, iubito, gemi pentru mine acum, pentru că atunci cînd voi intra în tine, trupurile noastre vor cînta. Ţi-o jur.

James îşi îndoi puţin genunchii şi îi mîngîie sînii cu gura deschisă. Mîinile lui îi alunecau pe spatele coapselor, despărţindu-le puţin, aşa încît cînd se îndreptă, bărbăţia i se cuibări în crestătura moală şi îmbietoare.

– James! exclamă ea înfiorată, dar alarmată cînd simţi contactul acela uluitor.

Înflăcărarea lui se topi imediat transformîndu-se în tandreţe şi o linişti.

– Şşşş, şşş.

Îi trecu apoi mîinile prin păr şi îşi lipi buzele de obrazul ei, răsuflînd greu, pînă cînd amîndoi îşi recăpătară echilibrul.

– Nu te teme. Nu vreau ca prima dacă să o facem într-un grajd. Vreau un pat. Un pat de nuntă. Cu tine în el.

Puse distanţă între ei şi îi trase cu blîndeţe bluza peste sîni.

– Am avut o soţie, dar numai în faţa legii, spuse el apoi luîndu-i faţa în palme şi privind-o în ochi. Tu vei fi

mireasa mea.

Odată ce roţile s-au pus în mişcare era foarte greu ca James să se mai oprească. Se părea că se gîndise la căsătorie mult mai mult decît recunoscuse. Altfel lucrurile nu ar fi mers dintr-odată ca o bandă de telegraf.

O sună pe Laura mai tîrziu în după-amiaza aceleiaşi zile pentru a o informa că ceremonia va avea lor sîmbătă, ceea ce însemna că avea la dispoziţie mai puţin de o săptămînă pentru a se pregăti.

A doua zi dimineaţă devreme, o camionetă bine cunoscută opri pe alee în faţa casei. Chiar înainte ca soţul ei, Bo, să apuce să o ajute, Gladys coborî şi urcă repede treptele pentru a o îmbrăţişa pe Laura, care urmărise acea sosire neaşteptată cu gura căscată.

– Ah, cît mă bucur să te revăd, strigă ea. Dar ce căutaţi aici atît de dimineaţă?

– Ne-am întors la lucru, spuse Gladys.

– V-aţi întors...

– Domnul Paden ne-a angajat din nou, zise Gladys. Dar nu prea s-a grăbit, trebuie să recunosc, adăugă ea pe un ton plîngăreţ. Nici nu trebuie să-mi spui cum arată bucătăria mea, zise ea apoi scoţînd un şorţ din geanta enormă şi legîndu-l în jurul mijlocului plin. Bo, ai de gînd să stai toată ziua acolo zîmbind ca o marionetă sau te apuci să duci lucrurile la loc şi să readuci grădina asta în formă? Doamne,

Doamne, ia uită-te la stratul ăsta de flori. Hai să intrăm, mieluşica mea, mai zise ea luînd-o posesiv după umeri. Să scăpăm de căldura asta. O să-ţi pregătesc micul dejun. Eşti mai slabă decît un pui de salcie. Pun rămăşag că n-ai mîncat nimic ca lumea de cînd a plecat Gladys a ta.

Cu aerul ei obişnuit, Gladys îşi reluă locul de menajeră. Cînd zări lacrimi în ochii Laurei, se arătă imediat îngrijorată şi o îmbrăţişă cu putere.

– Nu, nu s-a întîmplat nimic, o linişti Laura. Sînt doar extrem de fericită că tu şi Bo v-aţi întors.

– Hai, hai, mieluşica mea, gata, nu mai plînge. O să avem grijă de tine, aşa cum i-am promis tatălui tău. Şi în Mandy Paden o să am un alt copilaş de răsfăţat. Îmi aminteşte de tine cînd erai de vîrsta ei.

Faptul că cei doi Burton se întorseseră o scutea pe Laura de responsabilitatea de a întreţine casa. Efectul negativ era că îi lăsa mai mult timp pentru a se gîndi la apropiata ei căsătorie cu James Paden.

În timpul zilelor care urmară, totul deveni ceva oficial. Avea să se căsătorească, într-adevăr, cu el. Laura sperase că nu va fi decît un anunţ discret pe pagina evenimentelor sociale, dar în ziar era un întreg articol despre ei. Ea era descrisă ca, nici mai mult nici mai puţin, frumoasa şi fermecătoarea societăţii din Gregory, iar James era prezentat ca eroul cuceritor întors acasă.

El rîse cînd citi acea povestire exuberantă amintindu-şi că odată cineva scrisese un editorial despre „vandalismul" din liceu.

– A fost atunci cînd eu şi cîţiva din tovarăşii mei, beţi, am hotărît că tunul din faţa tribunalului ar arăta

mult mai bine vopsit în roz.

– Şi ai şi făcut-o? exclamă Laura rîzînd cînd îşi aminti ce furie a stîrnit acel incident în rîndul locuitorilor.

Stăteau pe veranda lui Indigo Place pe canapeaua balansoar.

Mandy era cu Gladys la bucătărie unde o „ajuta" să facă nişte prăjituri.

– Ai fost acuzat că ai fi făcut-o, dar eu am crezut că erau numai zvonuri.

– Am folosit vopsea care se lua cu apă, spuse el pe un ton de căinţă, dar apoi îi făcu cu ochiul într-un fel care o făcu să îşi dea seama că ar repeta pozna dacă ar mai avea ocazia.

– Eşti un băiat rău.

– Cu siguranţă, zise el şi o trase mai aproape pentru un sărut sexy. Şi o să te fac şi pe tine la fel, promise el după aceea cu un zîmbet plin de afecţiune.

De acest lucru se temea şi ea. De cînd îi acceptase cererea în căsătorie, nu scăpase nici o ocazie de a o săruta sau mîngîia. Fiecare din acele săruturi o lăsau palpitînd de dorinţă. Dar în timp ce senzaţia îi plăcea, o şi înspăimînta.

În mod public, oraşul îl lua la sînul său pe fiul risipitor, dar Laura nu se lăsa prostită de acea schimbare aparentă de atitudine. În mintea locuitorilor din Gregory, James va rămîne mereu acel Paden sălbatic. Acum că avea să fie soţia acelui Paden sălbatic, ea era obiectul privirilor speculative, de genul celor pe care le primeau fetele care mergeau cu el la cinematograful în aer liber.

Laura îşi ţinea capul sus cu mîndrie şi primea cu răceală felicitările pentru apropiata căsătorie. Înăuntrul ei, un drăcuşor împieliţat ar fi vrut să spună „Da, sărutările lui sînt aşa cum se zvoneşte şi chiar mai mult."

Dacă mai marii societăţii erau curioşi în legătură cu relaţia dintre mireasă şi mire, erau şi mai cuprinşi de gelozie cînd văzură diamantul de şase carate şi jumătate de pe mîna stîngă a Laurei.

– Dar, James, este... nu pot... De ce...

Cînd îi puse inelul pe deget, ea nu putu decît să se bîlbîie.

– Mi-a amintit de tine, spuse el privind-o în ochi. E rece şi neted la suprafaţă, dar înăuntru arde un foc extraordinar.

– Bine, dar e atît de... mare, spuse ea, ultimul cuvînt rostindu-l în şoaptă.

El îi şopti atunci la ureche:

– Iubito, abia aştept să aţiţ acest foc.

Prinzîndu-l cu braţele de gît, ea cedă sărutului lui înflăcărat.

– Unde o să dormim? murmură el în buzele ei depărtîndu-se uşor.

– Cînd? întrebă ea ameţită, pe jumătate gîndindu-se că avea de gînd că o ducă în pat chiar atunci.

El rîse.

– După ce o să ne căsătorim.

– Ah! făcu ea şi roşind puternic se îndepărtă de el încercînd în zadar să îşi aranjeze părul. Nu ştiu la ce mă gîndeam.

– Eu sînt sigur că ştiu, spuse el cu un zîmbet leneş şi trecîndu-şi încheieturile degetelor peste sînii ei. Şi

îmi place ideea. Chiar foarte mult. Dar vreau să aştept pînă sîmbătă seară. Vreau să savurez gîndul la tine. Şi, pe urmă, mă tem că Gladys m-ar biciui dacă m-aş purta greşit cu mielușica ei.

Laura se înfioră datorită senzaţiilor stîrnite de mîngîierea degetelor lui, dar se forţă să se gîndească la întrebarea pe care i-o pusese.

– Mandy va lua dormitorul meu, nu?

– Cred că da. Îi spune Camera Prinţesei, zise el schiţînd un zîmbet destinat fiicei lui. Oricum, ar fi prea mic pentru noi doi, nu crezi?

– Ba da. Şi în dormitorul mare e şi un cămin. Ar fi excelent în serile friguroase de iarnă.

– Pentru atmosferă. Pentru că altfel n-o să avem nevoie de căldură.

– Nu, casa are o instalaţie de aer condiţionat care funcţionează tot timpul anului.

– Nu la asta mă refeream, spuse el şi, cuprinzînd-o cu braţele, o trase spre el şi îi mai dărui un sărut îndelung.

Laura încercă să nu se gîndească la acel sărut a doua zi cînd începu cu ajutorul lui Gladys să pregătească dormitorul cel mare pentru tinerii căsătoriţi. De la moartea mamei ei, atît încăperea cît şi baia căpătaseră aspectul locuinţei unui burlac, căci Randolph Nolan îşi lăsase peste tot amprenta puternică.

Fără să priveze vechiul ei dormitor de ceva din farmecul „princiar", Laura îşi mută cîteva lucruri personale în dormitorul mare. Puse aşternuturi curate pe pat şi prosoape la baie. Şi ea şi Gladys erau încîntate de rezultat. Încăperea avea acum un aspect

şi mai duios. Cuvîntul „romantic" îi veni Laurei în minte, dar ea îl izgoni.

În ajunul nunţii, James şi Mandy se mutară oficial aducînd foarte puţine lucruri cu ei în afară de îmbrăcăminte, cărţi, discuri şi jucăriile fetiţei. El vînduse toată mobila odată cu casa din Atlanta.

Seara, toată lumea era extenuată. Mandy se plînse că trebuia să mai petreacă o noapte la hotel, dar James îi promise că avea să fie ultima. Sărutul lui de noapte bună o lăsă pe Laura fără suflare şi cu genunchii moi.

– Pe mai tîrziu, spuse el cu o voce groasă, dîndu-i drumul.

A doua zi dimineaţă, mireasa avu foarte puţine lucruri de făcut în afară de a urî ceasurile dinaintea ceremoniei şi de „a se face frumoasă", cum spunea Gladys.

De fapt, dacă n-ar fi fost prezenţa zdravănă a acesteia lîngă ea în capul scărilor, insuflîndu-i curaj, nu ar fi reuşit niciodată să coboare pentru a-l primi pe James cînd acesta veni să o ducă în oraş.

– Ce-am făcut? se tot întreba ea.

Dar cînd se înfăţişă înaintea judecătorului de pace alături de el şi începură să repete jurămîntul, ştiu de ce acceptase cererea în căsătorie. Îl iubea. Voia să trăiască alături de el. Faptul că avea să locuiască împreună cu el la Indigo Place era o bucurie în plus, aproape nesemnificativă, cum îşi dădu seama întorcîndu-se spre el la sfîrşitul ceremoniei.

– Salut, iubito, îi şopti el.

Hainele îi erau corecte şi comportamentul ireproşabil. Dar dedesubtul acelui decor care se

potrivea solemnei ocazii, ea văzu bărbatul sălbatic, indisciplinat şi primejdios, o tentaţie tulburătoare pentru „fetele cuminţi" ca Laura Nolan. Sărutul pe care i-l oferi atunci cu siguranţă nu era conform convenţiilor. Dură o veşnicie, mai precis pînă cînd judecătorul îşi drese glasul cu diplomaţie.

Numai Gladys, Bo şi Mandy asistaseră. Laura îl întrebase pe James în cursul săptămînii dacă avea să vină şi mama lui, dar el îi răspunsese brusc că nu. Ea nu mai insistase.

După ce ieşiră, James insistă să ia masa şi să bea cu toţii un pahar de şampanie într-o încăpere pe care o rezervase la cel mai luxos restaurant din oraş.

Cînd ajunseră înapoi la Indigo Place, Laura avea o îngrozitoare durere de cap. Nervii îi erau extrem de încordaţi. James trebuia să fi simţit. Veni în spatele ei cînd o ajuta pe Mandy să despacheteze şi ultima valiză. Îi puse mîinile cu tandreţe pe umeri şi spuse:

– O plătesc pe Gladys pentru a face treburile astea. Du-te în camera noastră şi relaxează-te. Vin şi eu imediat.

– Dar Mandy...

– O s-o culc eu, spuse el şi o sărută uşor pe ceafă. Scoate-ţi rochia asta. E foarte frumoasă şi arăţi minunat în ea, dar sînt sigur că o să găseşti ceva mai... confortabil... de îmbrăcat. Scuză clişeul.

Ea îşi sărută noua fiică, le mulţumi lui Gladys şi lui Bo, acesta din urmă aducînd ultimele bagaje ale lui James şi le ură tuturor noapte bună.

După ce înghiţi două aspirine, intră în baie sperînd că apa caldă îi va calma nervii. Îşi petrecu mult timp în faţa oglinzii din camera de toaletă, perlindu-şi părul,

dîndu-şi cu cremă pînă cînd pielea îi fu netedă ca mătasea şi parfumînd locuri atît de scandaloase încît roşi. Pregătită pentru noaptea nunţii, aprinse cîteva lumînări parfumate, după care făcu patul.

Eforturile i-au fost răsplătite. Cînd intră, James rămase nemişcat în prag timp de cîteva clipe înainte de a închide încet uşa. Părea surprins şi încîntat.

Laura, în mijlocul camerei, îşi frîngea mîinile nervoasă.

– Mandy e în regulă? întrebă ea atunci.

– A adormit. A rugat-o pe Gladys să îi cînte un cîntec de leagăn. Gladys era gata să adoarmă înaintea ei.

Rîse încetişor în timp ce îşi scotea haina de la costum. Arăta minunat în vesta care îi strîngea bustul îngustîndu-se spre mijloc.

Aruncă haina pe şezlongul pe care Laura îl mutase în dormitor şi ea o duse în camera de toaletă, unde el o urmă descheindu-şi nasturii de la vestă. Ea agăţă haina şi se întinse şi după vestă cînd el o puse pe un scaun.

– Ce tot faci? o întrebă el prinzîndu-i mîna care se întindea după un umeraş.

– Îţi agăţ hainele.

Îi smulse vesta din mînă aruncînd-o neglijent pe jos.

– Foarte frumos din partea ta să faci un lucru atît de potrivit unei soţii, dar..., spuse el aplecîndu-şi capul pentru a-i adulmeca gîtul, mai sînt şi alte obligaţii matrimoniale de care ar trebui să te ocupi.

O luă în braţe şi o strînse la piept. Ea se agăţă de partea din faţă a cămăşii lui pentru a-şi menţine echilibrul în timp ce el o duse în dormitor. Chipul lui era încordat cînd o privi. O aşeză pe marginea

patului.

– Ţi-am spus ce mireasă frumoasă ai fost?

Ea scuturã din cap şi părul atinse degetele lui care îi mîngîiau gîtul.

El scoase atunci un fluierat.

– Ruşine să-mi fie. Ai fost – eşti – foarte frumoasă. Rochia ţi-a venit minunat, spuse el şi îi măsură trupul îmbrăcat într-un neglijé albastru pastel. Dar te plac mult mai mult aşa, adăugă el cu o voce îngroşată.

Îşi apăsă gura pe a ei. Buzele li se desfăcură. Limbile li se atinseră. Pe măsură ce sărutul căpăta profunzime, el făcu să îi alunece de pe umeri capotul din dantelă, care căzu pe covor la picioarele lor. Laura se înfioră de plăcere cînd mîinile lui îi atinseră trupul oprindu-se mereu pentru a cerceta o unduire, pentru a aprecia o adîncitură.

Ridicîndu-şi capul îi privi sînii prin materialul subţire care îi ţinea. Închise ochii pe jumătate şi gemu.

– Doamne, mă faci...

Strînse din dinţi scoţînd un şuierat şi închise tare din ochi. Îi căută mîna pe lîngă trup şi, găsind-o, i-o apăsă pe partea din faţă a pantalonilor.

Laura păli şi apoi roşi puternic, dar James nu văzu, continuînd să îşi ţină ochii închişi şi concentrîndu-se asupra plăcerii nemaipomenite de a avea degetele ei în jurul lui. Rosti cuvinte şi expresii care o şocară şi o făcură să tremure.

– E bine, e atît de bine, murmură el excitîndu-şi verbal soţia.

După cîteva clipe, deschise ochii şi oftă profund, aruncîndu-i un zîmbet supărat. Îi dădu drumul mîinii, care îi alunecă departe de trup.

– Vreau să facem totul încet. N-o să mă pot abţine dacă o să continuăm cu asta.

Ea încuviinţă fără să scoată un cuvînt, nefiind sigură că va mai putea vorbi vreodată. Rămase locului ca o statuie cînd el îşi descheie nasturii cămăşii, aruncînd-o ca pe capot. Lăsînd-o în picioare, el se aşează pe marginea patului pentru a-şi scoate pantofii şi ciorapii. Laura părea să nu poată face nimic dacă nu era dirijată. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut capacitatea de a gîndi singură, cu atît mai puţin de a face vreun gest din proprie voinţă.

James îşi desfăcu cureaua şi pantalonii, dar aici se opri. Privirea lui, care nu se aventura mai departe de fermecătoarea priveliştе a sînilor ei în provocatoarea cămăşuţă de noapte, se ridică spre chipul ei.

– Nu pot nici să mă dezbrac, atît de mult îmi doresc să-ţi am mîinile pe trup, spuse el rizînd încet.

Strîngîndu-i uşor mijlocul în mîini, o trase spre el pînă o aduse la marginea patului între picioarele lui depărtate. Îşi frecă faţa de sînii ei. După aceea îşi trecu buzele desfăcute peste ei. Limba îi atinse prin dantelă. Mîinile îi alunecară de pe mijloc pe şolduri şi apoi în spate, mîngîind şi apăsînd, trăgînd-o şi mai aproape.

– Ce bine miroşi. Îmi amintesc cît de mult îmi doream să te pot mirosi. Nu-mi închipuiam că cineva putea fi atît de curat şi proaspăt ca domnişoara Laura Nolan. Dar aşa eşti, spuse el şi, scoţînd un sunet de puternică dorinţă, îşi afundă nasul în decolteul şi mai mult scos în evidenţă de cămaşa strîmtă.

Era un şir lung de năsturaşi perle pe partea din faţă a cămăşii de noapte, mai mult decorativi decît funcţionali, datorită faptului că lenjeria putea fi pusă

sau scoasă foarte uşor fără a-i descheia. Dar, James dori acum să îi descheie unul cîte unul. Făcu acest lucru foarte încet oprindu-se după fiecare pentru a închina omagiu pielii pe care o dezvelea. Pe măsură ce năsturaşii erau eliberaţi din fragilele lor lăcaşuri, sînii se extindeau din ce în ce mai mult între ambele părţi din dantelă, pînă cînd, în cele din urmă, apărură în toată plinătatea lor.

Laura habar nu avusese cît de seducătoare putea fi gura unui bărbat. O urmări pe a lui James cum trecea de la un sîn la altul. Îi văzu buzele care cercetau, contractarea obrajilor şi mişcările mlădioase ale limbii. Plăcerea pe care i-o provocau toate acestea deveni, pur şi simplu, insuportabilă şi închise ochii. O udă extrem de mult. Aerul o răcori cînd el îşi coborî capul mai mult sărutîndu-i pîntecele şi fiecare coastă.

Alţi nasturi cedară sub degetele lui îndemînatice. Îi trase bretelele peste umeri şi urmă alunecarea cămăşii cu mîinile peste întregul trup. Cămaşa căzu la picioarele ei, dar el nu o lăsă să iasă din ea.

Îi sărută buricul. Mai jos. Săruta locuri unde Laura nu ştia că sînt permise sărutări.

Plutea în derivă pe un ocean de simţăminte, complet noi, nemaitrăite şi extraordinare. Degetele i se strînseră în părul lui mătăsos fără să îşi dea seama. Cînd mîinile lui îi apăsară şezutul aducînd-o mai în faţă spre gura lui mîngîietoare, ea îşi arcui spatele ascultîndu-l fără să se gîndească.

Abia cînd el o întinse uşor pe pat şi se lăsă parţial deasupra ei, îi reveni raţiunea. Îşi ridică ochii albaştri înceţoşaţi spre intensitatea verde alor lui. Răsuflarea lui era necontrolată şi îi izbea faţa în valuri fierbinţi.

– Te vreau.

Fără să își ia privirea clocotitoare de la ea, își duse mîna la fermoar deschizîndu-l. Laura îl privea cu fascinația unei căprioare prinse în raza vizuală a vînătorului. Sunetul fermoarului fu urmat de cel al materialului trecut peste piele cînd el își scoase pantalonii. Își întinse o pulpă tare peste a ei.

– Pregătește-te. Te voi săruta așa cum am dorit s-o fac întotdeauna.

Vocea lui era răgușită, groasă și agresivă.

Gura lui coborî cu forță, dar ea o aștepta. Limba lui îi despărți iute buzele, însă, de cum ajunse în interior, ea o cuprinse cu buzele absorbind-o și mai mult. Unghiile i se înfipseră în mușchii spatelui lui.

El își propti genunchiul între coaspele ei și își lăsă trupul peste o parte a ei, așa încît ea îi simți din plin excitarea. Se frecă de coapsa ei. Sunetele pe care le scotea din pieptul acoperit de păr erau dornice și înfometate.

Îi lăsă buzele roze și umede coborîndu-și gura asupra sînilor. Sărutările lui aprinse erau temperate numai de dorința lui de a-i oferi și ei tot atîta plăcere cîtă obținea el. Limba lui era agilă și jucăușă. Lui îi satisfăcea fiecare capriciu iar ei îi împlinea orice fantezie.

Una din mîinile lui îi mîngîie coapsa pînă la genunchi, pe care îl ridică puțin pentru a-i pipăi interiorul sensibil al pulpei. Mai sus, și mai sus, către sursa căldurii care o măcina.

Reacția ei la acea atingere fu violentă, dar splendidă. Spatele i se arcui în pat și scoase un țipăt ascuțit de extaz. El, răsuflînd greu și abia putînd să se mai abțină de a nu o lua imediat, contură gura feminității ei cu vîrful degetului. Laura îi șopti numele gemînd și îi strînse umerii cu putere. James exploră

înăuntru. Mîngiind moliciunea. Cercetînd umezeala. Şi mai adînc.

O clipă mai tîrziu, se aşeză pe marginea patului luîndu-şi capul în mîini, cu coatele sprijinite pe genunchi. Abia răsufla şi umplea întreaga încăpere cu aspect romantic cu un zgomot discordant.

Laura, cu un braţ îndoit peste ochi şi cu cealaltă palmă în sus, neputincioasă şi vulnerabilă, îşi muşcă buza de jos pentru ca el să nu o audă plîngînd.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu înţeleg. Ce să-ţi spun?

– Că eşti virgină.

– Eu..., făcu ea încercînd în zadar să îşi umezească gura înghiţind. Credeam că ştii.

– Ei bine, n-am ştiut.

Furios, se ridică de pe pat şi traversă camera cu paşi mari. Uimită de mişcarea lui bruscă, Laura tresări. Îl văzu ducîndu-se la căruciorul de ceai care servea drept dulap pentru băuturi. Laura se gîndise că acesta va oferi un plus de căldură încăperii şi niciodată nu îşi închipuise că va fi folosit cu adevărat. Dar James desfăcu o carafă de cristal şi turnă cu generozitate whisky într-un pahar, pe care îl dădu gata din două înghiţituri.

Speriată de reacţia lui, ea îşi trase cearceaful pînă sub bărbie, acoperindu-şi goliciunea. Pe sînii ei se mai vedeau încă iritaţiile slabe lăsate de începutul lui de barbă şi era sigură că şi gura ei părea bine sărutată. O simţea bine sărutată. Cît despre restul trupului, mai pulsa încă datorită excitării nestinse.

– Virginitatea mea are vreo importanţă? întrebă ea atunci cu un glas tremurător.

– Dacă are vreo importanţă? făcu el răsucindu-se.

La naiba, dar are o mare importanţă.

Laura fu momentan vrăjită la vederea lui. Numai în slip, părea aprig, masculin şi extraordinar de viril. Pasiunea nu i se stinsese complet, observă ea uitîndu-se cum chiloţii îi erau umflaţi în faţă.

Pielea lui era bronzată peste tot. Părul de pe trup era de un castaniu deschis şi aurit la vîrfuri de soarele verii. Se întuneca doar în jurul buricului unde era mai des.

– De ce? întrebă ea sincer uimită de acea schimbare bruscă de atitudine şi de aparentul motiv de discuţie.

El îşi trecu o mînă prin păr, ciufulindu-l şi mai mult decît o făcuseră mîinile ei deja. Părea să ignore faptul că era dezbrăcat şi tulburarea pe care i-o provoca soţiei sale.

– Nu-ţi dai seama ce responsabilitate îşi asumă un bărbat care dezvirginează o femeie?

Laura îşi ridică privirea nedumerită spre el şi scutură din cap. El înjură furios şi îşi mai puse puţin whisky pe care îl bău repede şi puse paharul la loc pe căruciorul de ceai cu atîta forţă, încît făcu să zdrăngăne toată sticlăria.

Stinse apoi toate luminările şi veni spre pat clătinîndu-se ameninţător. Era foarte încruntat. Gura îi era la fel de bosumflată ca a unui băieţel al cărui zmeu preferat s-a agăţat într-un pom.

Îşi strecură degetele pe sub banda elastică a chiloţilor.

– Ai mai văzut vreodată un bărbat gol?

Laura înghiţi în sec şi scutură din cap.

– Numai în reviste.

El înjură din nou, mai încet, dar mai crud.

– Ei bine, atunci pregăteşte-te.

Încercă, dar el nu prea îi dădu timp. Nici n-ar fi contat. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru James. Era încă pe jumătate excitat. Dar, în loc să fie speriată sau scîrbită, aşa cum se temea el că va fi, era intrigată, excitată şi curioasă – şi extraordinar de dezamăgită cînd el stinse luminile.

Simţi salteaua cedînd sub greutatea lui cînd se întinse alături de ea. Se înveli şi îi întoarse spatele.

Niciodată Laura nu se simţise mai respinsă. Rămase nemişcată în întuneric, încercînd să nu zguduie patul cu suspinele ei. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Fără să le poată stăpîni, îşi trase nasul.

James se întoarse.

– Laura?

Cînd ea îi răspunse cu un suspin slab, el înjură din nou încet, dar se întoarse spre ea şi îi cuprinse umerii.

– Nu. Nu plînge. Nu sînt supărat pe tine.

– Credeam că bărbaţii vor ca soţiile lor să fie virgine. Nu mi-am închipuit niciodată că asta te va răci.

El era departe de a se fi răcit, dar nu îi spuse acest lucru.

– Nu are nici o legătură cu tine, îi spuse el trecîndu-i degetele prin păr. Numai că nu mă aşteptam să fiu chiar eu individul care o dezvirginează pe domnişoara Laura Nolan, atîta tot.

– Doamna Laura Paden, şopti ea în întuneric.

El zîmbi şi, cu riscul de a-şi pierde controlul, se aplecă şi o sărută cu blîndeţe pe tîmplă.

Capitolul șapte

Stînd pe dig și legănîndu-și picioarele goale deasupra apei, James se făcea în toate felurile posibile. Cînd epuiză lista, începu să născocească. Cînd imaginația îl părăsi, începu să enumere toate felurile de proști în care se vedea.

Cu o seară în urmă avusese o femeie frumoasă în pat. Goală și plină de dorință. O femeie frumoasă, goală și dornică ce îi era și soție. Iar el, ca un idiot, nu făcuse dragoste cu ea. Pentru prima oară de cînd își pierduse inocența la frageda vîrstă de treisprezece ani cu o fată experimentată de optsprezece, care

făcuse prima mişcare, James Paden fusese incapabil să aibă o femeie.

Nu fizic incapabil. La naiba, nu, nu fizic. Fizic era încă pregătit. De cîteva ori se trezise în timpul nopţii, excitat şi chinuit de dorinţă. Lîngă el, Laura dormea. O putea mirosi, îi putea simţi căldura şi auzi răsuflarea uşoară.

Odată cu ivirea zorilor, dezgustat şi furios pe sine, aruncase cearceaful pe el şi ieşise pe furiş din dormitor fără să îşi trezească soţia. Îmbrăcîndu-se doar cu o pereche de pantaloni scurţi pe care îi scosese fără zgomot dintr-un dulap, se duse afară.

Dimineaţa era umedă şi nemişcată. Aerul era înmiresmat de gardeniile şi caprifoiul care creşteau în pădurile din jurul lui 22 Indigo Place. Lumina soarelui străpungea ceaţa care plutea deasupra lui St. Gregory's Sound.

De ce? se întrebă el. De ce faptul că o găsise neatinsă îl înfuriase atît de mult? Se tot gîndise şi, în sfîrşit, ajunsese la nişte concluzii.

Mai întîi, nu mai avusese niciodată o virgină, din acelaşi motiv pe care i-l spusese şi Laurei noaptea trecută. Nu voise să îşi asume răspunderea. Era ciudat faptul că un fustangiu ca el, avusese astfel de scrupule, dar acesta era adevărul.

Nu ezitase niciodată să aprofundeze reputaţia proastă sau îndoielnică a unei femei, dar nu voise niciodată să compromită o femeie pentru prima oară. Şi, de asemenea, nu suporta gîndul de a provoca durere. Pentru el, sexul fusese întotdeauna o pură plăcere... atît. Nu se putea gîndi că partenera lui nu simţea nici un pic de satisfacţie.

„Dar e soţia ta!" se certă el cu sine.

Totuşi, a fi cel dintîi iubit al Laurei Nolan implica răspunderi teribile. Nu era sigur că le putea face faţă. Îl deranja faptul că se simţea inferior, dar trebuia să admită că acest lucru se afla la baza ezitării lui.

Dacă oamenii te etichetau drept „gunoi" destul de mult timp, ajungeai, în cele din urmă să crezi şi tu că aveau dreptate. El şi Laura nu ar fi putut fi mai diametral opuşi. În ochii lumii, erau complet nepotriviţi unul pentru celălalt. Ea făcea parte dintr-una din cele mai aristocrate familii din Georgia. El era un gunoi. În adîncul sufletului lui se afla puternic înrădăcinată ideea că, într-adevăr, el nu era destul de bun pentru ea.

Înjură, plescăi cu piciorul în apă şi se ridică, pornind de-a lungul digului spre mal, cu umerii aduşi.

Nu le dovedise, oare, încă, oamenilor că un individ îşi putea depăşi condiţia dacă voia acest lucru cu tot dinadinsul? Faima şi averea lui nu îi aduseseră invitaţii în casele celor mai renumite familii ale Sudului? Ce naiba încerca el să le dovedească acestor sărăntoci din Gregory?

Dăduse uitării trecutul, îl lăsase în urmă, se despărţise complet de el. Nu mai avea legătură nici cu mama lui, în afară de faptul că îi trimitea în fiecare lună o sumă frumuşică. De ce să se simtă inferior tuturor?

Totuşi, se speriase îngrozitor cînd Laura îl privise cu atîta încredere.

Căci acolo sus pe umerii lui, alături de complexul de inferioritate, era şi un sentiment de vinovăţie. Nu suporta gîndul ca ea să ştie că el se întorsese la

22 Indigo Place

Gregory cu intenţia nu numai de a cumpăra 22 Indigo Place, dar şi de a se căsători cu ea. Aparent spontana lui cerere în căsătorie fusese cu mare grijă pusă la cale.

Ea *era* Indigo Place. Erau una şi aceeaşi. Le dorise pe amîndouă, împreună. Laura şi adresa aceea reprezentau tot ceea ce îşi dorise vreodată şi nu putuse avea... pînă acum.

Cînd sursele sale l-au informat că 22 Indigo Place era de vînzare, şi-a pus imediat în aplicare planurile de întoarcere acasă. Perioada nici că putea fi mai bună. Mandy urma să meargă la grădiniţă odată cu sfîrşitul vacanţei de vară. Cît putu de repede, vîndu casa din Atlanta, finalizâ vînzarea firmei şi se pregăti să se mute în Gregory. Dacă avea să locuiască la Indigo Place şi dacă o va avea pe Laura Nolan de soţie, i se vor deschide toate uşile care, pînă atunci, fuseseră închise pentru el.

Dar, îşi spuse el încetinind mersul înapoi spre casă, Laura Nolan nu fusese aşa cum se aşteptase el. Era încă drăguţă într-un fel liniştit şi delicat. Educaţia şi manierele ei erau încă impecabile. Vorbea încă elocvent. Era neîndoielnic o doamnă.

Dar era şi femeie, iar el nu contase pe acest lucru. Se aşteptase să o curteze pînă la căsătorie, pe care să o consume fără nici un fel de sentimente, iar mai tîrziu să păstreze amîndoi o relaţie demnă şi amabilă care să le convină amîndurora, dar care să nu se amestece prea mult cu viaţa lor personală. Îşi închipuise că îşi va găsi o amantă în afara oraşului, o femeie care să îi satisfacă dorinţele pe care soţia lui le considera de proastă calitate şi care îi inspirau

repulsie.

Fusese extrem de şocat cînd descoperise că fata scîlfosită din amintirea lui era şi ea stăpînită de dorinţă. Dincolo de exteriorul rece, ardea un foc mocnit care aştepta bărbatul potrivit să vină să îl aţîţe. Laura îl făcuse să nu se mai gîndească la nici o amantă sau orice relaţie extraconjugală. Dacă trebuia să îi satisfacă cineva dorinţele, voia ca acea persoană să fie soţia lui.

În cele cîteva zile dinaintea căsătoriei se gîndise la noaptea nunţii mai mult decît la faptul că era aproape de atingerea scopului. Faptul că o avea pe Laura în viaţa lui era mult mai important decît obţinerea unei poziţii sociale. Îl tulburase acea nerăbdare în legătură cu căsătoria. Îl speria gîndul că ea era o femeie care merita să fie iubită şi nu doar un trofeu decorativ care reprezenta realizările lui.

În afară de Mandy, nu mai ţinuse niciodată la nimeni, fie că cineva îl iubea sau nu. Voia ca Laura să îl iubească.

– Tati! strigă Mandy de la uşa din spate. Gladys zice că dacă nu eşti aici imediat, micul dejun o să se răcească.

Îi făcu cu mîna fiicei lui şi alergă distanţa care îi mai rămăsese de parcurs. În timp ce el stătea şi medita pe dig, Gladys şi Bo se apucaseră de treburi. Bo săpa deja pămîntul straturilor de azalee. James simţi miros de costiţă prăjită.

De cum intră pe uşa din spate, Mandy îi întinse un tricou curat. El o îmbrăţişă cu drag, o sărută şi se aşezară la masa pe care Gladys o umpluse cu mîncare.

– După ce termini, o să-ţi dau o tavă să i-o duci Laurei, îi spuse menajera umplîndu-i iarăşi ceaşca cu cafea. Bănuiesc că e prea obosită pentru a coborî la masă, mai spuse ea şi îi făcu cu ochiul, iar el zîmbi şters în farfuria cu clătite.

Ţinîndu-se de promisiune, Gladys pregăti o tavă pentru Laura.

– Pot să o trezesc şi eu, tati? întrebă Mandy cînd James ieşi cu tava din bucătărie.

– Nu, dulceaţa mea, tu stai aici cu mine. S-ar putea să am nevoie de ceva ajutor, îi spuse Gladys.

– Nu-i nimic, Gladys, spuse James, care, de fapt se bucura că Mandy avea să fie un tampon între el şi pura lui mireasă. Laura nu şi-a petrecut prea mult timp cu Mandy ieri. Sînt sigur că nu se va supăra.

Mandy urcă scările înaintea lui, dar la uşă o împiedică să dea buzna.

– Lasă-mă pe mine întîi, îi spuse el amintindu-şi că Laura dormea dezbrăcată.

Cînd o lăsase dimineaţă, un picior îi ieşise de sub cearceaf şi i se vedea vîrful rozaliu al unui sîn.

– Stai aici şi păzeşte tava pînă o să te chem eu.

Mandy păru dezamăgită, dar îl ascultă şi îl urmări cum pune tava pe o măsuţă din hol. El deschise uşa cu grijă şi intră încet în încăperea întunecată. Ducîndu-se mai întîi la ferestre, ridică jaluzelele pentru a lăsa lumina soarelui să pătrundă înăuntru.

Luă capotul şi cămaşa de noapte ale Laurei, care, în mîinile lui mari, păreau doar nişte fărîme de dantelă, şi le duse în camera de toaletă, unde găsi un capot mai decent pe care îl aduse lîngă pat.

Se aplecă lîngă margine. În somn, Laura părea

inocentă şi extrem de tînără. Părul ei castaniu şi luminat de soare îi cădea moale în jurul feţei revărsîndu-se ispititor pe pernă. Nu se putu abţine să nu îl atingă şi luă o şuviţă între degete. Privi forma subţire de sub cearceaf. Umerii goi erau vizibili, la fel de delicaţi şi netezi ca petalele unei magnolii şi, după cum din proprie experienţă ştia, la fel de parfumaţi.

Marginea dantelată a cearceafului mai flirta încă cu un sfîrc, rozaliu şi excitat de căldura somnului, de fiecare dată cînd ea respira. Acel flirt îl făcuse să se întărească puţin. Simţi un fior în pîntece şi, deşi mîncase, cunoscu ceva asemănător cu foamea.

– Laura.

Numele ei sună atît de plăcut în gura lui. Pînă atunci nu ştiuse că Laura era unul din numele lui preferate.

– Laura.

Îi repetă numele atît pentru plăcerea de a-l mai auzi rostit, cît şi pentru a o trezi.

Ea ridică pleoapele somnoroasă.

– Hmmm?

– Ai o fiică vitregă foarte nerăbdătoare care aşteaptă afară să vină să-ţi spună bună dimineaţa.

Ea deschise atunci ochii şi mai mult. Ceea ce văzu o făcu să se trezească de-a binelea. Coapsele lui James. Îmbrăcat într-o pereche de blugi strîmţi care îi învăluiau sexul.

Dîndu-şi părul la o parte de pe faţă, ea se ridică în capul oaselor, îmbujorată, trăgînd şi cearceaful cu ea.

– Bună dimineaţa.

– Bună.

Laura se întrebă atunci dacă atracţia pe care o emana el era intenţionată sau ceva natural. Oare

făcea parte din el ca şi ochii verzi şi buza de jos plină?

Emana permanent o puternică masculinitate care arăta că fie se gîndea la sex, fie îl avea în intenţie, fie şi-l amintea. Indiferent dacă era în costum şi cu cravată, în pantaloni scurţi şi tricou sau gol goluţ. Semăna cu o pasăre de pradă pornită la vînătoare, dar una sigură că îşi va prinde prada. Avea o agitaţie înnăscută care atrăgea orice femeie făcînd-o să vrea să fie ea cea care să îi potolească, în sfîrşit, foamea.

– Ţi-e foame?

Laura îl privi repede. Îi citise, oare, gîndurile?

– Da, cred că da.

– Bine. Gladys ţi-a pregătit un mic dejun ca pentru un tăietor de lemne. Te superi dacă eu şi cu Mandy te vom vizita în timp ce mănînci?

– Mi-ar face plăcere.

– O chem înăuntru. Dar poate ar fi bine să-ţi pui asta mai întîi, zise el întinzîndu-i capotul pe care îl adusese.

Din moment ce nu avea de ales, Laura dădu drumul cearceafului, care alunecă pînă la mijloc lăsîndu-i sînii dezveliţi.

James o ajută să îşi strecoare braţele în mînecile capotului, dar cînd ea voi să încheie nasturii, el îi îndepărtă mîinile.

Îi încheie el însuşi încet şi strînse fundiţa care trecea prin cele două orificii dintre sîni. Încheieturile degetelor lui îi atingeau moviliţele moi. Amîndoi se făcură că nu observă.

Cînd termină, el se dădu în spate pentru a o privi satisfăcut, apoi îi aşeză o şuviţă de păr după ureche.

– Aşa, perfect.

Fiindcă nu putea rezista, îi cuprinse un sîn ridicîndu-l pînă deasupra decolteului modest. Îşi lăsă capul în jos şi atinse cu buzele pielea netedă, binecuvîntînd-o cu un sărut plin de dorinţă.

Laura era atît de mişcată de acel gest tandru, încît abia putu să vorbească peste cîteva clipe cînd James deschise uşa şi Mandy dădu buzna înăuntru. Sări direct în mijlocul patului şi o salută pe Laura cu un sărut plin de entuziasm.

– Aici a dormit tati? întrebă ea umflînd perna de lîngă Laura.

– Da, spuse aceasta cu nervozitate spre James, care îi aşeza în poală tava cu micul dejun.

– Exact ca la televizor, zise Mandy zîmbind.

– Ca la televizor? făcu Laura sorbind din cafeaua pe care James i-o turnase înainte de a se aşeza din nou pe marginea patului, cu şoldul lipit de al ei.

– La televizor arată întotdeauna o mămică şi un tătic care dorm în acelaşi pat. Dar eu n-am avut o mămică şi tati a trebuit să doarmă singur. Acum nu mai trebuie. Mă bucur că tu eşti mămica mea acum.

Laura puse ceaşca jos. Emoţia îi pusese un nod în gît pe care nu îl putea înghiţi deloc.

– Şi eu mă bucur, Mandy, spuse ea întinzînd braţele spre fetiţă, aceasta aruncîndu-i-se imediat de gît.

Peste capul lui Mandy, se uită la James, care îşi sărută degetul depunînd apoi sărutul pe buzele Laurei.

Zilele începură să curgă într-un fel de rutină.

22 Indigo Place

Dimineaţa şi după-amiaza, James vorbea mereu la telefon. Laura bănui că făcea exact ceea ce spusese că va face: căuta un mod interesant de a face următorul milion. Şi în tinereţe fusese o sălbăticiune, dar niciodată leneş.

Discută cu ea unele din ideile sale de investiţii. O uimea ambiţia lui. Nimic nu îl intimida. Înlătura orice ostacole. Făcea chiar şi cele mai ciudate idei să pară posibile. Scrisorile pe care le primea de la industriaşi respectabili arătau că nu era singura care credea că ideile lui erau practice şi eficiente.

Mergeau des în oraş. Laura depăşi stînjeneala pe care o simţea fiind văzută cu James şi se obişnui să joace rolul de mamă pentru Mandy. Îi plăcea extraordinar de mult să facă parte dintr-o familie. Observa privirile apreciative la adresa lui James şi începu să simtă în taină o satisfacţie, să fie aproape îngîmfată că era femeia de la braţul lui.

Oamenii le vorbeau prietenos, dar convenţional, James încă nu era complet acceptat. Toată lumea îi respecta averea, dar nimeni nu se arăta gata să îl primească în cercul lui. Nu spusese niciodată nimic, dar Laura ştia că acest lucru îl deranja foarte tare, mai mult pentru Mandy decît pentru el.

– James, spuse ea într-o seară, cînd stăteau în salonul din faţă.

Mandy adormise cu capul în poala ei în timp ce îi citea o poveste. James răsfoia *Wall Street Journal*.

– Hmmm?

– Ce-ar fi să dăm o petrecere?

El lăsă în jos un colţ al ziarului.

– O petrecere?

– A trecut foarte multă vreme de cînd nu s-a mai dat o petrecere la 22 Indigo Place – cu mult înainte de moartea tatei.

– La ce anume te-ai gîndit?

Pusese întrebarea cu o brutalitate aproape ostilă, dar ea simţea că este interesat.

– Ah, la ceva cu multă lume şi muzică. Cît mai este vremea caldă. Am putea deschide toate uşile, aşa încît oaspeţii să poată ieşi pe afară. Poate şi cu ghirlande de beculeţe în copaci şi de-a lungul digului. Gladys şi Bo s-ar bucura foarte mult să arate casa şi împrejurimile unde ai adus atîtea îmbunătăţiri. Ce zici?

El împături ziarul, îl puse la o parte şi o privi îndelung.

– Ar fi o petrecere numai de dragul distracţiei sau mai ai şi un alt motiv?

– Ce motiv aş putea să am?

– Ar fi o petrecere de lansare pentru Mandy şi pentru mine, nu?

Laura îi susţinu privirea soţului ei. Erau căsătoriţi de cîteva săptămîni, dar continua să îi fie soţie doar cu numele. Ştia că o doreşte. Îl surprindea adesea privind-o melancolic sau chiar cu pasiune. Dorinţa pe care el nu şi-o putea ascunde o egala pe a ei. Se împăcau bine în timpul zilei. Nu duceau lipsă niciodată de ceva interesant sau amuzant despre care să vorbească. Rîsul făcea parte din majoritatea discuţiilor.

Dar, cînd intrau în dormitor în fiecare seară, deveneau cu totul altfel, doi oameni care se simţeau stînjeniţi unul în preajma celuilalt. Tensiunea era foarte grea, se dezbrăcau în linişte. Odată ajunşi în

pat, se întindeau față în față. Totdeauna în întuneric. El o mîngîia, dar niciodată în locuri erogene. Uneori o săruta, dar niciodată prea mult și niciodată cu pasiune.

Laura era permanent cu nervii încordați. Pielea o mînca în interior și nici un fel de scărpinat nu o putea scăpa. Era ca un arc întins la maximum, gata-gata să pocnească.

Voia să fie posedată de soțul ei. Pur și simplu. Voia să cunoască acea forță teribilă a trupului lui într-al ei. Rămînea de neînțeles de ce refuza să facă dragoste cu ea. Cu siguranță că doar nu avea de gînd să o țină virgină o veșnicie. Poate că el deja se obișnuise cu ideea și și-o scosese din minte. Poate aștepta un semn de încurajare din partea ei. Să fi fost aceea ocazia pe care o aștepta pentru a-și face cunoscute dorințele?

Dîndu-și părul pe spate și privindu-l cu îndrăzneală, îi spuse:

– Sînt mîndră de tine și de Mandy. Vreau să vă prezint prietenilor mei. Vreau ca toată lumea din oraș să știe cît de fericită mă simt că sînt soția ta.

Pentru ca ea să nu observe cît de mult l-a afectat declarația ei, James se ridică brusc și se duse la fereastră, stînd cu spatele la încăpere. Ar fi vrut să spună: „Ai face asta pentru mine? De ce?" Și își închipui că ea îi răspunde „Pentru că te iubesc."

Dar era un realist. Viața îl învățase să fie așa. Se temea să forțeze nota cu Laura deoarece nu era încă sigur de sentimentele pe care i le purta.

Și, dacă, Doamne ferește, o înțelegea greșit? Putea fi fericită că era soția lui numai pentru că acum

avea un cont fără fund.

Cu siguranţă că nu era o cheltuitoare, ba fusese şovăitoare chiar şi în a primi carneţelul de cecuri pe care el i-l dăduse. Trăise, însă, în preajma prea multor femei prefăcute pentru a fi neîncrezător şi faţă de motive care păreau sincere. Realitatea era că o scosese pe Laura Nolan dintr-o încurcătură urîtă. Poate că ceea ce vedea el în ochii ei albaştri nu era altceva decît recunoştinţă.

Recunoştinţa ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit de la ea. Ce bărbat curajos şi inteligent ar fi dorit recunoştinţă din partea unei femei frumoase, sexy şi plină de dorinţă? Nu eu! Aşa că, atunci cînd răspunse, glasul său conţinea mai multă supărare decît intenţiona.

– Bine. Fă ce vrei.

Descurajată de lipsa lui de entuziasm faţă de ideea ei, Laura se scuză şi o duse pe Mandy sus. În seara aceea cînd James veni în pat, se aşeză cu spatele la ea.

Nu a fost nici o mîngîiere. Nici un sărut. Nici măcar în întuneric.

Încăpăţînată, Laura îşi puse în aplicare planurile pentru petrecere.

A doua zi dimineaţă comandă invitaţiile. O săptămînă mai tîrziu, cînd stătea şi se gîndea la lista oaspeţilor la biroul din salon, James intră năvalnic, tocurile cizmelor lui călcînd apăsat pe podeaua din

lemn.

Sprijinindu-şi braţele pe spătarul fotoliului ei, se aplecă să citească lista cu lucrurile care trebuiau comandate. Lîngă coloana respectivă ea făcuse o alta cu cît plătise pentru fiecare.

– Nu face economie la nimic. Hai s-o facem cum trebuie, să le arătăm nesuferiţilor de gregorieni cum se face o petrecere.

– Eşti sigur că vrei să-mi dai mînă liberă? îl întrebă ea tachinîndu-l şi ridicîndu-şi privirea spre el. Am nişte gusturi foarte costisitoare.

El îi sărută uşor vîrful nasului şi apoi buzele.

– Gustul tău costisitor este unul din lucrurile care îmi place cel mai mult la tine, spuse el şi cînd îi aruncă zîmbetul acela insinuant, interiorul ei se topi şi inima începu să îi bată cu putere. Poţi lăsa totul o clipă?

– Da, spuse ea cu o voce răguşită.

Spera să îi propună să meargă amîndoi în pat.

Însă el o luă de mînă.

– Vino pînă afară. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ascunzîndu-şi dezamăgirea, ea îl lăsă să o conducă pînă la uşa de la intrare pe care o deschise zîmbind. Ochii lui verzi jucau ca nişte drăcuşori.

Cînd trecu pragul uşii, Laura rămase cu gura căscată de surpriză. Trei camioane cu cai erau parcate unul în spatele celuilalt pe alee. Ea îi recunoscu.

– Aceştia sînt... asta e..., zise ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Am bănuit eu că o să-i recunoşti.

– Ah, James! exclamă ea întorcîndu-se spre el.

Cum i-ai găsit?

– Relaţii, spuse el cu un zîmbet leneş şi răsfăţat.

– James, spuse ea, aruncîndu-i-se de gît şi îngropîndu-şi faţa la pieptul lui, îl îmbrăţişă cu putere. Îţi mulţumesc, îi şopti ea cu pasiune, după care coborî treptele în fugă pentru a întîmpina caii care fuseseră vînduţi cu luni în urmă.

Era greu de spus cine era mai fericit în dimineaţa aceea, Laura sau Mandy, care deveni extaziata posesoare a unui ponei. Caii au fost duşi în grajdurile pe care Bo le aranjase în taină. Lui Mandy i se dădu o şa şi primi cea dintîi lecţie de călărie de la Laura. Numai o promisiune din partea acesteia cum că vor călări din nou a doua zi reuşi să o facă să iasă din grajd şi să se spele înainte de cină.

Laura tocmai îşi ţesăla armăsarul preferat cînd James i se alătură în grajdul întunecat.

– Îţi mulţumesc din nou, spuse ea.

– Mi-a plăcut mai mult cum mi-ai mulţumit mai devreme.

Se sprijinea de un stîlp de susţinere, cu un genunchi îndoit. Ochii lui îşi păstrau insolenţa, dar ea citi în ei provocare. Lăsă ţesala la o parte, ieşi din boxă şi se duse direct în faţa lui.

– Adică aşa? întrebă ea luîndu-l de gît.

– Îhî, spuse el cuprinzîndu-i mijlocul.

– De ce ai făcut-o?

– Ce anume, să cumpăr caii înapoi? întrebă el, iar cînd ea încuviinţă, spuse: Din două motive. M-am gîndit că voi cîştiga cîteva puncte.

– Le-ai cîştigat. Şi al doilea motiv?

– Îmi place ce face fundul tău frumos unei perechi

de blugi obişnuiţi, spuse el strecurîndu-şi mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor ei şi trăgînd-o spre el pînă cînd partea ei din faţă se lipi de a lui.

– Vă mulţumesc foarte mult, domnule, dar ce legătură are asta...

– Călăreşti cai, porţi blugi.

– Aha, înţeleg unde baţi.

– Mai mişcă-te aşa, iubito, şi o să înţelegi mult mai multe decît unde bat.

Abia apucă de rostit acele cuvinte că gura lui se şi năpusti asupra gurii ei sărutînd-o zdravăn. Dar, din păcate, înainte ca sărutul să apuce să se transforme în ceva mai mult, au fost întrerupţi.

– Scuză-mă, James, dar ai primit un telefon interurban, spuse Bo stînd jenat cu pălăria în mînă în pătratul de lumină de la uşă.

James mormăi cîteva lucruri obscene ieşind din grajd.

După aceea, lucrurile au devenit şi mai încordate între ei, în loc să se întîmple tocmai invers.

Laura se aşteptase ca el să facă dragoste cu ea în seara aceeea. Se pregătise atît psihic, cît şi sentimental. Zăbovi o oră în camera de toaletă înainte să se strecoare în aşternuturile parfumate.

Cînd James stătu jos pentru a discuta afaceri la telefon mult timp după ce ea se retrăsese, se simţi umilită şi respinsă. Pînă cînd veni el sus, ea se înfurie îngrozitor.

– Trebuie să faci chiar atîta zgomot cînd urci scările? îi întrebă ea imediat după ce el închise uşa. Nici trupele lui Sherman n- au făcut atîta tărăboi cînd au trecut prin Georgia.

James telefonase tuturor celor trecuţi în carneţelul său încercînd să hotărască dacă avea fineţea şi delicateţea necesare pentru a face dragoste cu o virgină. Ştia că Laura se aştepta la foarte mult datorită reputaţiei lui de amant fără pereche. Era extrem de sensibil, pentru a nu spune mai mult. Se aşteptase la o privire limpede şi la o atingere uşoară, dar fu primit cu pumnale şi colţi. Imediat se apără.

– Îmi pare nespus de rău, doamnă, dacă am deranjat somnul frumuseţii voastre.

Laura se trînti înapoi pe pernă. Se simţea o stare de animozitate plutind între ei cînd se băgă şi el în pat. Nu numai că au lipsit mîngîierile şi sărutările, dar nu şi-au spus nici măcar noapte bună, deşi amîndoi au stat treji mult timp.

A doua zi, se enervară de cîteva ori. Atmosfera în casă era extrem de tulbure ori de cîte ori ea şi James se aflau în aceeaşi încăpere, aşa încît Laura găsi că ar fi fost mai bine dacă stăteau despărţiţi o vreme. Se oferi aşadar să facă unele treburi pentru casă în locul lui Gladys şi o luă şi pe Mandy cu ea.

Magazinul cu articole de menaj era ultimul pe lista lor, iar pentru a ajunge acolo, trebuia să treacă pe lîngă locuinţa Leonei Paden. Dintr-un impuls, Laura intră cu maşina pe aleea îngustă şi parcă în spatele unei maşini modeste de model recent.

– Unde mergem, mami? o întrebă Mandy.

Modul în care i se adresa fetiţa atît de natural îl

aducea de fiecare dată un zîmbet pe chip.

– În vizită la o doamnă. Să te porţi frumos, da? Laura avea un gol în stomac cînd coborîră din maşină. Ceea ce voia să facă era foarte riscant. Se juca cu ceva ce nu o privea, dar o deranja foarte mult faptul că James ignora existenţa mamei sale. Avea de gînd să îndrepte această greşeală dacă îi stătea în putinţă.

Casa din cărămidă era micuţă, dar îngrijită. Trotuarul din faţă era mărginit cu brebenoc. Ţinînd-o pe Mandy de mînă, Laura sună. Peste cîteva clipe, mama lui James deschise. Şocul femeii nu ar fi putut fi înscenat. După un moment de uluire, spuse:

– Laura Nolan, nu-i aşa?

– Bună ziua, doamnă Paden. Nu ştiam dacă o să mă recunoaşteţi sau nu.

– Acum eşti căsătorită cu James.

– Da.

– Am citit în ziar. Vrei să intri?

Ospitalitatea ei era aproape apologetică, iar inima Laurei se deschise faţă de femeia aceea care trebuia să fi suferit extrem de mult în viaţă.

– Mi-ar face mare plăcere să vă fac o scurtă vizită. Dacă nu deranjez.

– Doamne, nu, spuse doamna Paden deschizînd uşa despărţitoare pentru ca Laura şi Mandy să poată intra într-un living-room foarte curat.

Privi în jos spre fetiţă şi întinse mîna către ea, dar o retrase înainte să o atingă.

– Ea e...?

O trecu un fior şi nu mai putu să încheie întrebarea.

Laura răspunse:

– Ea e Mandy.

Şi o îmboldi pe fetiţă, ceea ce nu era deloc necesar, căci personalitatea dulce a acesteia învinse.

– Bună ziua. Mă numesc Mandy Paden şi aceasta este Annmarie, spuse ea ridicînd păpuşa de care nu se despărţea niciodată. Annmarie este cea mai bună prietenă a mea. În afară de mami şi tati. Îl cunoaşteţi pe tati?

Ceea ce a urmat a fost una din cele mai emoţionante ore pe care Laura le trăise vreodată. Nu ştia dacă să zîmbească la pălăvrăgeala nevinovată a lui Mandy sau să plîngă văzînd cu cîtă lăcomie o asculta doamna Paden. Cînd plecă, o îmbrăţişă pe femeia mai în vîrstă şi făcu o promisiune:

– O să mai venim curînd.

Tot drumul Mandy vorbi despre noua ei prietenă. Cînd opriră pe alee, Laura spuse:

– Mandy, în legătură cu după-amiază, hai să ţinem...

– Uite-l pe tati!

Înainte ca Laura să o poată atenţiona să ţină secret faptul că o vizitaseră pe doamna Paden, Mandy deschise uşa şi fugi spre James, care cobora treptele de la intrare. El o prinse în braţe şi o urcă deasupra capului în timp ce ea chiuia de încîntare.

Cînd Laura ajunse lîngă ei, Mandy bolborosea:

– Şi locuia într-o casă frumoasă, dar nu tot atît de mare şi frumoasă ca Indigo Place. Are un păr şi alb şi castaniu şi ochii ei sînt verzi ca ai tăi şi ca ai mei, da' mai zbîrciţi. Mi-a spus că pot să-i zic bunică dacă vreau şi mi-a dat prăjiturele. Erau dintr-o cutie, dar mi-a spus că data viitoare cînd mă mai duc la ea, o să

le facă ea. Şi are o poză de-a ta pe televizor şi arăţi foarte caraghios. Era înainte să ai mustaţă, cred. Era foarte bună, da' cred că e puţin cam tristă pentru că, uneori, cînd se uita la mine aveam impresia că o să plîngă. Şi mai zicea că ştie să coasă şi o să ne facă mie şi lui Annmarie rochiţe la fel. Şi...

Mandy tăcu atunci cînd, cu percepţia acută a copilului, îşi dădu seama că tăticul ei nu îi împărtăşea entuziasmul faţă de noua prietenă. Ba avea chiar un chip necunoscut ei, care îi amintea de oamenii răi de la televizor.

– Gladys ţi-a pregătit un prînz excelent, spuse el ducînd-o înăuntru. Se va supăra dacă laşi să se răcească supa de pui.

O lăsă la masă, în bucătărie, unde fuseseră pregătite trei locuri. Zîmbetul de pe chipul lui Gladys dispăru cînd văzu expresia încordată a Laurei.

Faptul că James era gata să izbucnească era foarte clar.

– Gladys, după ce Mandy termină de mîncat, spuse el pe un ton sever, te rog să o culci. A avut o dimineaţă foarte plină.

– Nu mănînci? întrebă Gladys cu mai mult curaj decît ar fi găsit Laura în clipa aceea.

– Nu. Laura, aş vrea să vii sus.

Fără să mai încapă discuţie, îi înconjură mijlocul cu degetele şi o trase, tîrînd-o, practic, pînă în dormitor.

De cum intrară o privi furios.

– Aş vrea să ştiu ce naiba a fost în capul tău cînd ai dus-o pe fiica mea să o vadă.

– Nu striga la mine.

– Răspunde-mi! zbieră el.

– Este mama ta, James.

– Una din glumele cele mai crude ale naturii.

Laura se cutremură.

– Atitudinea ta față de ea este oribilă. Ar trebui să-ți fie rușine.

– Îi trimit bani în fiecare lună, spuse el cu un zîmbet urît.

– Așa e, zise Laura furioasă. Am văzut noua casă și noua mobilă, mașina. Hainele ei sînt evident de o calitate mai bună decît cele pe care le purta acum cîțiva ani. E bine hrănită și pare sănătoasă. Dar am mai văzut și singurătatea și disperarea ei. Murea de dorință să stea de vorbă cu cineva. Ar fi trebuit s-o vezi cu Mandy...

– Nu aveai dreptul s-o duci pe fiica mea acolo fără permisiunea mea, Laura.

Ea îl ignoră.

– Nici nu-ți pot descrie cu cîtă dragoste s-a purtat cu copilul tău. Ar fi ținut-o pe Mandy strîns la piept, gata să o zdrobească.

– Nu vreau să aud, spuse el retezînd aerul cu mîinile.

– Și de fiecare dată cînd se pomenea numele tău, se agăța de fiecare cuvințel. Pe masă în living-room se afla articolul din ziar despre căsătoria noastră. Deasupra multor articole despre tine. Fuseseră împăturite și reîmpăturite de atîtea ori, încît erau aproape rupte.

Amintindu-și de articolele de ziar ochii i se umplură de lacrimi. Fusese o imagine foarte înduioșătoare. Nervoasă, își șterse lacrimile cu dosul pumnilor, mai

mult furioasă decît tristă.

– Cum poţi fi atît de crud, James? Cum poţi fi atît de lipsit de inimă, încît să-ţi excluzi mama din viaţă?

– Treaba mea, mormăi el.

– Nu ştiu ce a făcut de eşti atît de neiertător, dar cu siguranţă...

– Nu te mai amesteca. Nu te priveşte pe tine.

– Ba da! Sînt soţia ta.

– Nu chiar, spuse el trîntind uşa în spatele lui. Dar o să rezolv asta chiar acum.

Capitolul opt

– Ce vrei să faci? îl întrebă Laura făcînd un pas în spate.

– Să te fac soţia mea. Să te fac femeie, spuse James apucînd-o de ambele mîini.

– Nu! strigă ea.

Încercă să îşi elibereze mîinile, dar el era prea puternic.

– Vrei să te amesteci unde nu ţi-e locul? făcu el rînjind. Ei bine, locul tău e în patul meu.

O aruncă pe pat. Ea căzu pe spate şi încercă să fugă, dar el o prinse de dedesubt imediat.

– Înainte să începi să îmi manevrezi viaţa, doamnă Paden, trebuie să înveţi să mă manevrezi pe mine.

– Eşti crud, spuse ea aruncînd scîntei de furie din ochii albaştri. Dă-mi drumul.

– Nici gînd, iubito.

– Şi nu-mi mai spune iubito. Nu sînt una din tîrfele tale.

– Cu siguranţă că nu eşti, spuse el rîzînd scurt. Crezi că dacă ai fi fost, ţi-aş fi suportat purtarea? În pat nu contează aerele. Şi, deocamdată, domnişoară Laura, nu m-ai impresionat.

Îşi ceru drepturile asupra gurii ei. Buzele lui brutale se lipiră de ale ei. Îşi strecură degetele prin părul ei pînă la pielea capului. Ca o menghină, mîinile lui îi strînseră capul ţinîndu-l nemişcat pentru a-şi cufunda limba.

Copleşită de furie, Laura se zbătea sub el lovindu-l cu pumnii peste spate şi umeri, dar loviturile nu aveau absolut nici un efect. El, însă, se plictisi repede de ele şi îi prinse ambele încheieturi cu o mînă. Ridicîndu-i braţele deasupra capului i le ţintui cu degetele lui puternice. Nasturii zburară cînd trase de bluza ei şi îi deschise sutienul cu un gest asemănător. Mîna lui liberă îi cuprinse sînul.

Îi simţi bătaia inimii în palmă. Îi transmitea un mesaj vital creierului său. Ridică brusc capul. Proptindu-se deasupra ei, îi privi chipul. Răsufla la fel de greu ca el şi ceea ce văzu pe faţa ei nu era nici repulsie, nici teamă, ci dorinţă.

Gura lui o întîlni din nou pe a ei. Dar de data aceasta, sărutul era cu totul altfel. La fel de înfometat, la fel de sălbatic, dar mult mai puţin brutal. Limba lui

era neastîmpărată şi nedisciplinată, dar nu răutăcioasă. Provoca plăcere, nu pedepsea.

O altă emoţie luă naştere din furia Laurei. Din despicătura dintre coapse, căldura începu să se ridice în cercuri din ce în ce mai largi. Se zbătu să îşi elibereze mîinile, nu pentru a fugi de el, ci pentru a participa la acel furtunos schimb de sărutări. Cînd el îi dădu drumul mîinilor, ea şi le înfipse în părul lui, răsucindu-şi degetele prin el pentru a-i ţine gura lipită de a ei.

Gemînd, el îşi lăsă capul în jos sărutîndu-i gîtul cu atîta pasiune încît lăsă urme pe pielea ei delicată.

– Nu mai pot să aştept, iubito. Trebuie să te am. Acum.

Îşi strecură mîna printre trupurile lor şi îi ridică fusta. Ea îl lăsă şi îl ajută ridicînd şoldurile cînd el îi trase chilotul. După aceea el se luptă disperat cu fermoarul blugilor pentru a se elibera. Era fierbinte şi tare. Lipi de ea capătul catifelat al sexului său.

– O să-ţi fac rău?

– Nu ştiu.

– Îţi pasă?

Ea clătină din cap.

– Nu.

O penetră cu mare grijă. Apoi, încurajat de felul în care trupul ei îi răspunse, îşi completă posesia cu o mişcare lute.

Strîngînd din dinţi cînd acea ultimă senzaţie puse stăpînire pe el, James îşi îngropă capul în golul pe care îl făcea umărul ei. Lăsă timp trupului ei pentru a se obişnui cu violarea propriului trup, dar nici chiar cea mai strict impusă reţinere nu putea împiedica să

se întîmple ceea ce ordonase natura. Ritmul mişcărilor lui se intensifică din ce în ce mai mult pînă cînd ajunse la un orgasm exploziv.

Se lăsă greu pe Laura răsuflînd cu putere şuierător în urechea ei.

– Te doare, Laura?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate.

Nu simţea durere, ci doar o teribilă nemulţumire. Trupul ei era încă agitat.

– Îmi pare rău, spuse el sărutînd-o pe ureche.

– Pentru ce?

Rîzînd uşor, el îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei uimiţi. Tot nu ştia ce pierduse.

– Scumpa mea fetiţă inocentă şi pretenţioasă.

Ochii lui erau plini de afecţiune cînd îşi coborî buzele peste ale ei. Gura lui era infinit de tandră în acel sărut. Se revanşa pentru toate acele sărutări violente pe care i le dăduse în ceea ce părea acum o altă viaţă.

Laura îşi înclină gura sub a lui răspunzînd cu mai multă pasiune decît s-ar fi aşteptat.

– Laura? Laura? Iubito?

Îşi apăsă buzele cu putere pe ale ei. Limba lui căuta profunzimile fierbinţi ale gurii ei. Ea îşi împreună mîinile peste spatele lui şi îşi frecă picioarele de ale lui prinzîndu-i şoldurile între coapse.

– Mă excit din nou, gemu el.

– Facem iar?

– Putem?

– Nu putem?

– Vrei? o întrebă el privind-o surprins.

Ea încuviinţă categoric.

Într-o clipă, se desprinse de ea şi se dădu jos din pat. Se dezbrăcă iute aruncîndu-şi hainele în momentul în care le scotea. Rămînînd în pat, Laura se dezbrăcă la fel de frenetic.

– Ce naiba fac? se întrebă James cu glas tare.

Stînd gol lîngă pat, îşi trecu degetele prin păr şi clătină din cap rîzînd de sine.

Soţia lui îşi umezi buzele.

– Credeam că o să facem din nou...

– Ah, o să facem, scumpa mea, o să facem. Dar ce-i cu atîta grabă?

Laura se uită la trupul lui care dădea toate semnele de grabă, dar el rîse uşor şi, aplecîndu-se, îi sărută gura încet.

– O să ţină.

– Promiţi?

– Promit, spuse el răguşit.

O ridică sprijinind-o de perne şi dădu cearceaful la o parte înainte de a se băga la rîndul lui în pat.

Apoi, cu blîndeţe, o cuprinse în braţe.

– Eşti frumoasă. Îmi place cum arăţi goală, spuse el atunci şi o sărută din senin.

Limba lui era intimă. Timidă la început, Laura se lăsă curînd pradă senzaţiilor care o străbăteau în timp ce buzele lui îi explorau trupul.

Fiecare părticică din ea îi cunoştea mîngîierile dulci, sînii, pîntecul, pulpele. Locul dintre ele. Îl auzi spunînd într-o şoaptă răguşită cît de mult îi plăcea să o guste acolo.

Şi continuă să o guste pînă cînd ea ajunse să înţeleagă de ce îşi ceruse scuze mai devreme.

Chiar şi după acea iniţiere în orgasm, ea roşi sub atingerile lui îndrăzneţe şi la auzul lucrurilor pe care le

spunea. Nu de ruşine. Ci datorită unei bucurii pure şi sublime. Era descoperită, nu degradată, de mîinile şi gura lui mîngîietoare. Prin iubirea lui, ea ajunse să se cunoască pe sine.

Şi pe el. Niciodată nu îşi închipuise că trupul unui bărbat putea fi un festin atît de senzual. Îl considera frumos. După ce şi-a depăşit timiditatea, îşi exprimă încîntarea faţă de el.

– Pune gura aici, spuse el şi prinzîndu-i uşor capul în mîini, i-l conduse spre locul pe care vîrfurile degetelor ei îl mîngîiau curioase.

Îl auzi oftînd profund cînd îi urmă instrucţiunile şi făcu un pas în plus trecîndu-şi limba peste pielea lui.

– La naiba, gemu el. Ştiam eu că o să fii bună. Ştiam.

Îşi petrecură întreaga după-amiază în pat, făcînd dragoste de atîtea ori şi cu aşa o frecvenţă, încît încăperea se aburi. Trupurile lor deveniră alunecoase din cauza transpiraţiei. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzelele pe jumătate lăsate şi arunca pe trupurile lor goale umbre ispititoare. Treptat, umbrele se alungiră întinzîndu-se pe pereţi şi pe podea. Totuşi, ei rămaseră în aşternutul răvăşit şi umed explorînd şi încîntaţi de descoperirile lor.

James propuse să se mai răcorească făcînd o baie călduţă. Laura stătea între coapsele lui, cu spatele pe pieptul ei, în timp ce el era întins în cadă. Îi turna leneş apă pe sîni, urmărind cum şiroia în jos pe trupul ei strecurîndu-se printre pulpe.

– Tot nu-mi vine să cred că fac asta cu tine, spuse Laura gînditoare, strîngîndu-i pulpele şi încercîndu-i astfel forţa muşchilor de sub pielea acoperită de păr.

– Sîntem căsătoriţi.

– Nici asta nu-mi vine să cred, spuse ea rîzînd încetişor.

– De ce?

Ea dădu din umeri şi el fu încîntat de ce produse acest gest sînilor ei.

– Nu ştiu. Nu eşti deloc omul cu care mi-am imaginat că mă voi căsători.

– Te gîndeai să te căsătoreşti cu un papă-lapte care habar n-ar fi avut cum să-ţi ofere plăcere în pat.

Ea îl trase de părul de pe pulpă făcîndu-l să geamă.

– Nu mai fi atît de încrezut. Ce te face să fii atît de sigur că-mi oferi plăcere în pat?

– Am nişte zgîrieturi care dovedesc asta, spuse el arătîndu-i umărul.

– Sînt bine crescută, spuse ea trăgîndu-l din nou de păr, gest pe care îl găsea adorabil.

– Bine crescută!

Rîsul lui puternic răsună între pereţii îmbrăcaţi în faianţă.

– Iubito, nici Emily Post n-a mers cu bunele maniere atît de departe.

– Şşş! făcu ea. Şi, te rog să mă scuteşti de laudele despre experienţa ta sexuală, care nu-mi amintesc decît de cîte iubite ai avut. Nu mi-a plăcut să aud de cuceririle tale niciodată, nici chiar în liceu.

El îşi scrise iniţialele pe umărul ei gol cu vîrful ud al unui deget.

– Înţeleg să simţi asta acum. Dar de ce atunci?

– Cred că eram geloasă.

– Geloasă?

Surprins, se îndreptă puţin, făcînd să iasă apă din cadă.

– Dar nici măcar n-ai flirtat vreodată cu mine.

– N-aş fi îndrăznit. Erai prea periculos pentru a se flirta cu tine. Dacă ai fi răspuns, aş fi rupt-o la fugă, spuse ea plecîndu-şi privirea sfioasă. Asta nu înseamnă că nu eram intrigată. Şi tigrii mă intrigă, dar n-aş vrea să rămîn singură cu unul.

– Deci eu sînt ca un tigru, hm? spuse el cuprinzîndu-i mijlocul, trăgînd-o mai sus şi scoţîndu-i un răget în ureche.

– Da, murmură ea închizînd ochii de plăcere. Dar mai înfometat. Şi mai sălbatic.

– Şi mai excitat.

O întoarse cu faţa spre el. Ea îl ascultă. Şi, cînd ajunseră să iasă să se şteargă, era mai multă apă pe jos decît în cadă.

– Crezi că ar trebui să fim serioşi la cină? întrebă Laura.

– Trebuie?

Îi ţinea sînii în palme atingîndu-i în joacă sfîrcurile care răspundeau.

– Cred că da.

– Sigur?

El se lăsă atunci în genunchi.

– Hmmm...mm... da.

– Sigur?

Ea oftă şoptindu-i numele.

Mult mai tîrziu, îmbrăcaţi şi ţinîndu-se de braţ, coborîră, în sufragerie. Masa fusese aranjată cu cele

mai bune porţelanuri şi argintării. Cristalul capta lumina luminărilor care ardeau în aranjamentul floral din mijloc.

– Mami, tati, strigă Mandy dîndu-se jos din fotoliu pentru a le ieşi în întîmpinare de cum îi văzu şi îmbrăţişîndu-le picioarele. Credeam că n-o să mai coboriţi! Gladys mi-a spus să stau aici cuminte pînă veniţi. Nu m-a lăsat să vin în camera voastră şi să vă trezesc şi nu mi-a dat nici să mănînc nimic ca să nu-mi stric foamea. Mi-e foame. De ce aţi stat atît? Aţi dormit foarte mult.

– Ne pare rău că te-am făcut să aştepţi, Tricks, spuse James cu o undă de remuşcare în glas.

O luă în braţe cu o singură mînă, cu cealaltă ţinînd-o de braţ pe Laura.

– Dar ce-i cu toate astea? întrebă el arătînd spre masa aşezată în sufragerie.

Ca răspuns, Gladys dădu buzna pe uşa care ducea la bucătărie. Nişte miresme îmbietoare plutiră în urma ei.

– Este o cină specială deoarece cred că avem cu toţii ceva de sărbătorit, spuse ea zîmbind larg şi cu înţeles perechii.

– Absolut, spuse James furişîndu-şi mîna prin spatele Laurei şi clupind-o uşor de şezut.

– Hai, aşezaţi-vă pînă nu se răceşte mîncarea. Ştiu că vă e foame, zise menajera rotindu-şi ochii sugestiv, iar cînd Laura roşi, scoase un sunet de satisfacţie.

Masa fu somptuoasă. Era una din cele mai fericite ocazii pe care şi le amintea Laura. Crezuse că era îndrăgostită de James înainte. Dar dragostea pe care o simţea fierbînd în ea nu mai putea fi reţinută. Mereu

căuta să şi-o exprime sub forma lacrimilor care sclipeau în lumina lumînărilor ori de cîte ori se uita la el.

– Fericită? o întrebă el strîngîndu-i mîna care se odihnea pe faţa de masă imaculată.

– Foarte.

– Ajung eu însumi acolo, spuse el tachinînd-o, iar ochii, pe jumătate închişi şi seducători, se concentrară asupra gurii ei.

O duseră amîndoi pe Mandy în camera ei, unde procesul de dezbrăcare şi îmbrăcare apoi în pijama deveni un adevărat meci de lupte. Cînd se potoli în sfîrşit, o băgară în pat şi îi ascultară rugăciunile. Înălţa rugi pentru toţi cei pe care îi cunoştea şi pentru cei pe care nu îi cunoştea. Cînd începu să înşire stelele muzicii rock, James curmă rugăciunea cu un „Amin" ferm şi stinse lumina.

– De ce eşti atît de gînditoare?

Veni în urma Laurei şi îi puse mîinile pe umeri. Ea se afla la măsuţa de toaletă şi privea în gol în oglindă. De cum se întorseseră în apartamentul lor, se dezbrăcase şi îşi pusese un capot de mătase. James se dezbrăcase de pantaloni.

– Mă gîndeam.

– La ce? întrebă el uşor.

– La..., spuse ea dar se opri plecîndu-şi ochii temătoare. N-am luat nici o pastilă, nimic, iar tu n-ai să... ăă...

– Nu-ţi face griji, o să am eu grijă, spuse el masîndu-i ceafa. Dar nu numai la prevenirea sarcinii te gîndeai, nu?

– Am atîtea motive să fiu fericită, spuse ea şi îi

acoperi una din mîini cu mîna ei.

– Simt cumva un „dar" nerostit?

Ea zîmbi slab.

– Ezit să aduc în discuţie un subiect care ne-ar putea strica ziua.

Privirile li se întîlniră în oglindă. Îşi retrase mîinile de pe umerii ei şi ieşi din camera de toaletă fără să scoată un cuvînt. Laura oftă, se ridică şi stinse lumina. Intrînd în dormitor, îl văzu pe James stînd la fereastră cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele pantalonilor.

– Ai avut dreptate, James. Nu e treaba mea.

El se întoarse încet.

– Lasă-mă să-ţi spun ceva.

Ea se pregăti pentru furia lui, dar rămase şocată cînd îl auzi spunînd:

– Nu eram supărat pe tine după-amiază. Eram supărat pe mine însumi pentru că aveai atîta dreptate.

Ea traversă repede încăperea, îi luă mîna şi îl conduse spre pat aşezîndu-l pe aşternutul curat pe care Gladys îl pusese discret în timp ce ei luau cina.

– Ştiu că n-o să-ţi fie uşor, dar încearcă să-mi vorbeşti, îl încurajă ea cu blîndeţe şi strîngîndu-i mîinile.

– În realitate nu e prea mult de spus. Sînt un adevărat ticălos în ceea ce o priveşte pe mama. Recunosc. În afară de faptul că mă îngrijesc de necesităţile ei materiale, nu vreau să am altceva de-a face cu ea.

– De ce?

– Pentru că reprezintă tot ceea ce m-a făcut să fug de aici în urmă cu peste zece ani. Sărăcia. Viaţa de azi pe mîine. Reputaţia de a face parte din familia cea

mai sărmană din oraș.

– Dar te-ai ridicat deasupra acestor lucruri.

– Însă ea nu! spuse el începînd să se plimbe încolo și încoace. Am implorat-o să plece cu mine, dar ea a ales să rămînă cu el.

– Cu el? Cu tatăl tău?

– Tată! spuse el batjocoritor. Beţivanul acela nenorocit nici nu cunoștea sensul acestui cuvînt.

Durerea, în toată goliciunea ei, îi umplu ochii verzi.

– Cînd eram mic am vrut să-l iubesc. Am vrut cu adevărat. Voiam să mă laud cu tatăl meu la fel cum se lăudau alți băieți. Apoi, cînd mi-am dat seama ce ticălos era, mi-a fost ruşine. Alți copii rîdeau de el, își băteau joc de noi. Așa că m-am prefăcut că nu e tatăl meu adevărat. Mi-am imaginat un bărbat care fusese cu mama, doar ca să nu fiu nevoit să recunosc că eram înrudit cu cel care, de fapt, mi-era tată.

Laura își dusese degetele la buze ca să nu scoată vreun sunet, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Durerea lui o emoționa profund. Nu era de mirare că fusese atît de turbulent. Răzvrătirea lui fusese un mod de a atrage atenția, un înlocuitor pentru dragostea care lipsea din viața lui. Se hotărîse să le dovedească tuturor că merita atenția cuiva.

– Ne bătea. Știai asta?

Ea scoase un geamăt și scutură din cap.

– Ei, da, ne bătea. Trăiam cu o teamă permanentă să nu-l provoc. Apoi, cînd am mai crescut, am început să ripostez. Dar asta îl înfuria și mai tare și, cînd nu eram acolo să o apăr, își vărsa năduful asupra mamei.

Laura își lăsă umerii în jos și își acoperi fața cu

mîinile.

– Oh, Doamne.

James se răsuci furios.

– Da, poţi s-o mai spui o dată. Unde era El? De ce lasă să se întîmple asemenea lucruri celor nevinovaţi?

– Nu ştiu, James. Nu ştiu, spuse ea şi lacrimile îi şiroiră pe chip cînd scutură din cap.

– Eram decis să termin liceul ca să fiu un ignorant ca bătrînul. Apoi am muncit în garajul ăla împuţit pînă am strîns destui bani ca să pot pleca. Dar nu înainte de a o ruga şi pe mama să vină cu mine. N-a vrut să-l părăsească.

Chiar şi acum era uimit de hotărîrea ei şi clătină din cap perplex.

– N-am putut pricepe de ce a rămas. Dar a făcut-o. N-am venit acasă nici la înmormîntarea lui. I-am trimis mamei bani ca să nu ducă lipsă de nimic, dar am jurat să nu-mi fie niciodată milă de ea. A ales singură.

Se trînti din nou pe pat luîndu-şi capul în mîini şi respirînd greu de furie şi efort. Tristeţea îl făcea să pară şi mai emoţionat.

Punîndu-i o mînă pe părul răvăşit, Laura şopti alegîndu-şi cuvintele cu foarte mare grijă:

– Poate că o judeci prea aspru, James. Ar putea exista o mulţime de motive pentru care nu a mers cu tine.

– Ca de exemplu? Ce anume ar putea face pe cineva să rămînă alături de un om violent şi beţiv?

– Teama de a nu fi pedepsită, de exemplu, spuse ea. Sau dragostea.

– Dragostea? întrebă el nevenindu-i să creadă.

– Poate. Iubirea nu are nici o explicaţie. Poate că îl iubea în ciuda temperamentului său violent. Sau poate era prea mîndră pentru a-l părăsi. Înţeleg că este foarte greu pentru o femeie să recunoască faptul că soţul ei o respectă atît de puţin încît abuzează de ea fizic.

Îi atinse faţa cu dragoste.

– Sau poate a rămas să te apere pe tine, James. Sînt sigură că a vrut să duci o viaţă mult mai bună decît a dus ea. S-ar fi putut teme că el avea să vină după amîndoi dacă nu rămînea. Cred că a făcut un sacrificiu imens pentru tine. Chiar cu riscul vieţii.

Laura vedea sentimentele contradictorii în trăsăturile lui cînd îşi studie mîinile, întorcîndu-le cînd pe o parte cînd pe alta cufundat în gînduri. Simţea că el vedea acum în altă lumină hotărîrea luată de Leona. Fostele lui convingeri nu mai erau atît de ferme.

– James, întrebă ea încet, îţi e ruşine cu mama ta? Te temi că o asociere cu ea ar reaminti oamenilor de unde vii? De aceea nu mai vrei s-o vezi sau să fii văzut ce ea?

El tăcu o clipă, după care întoarse capul.

– Fir-ar să fie! Lupţi murdar, nu? Loveşti sub centură, spuse el şi, ridicîndu-se din nou, reîncepu să măsoare încăperea în lung şi în lat. Dacă ar fi astfel, aş fi un adevărat ticălos, nu-i aşa? întrebă el şi neaşteptînd nici un răspuns, continuă: Dar, bănuiesc că asta a fost în mintea mea.

Oftînd, îşi trase încet mîna peste faţă.

– Ce sînt din cauza asta, Laura?

– Un om, spuse ea întinzîndu-i mîna pe care el i-o luă recunoscător lăsînd-o să îl tragă lîngă ea pe pat.

Îi cuibări capul între sîni, mîngîindu-i părul.

– Mama ta e o adevărată doamnă, James. Îmi place foarte mult.

– Într-adevăr?

– Da. E drăguţă şi cumsecade. Dornică să placă.

– Are cu adevărat o fotografie de-a mea?

– Într-o ramă de argint. Aşezată în locul cel mai vizibil din casă.

– Trebuie să fie singura fotografie pe care am făcut-o înainte să plec de acasă, spuse el cu o undă de amărăciune în glas.

– Probabil că de aceea ţine atît de mult la ea.

Răspunsul ei calm îl făcu să renunţe la orice ostilitate.

– Bănuiesc că n-ar fi nici un rău dacă m-aş duce la ea.

Datorită faptului că el nu o vedea, Laura îşi muşcă buza de jos şi închise ochii strîns profund uşurată.

– Ea nu va face prima mişcare spre împăcare, spuse ea după o clipă. Te respectă prea mult. Cred că te venerează.

– Ştiu, Laura, făcu el sceptic. Au trecut zece ani. S-au întîmplat o mulţime de lucruri. Probabil că nu sînt ceea ce vrea sau are nevoie ea, nici măcar ceea ce se aşteaptă să fiu.

– Să n-ai nici o teamă în această privinţă. Eşti fiul ei. Copilul ei. Te iubeşte şi ţi-ar ierta orice. Sînt sigură că nepotrivirile pe care le simţi tu nu se pot compara cu sentimentul ei de inferioritate.

Mult timp Laura continuă să îl ţină oferindu-i dezmierdările materne de care fusese lipsit copil fiind. Leona Paden îşi iubise fiul. Dar supravieţuirea, atît a ei cît şi a lui James, era o preocupare zilnică. Nu îşi permisese luxul de a-l hrăni spiritual.

La treizeci şi trei de ani el căuta acea hrană în braţele iubitoarei sale soţii. Laura îşi trecu degetele

prin părul lui şi îl scărpină leneş pe spate şoptind tot felul de lucruri duioase. Era sigură că el va relua legăturile cu mama lui, dar altceva o tulbura.

– James?

– Hmmm?

– Tot mai eşti furios pe Dumnezeu?

După un timp răspunse:

– Şi-a luat revanşa faţă de mine şi ne-am împăcat.

– Cum?

– Mi-a dăruit-o pe Mandy, spuse el foarte simplu.

Fu gata să adauge „Şi pe tine", dar nu o făcu. Peste puţin timp adormiră amîndoi.

El era deja jos cînd Laura se trezi a doua zi dimineaţă. Cu un zîmbet care, pur şi simplu, nu voia să dispară, făcu un duş, se îmbrăcă repede şi li se alătură lui şi lui Mandy în camera unde se lua micul dejun. Mandy chicotea.

– Ce-i atît de amuzant? întrebă Laura din prag.

James se răsuci să o vadă şi ea îşi simţi inima înălţîndu-se cînd privirile lor se întîlniră. Îşi aminti de cîte ori se întinsese spre ea în timpul nopţii. Era o disperare copilărească în atingerea lui, ca şi cum ea ar fi dispărut dacă nu o mai atingea el. Însă ea fusese acolo, cu un cuvînt liniştitor, o mîngîiere uşoară, un sărut.

– Tati mă gîdilă. Fă-i lui mami, fă-i lui mami, strigă Mandy ţopăind în fotoliu.

– Cu mare plăcere, spuse James ridicîndu-se de la masă şi venind spre Laura.

Pentru plăcerea lui Mandy îşi alunecă mîinile în

sus şi în jos peste coastele Laurei ca şi cum ar fi gîdilat-o. Pentru propria plăcere, îi sărută gura fermecătoare. Buzele lui îi alunecară pe sub păr spre ureche.

– Păcat că nu te pot gîdila ca ieri. Te-am făcut chiar să te zvîrcoleşti. Mai ţii minte?

Laura roşi pînă în vîrful urechilor, iar el rîse, încîntat într-un fel foarte posesiv şi masculin. După ce îi mai dădu un sărut ferm şi iute o conduse la masă. Imediat după ce luară micul dejun, el se scuză spunînd că avea treburi. Laura îi zise lui Mandy să o ajute pe Gladys să ducă vasele la bucătărie, iar ea îl urmă pe James afară. Ajunse în holul de la intrare exact cînd el îşi punea geaca.

– Te duci undeva anume? îl întrebă ea cu un aer cît se poate de nonşalant.

El îi aruncă atunci un zîmbet strengăresc şi scoase un plic crem din buzunarul de la piept. Ea îl recunoscu drept unul din cele în care trimiseseră invitaţiile la petrecere. Numele Leonei Paden era trecut pe el.

– N-ai nevoie de timbru?

– Acesta va fi înmînat personal.

– Ah, James, eu..., făcu ea fiind gata să îi spună că îl iubeşte.

Se opri la timp şi se mulţumi să i se cuibărească în braţe şi să îi întoarcă îmbrăţişarea.

– Ai vrea să merg şi eu cu tine?

– Da, mărturisi el strîngînd-o şi mai tare, dar apoi scutură din cap şi o îndepărtă. Aş vrea foarte mult să fii acolo cu mine să-mi oferi sprijin moral, dar este ceva ce trebuie să fac singur, zise el şi nu era nici un pic de umor în rîsul scurt care urmă. Sînt mai nervos acum cînd trebuie să-mi văd mama decît am fost vreodată înaintea unei curse.

Ea îi netezi reverele.

– Ea va fi şi mai nervoasă decît tine.

El îşi înclină capul într-o parte privindu-şi soţia cu ochii întredeschişi.

– Ştii, pentru o bătrînică sexy, ai o bunătate extraordinară.

– Ah, domnule Paden, chicoti ea într-un fel tipic fetelor din Sud. Trebuie să recunosc! Habar n-am avut că vorbele tale au o asemenea putere.

El rîse de poza pe care o făcu ea, dar după aceea redeveni serios.

– Îţi mulţumesc că m-ai determinat să fac asta.

Ea scutură din cap negînd.

– Ai fi făcut-o singur mai devreme sau mai tîrziu. Eu te-am impulsionat doar.

– Totuşi...

Avu intenţia să îi dea un sărut tandru, conjugal, de recunoştinţă, dar braţele îi înconjurară trupul maleabil şi sărutul se prelungi, devenind din ce în ce mai fierbinte pînă cînd bărbăţia lui răspunse.

– Pe mai tîrziu, scumpa mea.

Înainte să se supună impulsurilor, ieşi lăsînd uşa despărţitoare să se închidă brusc în urma lui.

Următoarele cîteva zile le dedicară pregătirilor pentru petrecere. Lista oaspeţilor era mereu întregită, iar invitaţiile se duceau la poştă la timp pentru a pleca după-amiaza.

– De ce nu dăm mai bine un anunţ în ziar să invităm pe toată lumea din oraş? întrebă James cînd

Laura îi dădu încă un teanc de plicuri timbrate pentru a le expedia. Glumeam, adăugă el apoi cînd o văzu ridicînd privirea spre el îngrozită de asemenea idee.

În ciuda protestelor lui Gladys, Laura angajă pe cineva care să ajute la pregătirea mîncării pentru petrecere. Amîndoi se certară îndelung, dar, în cele din urmă, căzură de acord în privinţa meniului. Avea să fie o masă tipică sudului, cu raci fierţi şi creveţi, peşte prăjit, pui prăjit, porumb, dovleac copt, bame, alături de salate, delicatese, pepene şi renumita prăjitură cu alune a lui Gladys.

James angajă cîţiva băieţi care mai erau în vacanţa de vară pentru a-l ajuta pe Bo să aranjeze pajiştile din jurul casei. Pe crengile mai joase ale copacilor erau înşirate beculeţe de Crăciun pentru a oferi întregii curţi o aură de basm, ceea ce o încînta foarte mult pe Mandy. Numeroase lămpi erau agăţate pe fire invizibile care uneau un copac de celălalt, iar pe dig se aflau torţe în găleţi cu nisip. O orchestră din Atlanta avea să asigure muzica.

– Un singur lucru mă nelinişteşte, gîndi cu glas tare Laura într-o după-amiază tîrzie cînd se întorceau călare dintr-o plimbare cu Mandy.

– Şi anume? întrebă James sărind de pe calul său şi ajutînd-o şi pe ea să descalece de pe al ei.

Bo o ajutase deja pe Mandy.

– Ce poate să nu meargă bine? Laura, nici personalul de la Casa Albă nu se agită atîta cînd aranjează o masă în onoarea premierului Chinei. Ce-ai fi putut lăsa neobservat?

– Vremea, spuse ea, şi îngrijorată îşi ridică privirea spre cer. În Caraibe e furtună, iar meteorologii spun că pînă la sfîrşitul săptămînii s-ar putea să plouă,

adăugă ea muşcîndu-şi buza de jos. Ar strica totul.

– Nu cred, spuse James luînd-o după mijloc şi ridicînd-o de la pămînt. I-am putea trimite pe toţi acasă mai devreme şi noi am avea petrecerea noastră în intimitatea dormitorului, adăugă el şi adulmecă decolteul ei în formă de V, care se afla chiar la nivelul nasului său. Doar noi doi. Goi şi răi. AUDC.

– AUDC?

– Adu-ţi uleiul de copil.

Ea zîmbi, dar rămase încruntată.

– Uite ce e, draga mea, îi spuse James oftînd. N-o să plouă. Bine? Bine? repetă el scuturînd-o uşor pînă cînd fu de acord cu el.

– Bine, mormăi ea şi el o imită aşa bosumflată, numai că el o făcea mult mai bine, arăta adorabil. Bine! spuse ea apoi izbucnind în rîs.

În ajunul petrecerii, pe la prînz, James cobori treptele întunecate care duceau în pivniţă.

– Iuu huu!

– Aici.

– Ştiu, dar unde? întrebă el ajungînd în jos.

– Aici. M-a trimis Gladys să fac un inventar de ultim moment. Trece în revistă pentru ultima şi ultima oară proviziile, zise Laura care se afla în faţa unui raft completînd o listă care tot creştea. Ce cauţi acasă? Am crezut că ai treabă în oraş. S-a făcut deja prînzul?

Uitîndu-se peste listă se lovea absentă cu creionul peste obraz.

– Ai văzut-o pe Leona? Am rugat-o să vină să o ajute pe Gladys să aranjeze florile.

– Da, am avut treabă în oraş, dar am terminat mai repede decît am crezut, spuse James prinzîndu-şi soţia după mijloc şi întorcînd-o cu faţa spre el.

Îi luă carneţelul şi creionul din mîinile surprinse şi le aruncă pe o măsuţă pe care un străbun avusese buna inspiraţie să o pună acolo.

– Da, este deja prînzul. Da, le-am văzut pe mama, pe Gladys şi pe Tricks pe terasă unde aranjau florile. De fapt, ele mi-au spus unde te-aş putea găsi, iar acum, că ţi-am atras atenţia, doamnă Paden, ce-ar fi să-i dai soţului tău un sărut?

Înainte ca ea să poată răspunde, el îi acoperi gura despărţindu-i şi mai mult buzele surprinse cu limba.

– Aşa, murmură el cîteva clipe uluitoare mai tîrziu, aşa mai zic şi eu primire.

– Oricînd, spuse Laura cu răsuflarea tăiată.

– Zău? făcu el ridicînd un colţ al gurii într-un zîmbet sexy. Nici nu-ţi pot spune cît de mult mă bucur să aud asta, draga mea, pentru că nu mai pot de dorinţă în clipa asta.

– În clipa asta?

El înaintă şi o împinse uşor spre măsuţă.

– Îhî. Vreau să te gust.

Îi descheie nasturii bluzei înaine ca Laura să îşi dea seama ce se întîmplă. Dedesubt descoperi o lenjerie cu volănaşe care îl făcu să murmure apreciativ.

– Voiam să-ţi văd lenjeria.

– Ce? Cînd?

Mîinile lui îi mîngîiau sînii făcînd-o să devină aproape incoerentă.

– Totdeauna. Cînd te vedeam trecînd pe trotuar şi

pe culoarele şcolii. Muream de curiozitate să ştiu ce lenjerie purtau fetele bogate. Ce purta Laura Nolan. Aş fi înnebunit cu siguranţă dacă mi-aş fi imaginat aşa ceva, spuse el şi îi trase cupele dantelate peste sîni după care se aplecă şi luă unul dintre sfîrcuri între buze.

Ea îl apucă de păr pentru a-şi ţine echilibrul.

– James, scînci ea pe cînd limba lui o atingea sublim.

– Eşti delicioasă, spuse el strîngînd buzele în jurul sfîrcului şi sugînd încet.

Ea gemu.

– Cineva ar putea să...

Aruncă o privire înceţoşată spre capul scărilor, unde pătrundea lumină prin uşa deschisă, dar imaginea abia i se înregistră în mintea învolburată înainte ca ochii să i se închidă de bunăvoie.

Mîinile îi urcară pe pulpe pe sub fusta largă şi simplă. Înaintară spre mijloc mîngîind şi o urcară pe masă. El păşi apoi între coapsele ei.

– Uite ce-mi faci, spuse el apăsîndu-i mîna pe partea din faţă a pantalonilor.

– Este jumătatea zilei.

Nici un protest nu sunase vreodată mai stins.

El se frecă de palma ei.

– Aşa sînt de dimineaţă.

– Chiar şi după noaptea trecută?

– De fiecare dată cînd te văd sau mă gîndesc la tine.

Ea scoase un strigăt de uimire cînd el îi desfăcu costumul mîngîind-o acolo unde era deja udă şi caldă. Sunetul fermoarului lui nici nu se auzi din cauza răsuflării lor aprinse.

– Totdeauna atît de dulce şi mică.

Aceia fu ultimul lui geamăt strangulat. După aceea cuvintele lor nu mai erau de înţeles.

Cîteva minute mai tîrziu se dădu la o parte de pe ea şi o ajută să se ridice pe marginea mesei.

– Ce părere ai despre plvniţă acum? o întrebă el cu blîndeţe mîngîindu-i obrazul.

– Păi, dacă nici asta nu mi-a alungat temerile, atunci nimic nu o va putea face, spuse ea şi îi aruncă un zîmbet ruşinat atît de nepotrivit cu dorinţa de mai înainte încît el zîmbi.

Atent, îi dădu o batistă. Cînd termină cu ea, Laura o vîrî în buzunarul fustei şi îşi aranjă hainele. Printre sărutări, James o ajută. El îi închise ultimul nasture al bluzei, dar nu înainte de a mai arunca o privire sînilor.

– James, n-ai folosit...

– Uit mereu să trec pe la farmacie.

– Ştii ce riscăm.

– Chiar vrei să vorbeşti despre asta acum? o întrebă el dînd-o jos de pe masă.

Ea observă că i se muiaseră genunchii. Prăbuşindu-se lîngă el, i se agăţă de gît şi rămase cu obrazul lipit de pieptul lui.

– Nu, cred că nu.

El îi masă spatele uşor.

– Despre ce ai vrea să vorbim?

– Despre cît de stricată am devenit, spuse ea smulgîndu-i un hohot de rîs din piept. Nu există nici o lege împotriva coruperii moralei unei doamne bine crescute?

– Nu cred că ai fost atît de bine crescută, îi şopti el chiar în ureche. Cred că ai fost o depravată care se ascundea sub o deghizare de femele cuviincioasă. Erai pregătită ca un tînăr ca mine să vină să te ia pe sus.

Ea oftă resemnată.

– Bănuiesc că aşa e. Altfel n-aş fi putut fi coruptă cu atîta uşurinţă.

– Ai fost o uşuratică.

În loc să se simtă jignită, ea zîmbi doar, inhalîndu-i mirosul familiar.

– Este adevărat ce se spune că un bărbat vrea ca soţia lui să fie o doamnă în salon şi o tîrfă în dormitor?

– De unde ai auzit asemenea lucruri? întrebă el dîndu-şi capul pe spate pentru a se uita la ea.

– Aşa e?

– Bănuiesc că, în general, aşa ar fi.

– Mai ţii minte seara trecută cînd ai dat instalaţia de aer condiţionat la minimum şi ai făcut focul în cămin?

– Da. Şi ce-i cu asta?

– Am devenit o tîrfă şi în salon.

Chipul şi inflexiunea vocii erau atît de neliniştite, încît el izbucni în rîs. Strîngînd-o cu putere la piept, o legănă înainte şi înapoi.

– Eşti nemaipomenită, domnişoară Laura. Doamne Dumnezeule, mă faci să mă simt atît de bine.

O sărută din nou cu pasiune, după care zise:

– Am o întrebare pentru tine, scumpa mea.

– Ce anume? întrebă ea curioasă.

El îi aruncă atunci zîmbetul acela slab şi arogant pe care ea ajunsese să îl cunoască şi să îl îndrăgească atît de mult.

– Ce avem de mîncare la prînz?

Capitolul nouă

Ziua petrecerii începu cenuşie şi înnorată. Vremea în legătură cu care Laura îşi exprimase îngrijorarea fusese înrăutăţită de o furtună tropicală, cu vînturi de mai mult de cincizeci mile pe oră care băteau în jurul nucleului său.

– Sînt sigur că n-o să ne dea de furcă, o linişti James cînd ea îşi exprimă din nou îngrijorarea după ce ascultase buletinul meteorologic la televizor. E la mile întregi depărtare. Chiar dacă se va apropia de coastă, va slăbi în intensitate pînă va ajunge la noi. E prima furtună din acest anotimp şi acestea rareori sînt puternice.

22 Indigo Place

Laura încercă să nu se mai gîndească la acest lucru şi să îşi creeze dispoziţia necesară pentru petrecere. Atmosfera era apăsătoare, dar, pe parcursul zilei, umiditatea păru să dispară odată cu indispoziţia ei. După-amiaza tîrziu, 22 Indigo Place căpătase un aer festiv.

Mandy era aproape tulburată. Ca un căţel neastîmpărat se strecura printre picioarele tuturor distrăgîndu-le atenţia.

– Mamă, vrei să stai cu Mandy ca eu şi Laura să ne putem îmbrăca? o întrebă James pe Leona cînd aceasta sosi, purtînd o rochie pe care şi-o cumpărase special pentru acea ocazie.

Se coafase şi îşi făcuse manichiura. Era departe de a fi vanitoasă, dar ştia că seara aceea era importantă pentru James şi nu voia ca lui să îi fie ruşine cu ea. Ridurile de îngrijorare care îi apăruseră pe chip de ani de zile erau acum îndulcite de zîmbete. Părea neobişnuit de drăguţă.

Leona fusese un vizitator frecvent de cînd se împăcase cu fiul său. Laura nu îi ceruse lui James amănunte în legătură cu întîlnirea lor, dar cînd se întorsese acasă în ziua aceea, o ţinuse mult timp în braţe înainte să spună:

– Ai avut dreptate. Mama e o adevărată doamnă.

Acum, Leona Paden îi zîmbi cu dragoste luîndu-şi nepoţica de mînă.

– Nu vă faceţi griji pentru Mandy şi pentru mine. O să ne întreţinem una pe alta, nu-i aşa, Mandy?

– Sigur, bunico! Hai s-o îmbrăcăm pe Annmarie pentru petrecere.

Leona plecă împreună cu fetiţa, iar James se duse sus să se îmbrace.

– Cum arăt? o întrebă el pe Laura neliniştit privindu-se în oglindă. Să pun altceva?

– Arăţi foarte elegant. Într-un cuvînt, perfect.

Purta o pereche de pantaloni de pînză verde ca muşchiul, o cămaşă de aceeaşi culoare, dar dintr-un material mai subţire şi o haină sport crem. Culorile acelea i se potriveau cu ochii şi părul. Niciodată nu arătase mai bine.

Laura îşi agăţă braţele de gîtul lui şi îl sărută uşor.

– Nu-ţi face griji, James. Toată lumea va fi impresionată. Şi, dacă nu, cui îi pasă? Nu ei contează.

Ştia, însă, foarte bine că, pentru el, conta foarte mult ce gîndeau oamenii. În fond, acesta fusese motivul iniţial pentru organizarea acelei petreceri.

– Nu vreau să arăt ca un idiot împopoţonat.

Inima ei se umplu de dragoste pentru el. Suferea pentru fiecare clipă cînd fusese dispreţuit. Luîndu-i faţa în mîini, îi şopti:

– Arăţi exact a ceea ce eşti, un om de afaceri de succes, un domn de provincie care are un cămin minunat, un tată a cărui fiică îl venerează şi un soţ a cărui soţie...

– Nu te opri aici. A cărui soţie ce face?

„Te iubeşte din toată inima," ar fi vrut ea să spună. În schimb, dădu capul într-o parte şi spuse:

– Nu s-ar supăra dacă ar primi şi ea un compliment, chiar şi nesincer.

O supuse atunci unei inspecţii superficiale. Rochia ei era de un purpuriu aprins, o culoare care nu venea bine multor femei. Dar ei îi intensifica albastrul ochilor, îmbujorarea obrajilor şi auriul părului. Rochia fără mîneci avea un guler din volănaşe care îi trecea chiar peste claviculă, dar continua la spate pînă la mijloc.

Fusta largă îi învăluia gleznele atingînd aproape bareta sandalelor albe. Părul îi era strîns în creştet şi fixat cu camelii albe.

– Arăţi seducător. Şi mă gîndesc foarte serios să te seduc eu pe tine. Iar, în cazul în care îmi pui sinceritatea la îndoială, ei bine...,spuse el şi o apucă de şolduri trăgînd-o înainte şi lipind-o de el. Asta e sinceră.

Îi şimţi gura caldă peste a ei, sorbind, atingîndu-i buzele uşor cu vîrful limbii. Mîinile lui se aşezară pe spatele ei gol mîngîindu-i pielea netedă. Apoi, una se aventură spre un sîn dezmierdîndu-l.

– Hmm, James, încetează, spuse ea încet eliberîndu-şi gura. Nu se poate.

El îi dădu drumul atunci fără să se împotrivească.

– Aşa cum ţi-am mai spus, o să ţină.

Îi făcu sugestiv cu ochiul şi avea o expresie cît se poate de seducătoare, ceea ce o făcu pe Laura să îşi imagineze fără nici o greutate cum vor sărbători după ce se va termina petrecerea. Abia aştepta.

Toată neliniştea lui James fusese în zadar. Nu numai că era acceptat, dar toţi cei cu care făcea cunoştinţă sau pe care îi revedea i se ploconeau. Se îngrămădeau cu toţii în jurul lui. Trebuia să facă un efort pentru a ajunge să discute cu toată lumea pe tot parcursul serii.

Adesea Laura îl lua de braţ stăpînită de o gelozie posesivă cînd invitatele deveniră prea entuziasmate cu urările lor de bun venit înapoi în oraş. Era totdeauna încîntată cînd el îi acoperea mîna cu a lui şi i-o apăsa cu căldură. Indiferent cît de atrăgătoare sau de hotărîtă ar fi fost vreo femeie pentru a-i cîştiga atenţia, soţia lui i-o putea distrage mereu.

Cel puţin dacă i-ar fi spus că o iubeşte, măcar o dată, Laura s-ar fi considerat cea mai norocoasă femeie din lume. Dar nici chiar în timpul celui mai înflăcărat act sexual nu îi spusese acele simple două cuvinte.

Privindu-i profilul cînd el îi strîngea mîna primarului din Gregory fixînd o dată cînd să joace golf, Laura îşi dădu seama că ce avea îi era de ajuns. Ea îi oferise respectabilitatea pe care o dorea. Avea cel puţin recunoştinţa, dacă nu dragostea lui. Era suficient.

El le prezentă cu mîndrie tuturor atît pe mama cît şi pe fiica lui. Cu greu ar fi putut cineva să o asocieze pe văduva neîngrijită a beţivanului oraşului cu acea femeie tăcută şi graţioasă care era extrem de fericită de succesul fiului ei şi de afecţiunea nepoatei.

Oaspeţii se întreţineau discutînd despre gazde şi aparentul respect pe care şi-l acordau unul altuia. Au mîncat, au băut şi au admirat peisajul pentru care 22 Indigo Place era renumită.

Aproape de miezul nopţii plecară şi ultimii invitaţi spre maşinile lor, murmurînd între ei că fusese cea mai bună petrecere a verii şi că va trece multă vreme pînă cînd familia Paden va fi întrecută.

– Ah, ce bine e, spuse Laura scoţîndu-şi sandalele.

Stătuse toată seara în picioare. Acum, lîngă masa din bucătărie, încerca să îşi dezmorţească degetele de la picioare.

– Ia, iubito, mănîncă, îi spuse James aşezîndu-i în faţă o farfurie plină cu mîncare. Nu te-am văzut înghiţînd nimic toată seara.

Umpluse o farfurie şi pentru el, aşa că se apucară să mănînce cu poftă.

– Mamă, rămîi aici peste noapte, nu? o întrebă el pe Leona printre înghiţituri.

– Dacă vrei.

– Vreau. Gladys ţi-a pregătit deja dormitorul. Ce-ar fi să te duci sus cu Mandy? Arătaţi amîndouă extenuate.

Mandy trecu somnoroasă pe la fiecare spunîndu-le noapte bună după care se lăsă dusă sus de bunica ei. Gladys se foia în jurul lui James şi Laurei certîndu-i că nu mîncaseră la propria lor petrecere. În timp ce făcea curăţenie prin bucătărie, le umplea mereu farfuriile.

Uşa despărţitoare din spate scîrţîi cînd intră Bo, după ce avusese grijă ca toate lămpile şi torţele să fie stinse şi totul să fie pregătit pentru noapte. Părea îngrijorat.

– Laura, James, tocmai am auzit la radio că furtuna s-a transformat în uragan.

Pierzîndu-şi dintr-odată pofta de mîncare, Laura împinse farfuria la o parte. Rosti numele soţului ei cu un glas plin de disperare.

– Dă drumul la televizor.

Gladys deschise televizorul portabil pe care îl ţinea în bucătărie ca să poată urmări filmele siropoase după-amiaza cînd lucra.

Betty, cum fusese numit uraganul, constituia principalul subiect al ştirilor de seara tîrziu. Fusese un uragan puternic de ore întregi. Vînturi de peste o sută de mile pe oră erau raportate de către Marină. Chiar şi în fotografiile luate de satelit furtuna părea îngrozitoare şi posibil devastatoare. Coastele Georgiei şi ambele Caroline se aflau în calea ei.

– Indigo Place, şopti Laura palidă şi înspăimîntată întorcîndu-se spre James. Ce o să facem?

– Nu putem face absolut nimic în seara asta decît să dormim, zise el luînd-o în braţe şi mîngîindu-i

spatele în timp ce buzele i se plimbau prin păr. Iar mîine dimineaţă, vom analiza situaţia. Furtunile astea îşi pot schimba cursul în cîteva ore.

Cei doi Burton se duseră în apartamentul lor în spatele corpului principal al clădirii, cu umerii plecaţi de îngrijorare. James încercă să o scoată pe Laura din bucătărie, dar ea rămase pe loc încăpăţînată.

– Nu, du-te tu înainte. Mie nu mi-e somn.

– Doar n-o să stai aici tot timpul cu urechea lipită de radio, Laura.

– De ce nu? Sînt îngrijorată.

– Şi eu sînt, dar la ce bun să stai aici şi să urmăreşti traseul furtunii? Nu putem face absolut nimic.

Ea îşi muşcă buza de jos şi îşi frînse mîinile.

– Nu pot să merg la culcare ca şi cum ar fi o seară ca oricare alta. Parcă aş întoarce spatele lui Indigo Place. Parcă aş părăsi-o.

El o privi ca pe un copil neascultător şi îi cuprinse umerii blînd.

– Cu ce poţi ajuta Indigo Place dacă te extenuezi? Hai, gata. Fără discuţii.

Ea îl urmă şovăitoare, dar docilă. După ce el închise uşa dormitorului, ea îi transmise lui toată voinţa mişcîndu-se ca şi cum s-ar fi aflat în transă. Braţele îi atîrnau grele pe lîngă trup. Din moment ce nu se putea dezbrăca singură o făcu el. Cînd termină, se dezbrăcă şi el repede şi o duse în pat. Sub pături, Laura tremura, deşi era cald.

O trase cu braţele spre el nelăsînd nici un pic de spaţiu între ei. Atunci o iubea. Şi nu avea nici o legătură cu sexul.

Trecîndu-şi degetele prin părul ei, pe care proprille

lui mîini îl desfăcuseră, îi şopti în întuneric cuvinte liniştitoare, de alinare, pînă cînd ea încetă să mai tremure.

Buzele lui se aflau aproape de tîmpla ei pe care o săruta mereu uşor, spunîndu-i cît de mult aprecia petrecerea pe care o dăduse pentru el şi ce succes mare credea că fusese. În cele din urmă, cu capul cuibărit pe pieptul lui păros, ea adormi.

A doua zi ştirile erau sumbre.

Unul lîngă altul, pe canapeaua din piele din biroul tatălui ei, Laura şi James se uitau la televizor. Toate programele fuseseră întrerupte din cauza ştirilor despre uraganul *Betty*.

Au fost uitate toate cuvintele de liniştire pe care James i le şoptise cu o seară în urmă. Laura era distrusă cînd se gîndea să trăiască fără 22 Indigo Place, pentru că acest lucru ar fi însemnat să trăiască fără James. Distrugerea casei însemna distrugerea căsniciei ei. Căsnicia lor fusese întemeiată pe casă. Nu mai era casa, nu mai era nici căsnicia.

Gladys aducea mereu cafea fierbinte, deşi nimeni nu voia să mănînce sau să bea ceva. O rugară pe Leona să rămînă şi să dea o mînă de ajutor cu Mandy, care, datorită faptului că nu se putea juca afară fiindcă ploua, era nevoită să stea în casa mohorîtă, plictisindu-se şi devenind, deci, năzuroasă, iritînd astfel şi mai mult nervii tuturor.

Autorităţile apărării civile îi îndemnară pe oameni să evacueze zona cînd faptul că furtuna avea să avanseze pe coasta Georgiei deveni o certitudine.

St.Gregory's Sound începea deja să dea semne de tulburare.

– Nu vreau să plec, spuse Laura cu încăpăţînare scuturînd din cap. Nu voi părăsi niciodată Indigo Place.

Gura lui James se strîmbă de iritare văzîndu-i lipsa de raţiune, dar nu spuse nimic. Îşi puse doar cizmele de cauciuc şi un impermeabil şi se duse să înfrunte elementele de afară. Placajele pe care el şi Bo le bătuseră în cuie în dreptul ferestrelor nu aveau să ţină piept furtunii, dar James simţea că trebuie să facă ceva ca să nu înnebunească. Nu putea sta cu mîinile în sîn ca şi cum ar fi făcut de veghe la căpătîiul unui mort. Ura faptul că nu deţinea controlul. Era o frustrare teribilă ca o furtună să aibă puterea deplină.

Deşi exodul începuse din toate oraşele de pe coastă şi traficul era încurcat pe toate şoselele care duceau spre vest, James reuşi să strecoare cîteva rulote cu cai. Abătută, Laura privi de pe verandă cum erau scoşi caii speriaţi şi urcaţi în rulote pentru a fi expediaţi. Disperarea ei era la fel de grea ca atmosfera. Trebui să facă un efort imens pentru a trage aer în pieptul strîns de emoţie.

– Vrei să o ajuţi pe Mandy să-şi împacheteze cîteva lucruri? Mamei s-ar putea să-i scape ceva de care va avea nevoie.

James îşi găsise soţia stînd singură în salon. Toate ferestrele fuseseră acoperite şi atmosfera era funestă. Nu crezu că Laura îl auzise şi tocmai voia să repete rugămintea, cînd ea se întoarse şi îl privi cu nişte ochi goi.

– Să împacheteze?

– Le trimit pe Mandy şi pe mama cu soţii Burton. Am reuşit să găsesc prin telefon un motel în Macon

care nu este ocupat complet. Am rezervat o cameră pentru ei, dar dacă nu ajung la timp, o vor da altora.

Ea încuviinţă vag şi se duse să o ajute pe Leona să strîngă lucrurile lui Mandy într-o valiză. Cînd erau gata de plecare, Laura se aplecă să o sărute pe Mandy de despărţire.

– Mie nu mi-e frică, dar lui Annmarie îi este, zise copilul cu nişte buze tremurătoare. I-am spus să nu-i fie frică.

– Amîndouă sînteţi foarte curajoase, spuse Laura trecîndu-şi mîinile peste capul fetiţei.

– Nu vreau să vă las pe tine şi pe tati, dar ea a spus că o să aveţi grijă unul de altul. O să aveţi?

– Bineînţeles.

– N-o să vă fie frică?

– Nu, n-o să ne fie frică.

– Te iubesc, mami.

Laura strînse atunci în braţe trupuşorul cald şi plin de viaţă, practic luînd forţă din el şi dorind să poată avea şi ea încrederea lui Mandy.

– Şi eu te iubesc, scumpa mea. Să fii cuminte cu bunica, cu Gladys şi cu Bo.

– Hai, Tricks, îi spuse James cu blîndeţe, despărţindu-le. Doar nu vrei să dea camera de la motel altcuiva, nu?

Buzele lui Mandy tremurau necontrolat cînd Bo o duse în braţe la maşină prin ploaia puternică aşezînd-o în braţele Leonei care o aştepta. Aceasta privi patetic pe geamul din spate şi le făcu semn cu mîna lui James şi Laurei pînă cînd maşina ieşi de pe alee dispărînd din raza vizuală.

Laura îşi simţea inima zdrobită, dar ştia că era numai puţin din gustul durerii pe care ar simţi-o dacă

James şi Mandy ar ieşi din viaţa ei pentru totdeauna.

– Aş vrea să te mai gîndeşti, Laura. Ar trebui să mergem şi noi după ei la Macon.

Ea îl privi atunci cu încăpăţînare şi clătină din cap. Cu toate acestea, hotărîrea nu a mai depins de ei cînd, peste cîteva ore, ajutorul de şerif le-a bătut în uşă.

Toată după-amiaza continuase să plouă torenţial. Viteza vîntului se intensificase. Furtuna nu dădea nici un semn de încetare. De fapt, experţii meteorologi care ţineau sub observaţie uraganul afirmau că va fi unul din cele mai puternice din ultimii ani.

– Iertaţi-mă, domnule Paden, strigă ajutorul de şerif în bătaia vîntului, şi picături de apă îi şiroiau de pe borurile pălăriei.

Era acoperit din cap pînă în picioare de un impermeabil galben.

– Se pare că o să fim loviţi zdravăn. Toată lumea trebule să plece. Aveţi la dispoziţie o jumătate de oră, după care mă întorc.

– O să plecăm, promise James posomorît.

După ce închise uşa se întoarse să o privească pe Laura, care stătea în spatele lui în holul de la intrare.

– Vrei să iei ceva cu tine?

Ea ar fi vrut să-şi sacrifice viaţa, nu pentru salvarea lui 22 Indigo Place, ci pentru a-şi salva căsnicia. Timp! De ce nu i se lăsase mai mult timp? Dacă ar mai fi avut o zi, o săptămînă, o lună, l-ar fi putut face pe James să o iubească. Dar aşa, era silită să se dea bătută. Bătălia se terminase.

Rigiditatea o părăsi şi întregul trup îi cedă înfrînt.

– Nu, nu vreau să iau nimic cu mine.

Nimic tangibil nu mai avea valoare. Doamne, cît de proastă fusese să acorde atîta importanţă

lucrurilor. Proprietate. Neam. Din leagăn fusese învăţată să preţuiască toate acestea, dar ar fi trebuit să îşi dea seama demult că oamenii aveau o valoare mult mai mare decît lucrurile. Decît mîndria. Decît reputaţia.

De aceea nu se măritase niciodată, nu iubise cu adevărat niciodată. Nu dăduse nimănui prioritate faţă de o bucată de pămînt şi o casă. Pînă la James. Învăţa lecţia în condiţii grele, trebuind să-l sacrifice pe cel pe care îl iubea cel mai mult.

Şi-au luat numai cîteva articole de toaletă şi au pus un schimb de lenjerie într-o geantă de voiaj. James aduse maşina şi o opri chiar lîngă verandă. Laura închise uşa de la intrare şi îşi rezemă mîna de lemnul rece. Era ca şi cum ar fi pus mîna pe inima unei fiinţe foarte dragi, temîndu-se că în orice clipă ar fi putut înceta să mai bată.

În sfîrşit, reţinîndu-şi lacrimile, se întoarse şi coborî treptele în fugă spre maşină.

Sticla trosni sub picioarele lui James.

– E mai rău decît am crezut, spuse el aplecîndu-se şi luînd o bucăţică din nepreţuitul candelabru care atîrna odată deasupra mesei din sufragerie.

Părea furios. Azvîrli bucăţica de cristal, care se sfărîmă pe o grămadă de moloz de la picioarele lui. Privindu-l, Laura îşi înghiţi disperarea şi plecă.

Ultimele patruzeci şi opt de ore fuseseră un adevărat coşmar. Drumul pînă la Macon constituise una din cele mai îngrozitoare experienţe din viaţa ei. Traficul bară-în-bară fusese îngreunat şi mai mult de

ploaie. Oameni înspăimîntaţi ca şi ea îşi părăseau casele întrebîndu-se dacă vor mai avea un cămin la care să se întoarcă după trecerea lui *Betty*.

Îi găsiseră pe ceilalţi deja adăpostiţi în camera de motel. Nu mai era nici una liberă în Macon. Politicoşi, James şi Bo se oferiseră să dormă în maşină, lăsînd camera doamnelor. Laura nu prea reuşi să doarmă în noaptea aceea. Mandy, care împărţea patul cu ea, dădea din picioare ca un mînz; Gladys sforăia; Leona gemea. Dar grija era cea care o ţinea mai mult cu ochii deschişi.

Cele mai rele temeri i-au fost confirmate a doua zi dimineaţă cînd şi în ziare şi la televizor s-a anunţat că Gregory fusese lovit cu putere de uragan. Ochiul furtunii trecuse peste oraş, aşa încît acesta suportase vînturile biciuitoare şi ploaia de două ori. Se produseseră cîteva tornade care distruseseră aproape tot în calea lor. Toată ziua aceea nesfîrşită se transmiseseră ştiri.

Abia după alte douăzeci şi patru de ore, cînd apele s-au retras şi s-a anunţat că era sigur, li s-a dat voie să se întoarcă la Gregory. James hotărîse să îi lase pe ceilalţi la Macon. Pentru a sta mai bine luă încă o cameră în motel imediat ce se eliberă una.

– Pînă cînd voi vedea care este situaţia, staţi mai bine aici, îi spusese el grupului abătut. Vom lua legătura imediat ce voi afla ceva.

Înainte să plece cu Laura, îi strecură nişte bani lui Bo, îşi sărută mama şi pe Mandy şi o însărcină pe Gladys să aibă grijă de ele.

Drumul fu parcurs aproape în întregime în linişte. Era inutil să se întrebe cît de distrusă era Indigo Place. Cînd se apropiară de coastă, semnele de devastare îi pregătiră pentru ce era mai rău.

22 Indigo Place

Laurei îi sări inima în piept de bucurie cînd intrară pe poartă şi văzu că pereţii exteriori ai casei erau încă în picioare. Bineînţeles că era o dungă urîtă pe cărămida zugrăvită în alb, care arăta cît de sus urcaseră apele noroioase. O parte din acoperiş zburase, geamurile erau sparte, dar structura mai era.

Acum, însă, înjurăturile murmurate ale lui James, nu făceau cine ştie ce pentru a o bine dispune. Privind distrugerea lăsată de furtună, se gîndea fără îndoială că făcuse o investiţie proastă. Băgase o mică avere în Indigo Place şi acesta nu meritase. Va mai fi nevoie de o altă mică avere pentru a curăţa şi repara casa, fără a mai lua în consideraţie mobila care trebuia înlocuită. Asigurarea va acoperi ceva din pierdere, dar nu tot.

Şi, în fond, de ce să se ostenească el? De ce să mai suporte atîtea bătăi de cap şi cheltuieli cînd nu mai era nevoie? Îşi atinsese scopul. Oraşul care îl batjocorise îi stătea acum în palmă. Obţinuse ceea ce dorise. Se dovedise demn de respect. Dacă tot avea să cheltuiască o avere pe o casă, aceasta ar fi putut fi în Atlanta sau oriunde în lume. Nu mai era nevoie să fie în Gregory.

Cînd va pleca, se va oferi, oare, să o ia şi pe ea? se întrebă Laura. Aceasta era principala întrebare din mintea ei. Îl ajutase să îşi atingă scopul. Se însurase cu ea pentru nume şi adresă. Acum nu mai avea nevoie de ele şi, în fond, nici nu mai valorau nimic. Ceea ce simţea în pat cu ea, putea simţi cu nenumărate alte femei.

– Mă duc să verific grajdurile, spuse ea şi ieşi repede înainte ca el să îi vadă lacrimile din ochi sau să îi audă asprimea evidentă din glas.

Trecu prin noroi, fără să se gîndească la cizme sau la tivul blugilor. I se rupse inima văzînd una din marile crengi ale stejarului retezată de la trunchiul masiv care rezistase furtunilor mai bine de un secol. Digul la care James lucrase atîtea ore dispăruse. Dar toate acestea nu o dureau nici pe departe atît de mult ca renunţarea la James şi Mandy.

22 Indigo Place putea fi distrusă. Mărturii ale nepermanenţei ei se vedeau peste tot. Dar dragostea ei pentru James nu va muri niciodată. Indigo Place era trecutul. El era viitorul.

Intră în grajdul întunecat, care, printr-o minune, rămăsese intact. Apa inundase acea încăpere imensă, dar ea urcă scara pînă în podul pentru uscat finul, care era neatins de apă şi parfumat. Se aşeză pe o pătură veche, se făcu ghem şi plînse.

– Laura?

Nu ştia cît timp trecuse de cînd plîngea acolo, dar se îndreptă repede la auzul vocii lui James. Îşi şterse faţa udă de lacrimi cu dosul mîinilor.

– Aici, sus, îi strigă ea.

Lumina slabă a soarelui de după-amiază tîrzie pătrundea prin acoperişul acoperit cu ţiglă. Firicele de praf dansau în lumina aurie. Grajdul mirosea a mucegai şi umezeală, dar nu era neplăcut.

– Nu te-am găsit nicăieri, spuse James urcînd lîngă ea.

– Aici obişnuiam să vin cînd simţeam nevoia să fiu singură ca să mă gîndesc.

– Sau să plîngi, spuse el cu asprime aşezîndu-se.

Ea îşi plecă privirea.

– N-aş avea dreptul? Nici măcar puţin?

– Cred că da.

22 Indigo Place

Glasul lui sună distant şi ostil şi Laura tăcu. Cînd nu mai suportă, îl întrebă:

– Care îţi sînt planurile?

El îşi petrecu braţele în jurul genunchilor ridicaţi. Mesteca un pai pe care îl mută dintr-un colţ în altul al gurii.

– Bănuiesc că vom începe cu acoperişul ca să asigurăm din nou casa împotriva intemperiilor. Cred că va trebui să aducem nişte oameni... Dar ce s-a întîmplat?

Îi observase expresia surprinsă.

– Ai... ai de gînd să repari Indigo Place?

– La naiba, da. Cum altfel? Crezi că am putea locui în ea aşa cum este?

Ea înghiţi repede.

– Asta înseamnă că ai de gînd să locuieşti aici?

– Va trebui să închiriem ceva în oraş pînă se vor termina reparaţiile.

Folosea pluralul. Inima Laurei începu să se umple de speranţă. El îi observă din nou uluirea de pe chip şi întrebă imediat:

– Dar ce s-a întîmplat? Nu ai încredere în mine că pot reface casa? -Te temi să nu stric proprietatea familiei?

Lacrimi îi sclipiră în ochi şi spuse scuturînd din cap:

– Nu. Nu-i vorba de asta. Am crezut că nici n-o să faci reparaţiile.

El o privi o clipă.

– Vrei să-mi explici de ce ai crezut un asemenea lucru?

– Indigo Place a fost motivul pentru care te-ai însurat cu mine. Acum că nu mai e, nu mai ai nevoie de mine...

Nu apucă să termine, căci el o trase cu putere de

braţ spre el, înclinînd-o peste coapse. Se aplecă deasupra ei.

– Nu mai am nevoie de tine? Scumpa mea, am nevoie de tine într-un asemenea mod cum n-am crezut că voi avea vreodată de cineva, mai ales de o femeie.

Îi strînse maxilarul cu o mînă puternică dîndu-i capul pe spate şi sărutînd-o cu lăcomie. Nu se atinseseră din seara petrecerii şi erau puţin înnebuniţi din cauza absenţei relaţiilor sexuale. Trupul Laurei se topi imediat sub căldura emanată de el şi îi întoarse sărutul cu poftă luîndu-i capul în mîini.

Cînd se despărţiră, în sfîrşit, abia mai puteau respira.

– Cum adică, nu mai am nevoie de tine? întrebă el. Nu simţi? Nu vezi în ochii mei ori de cîte ori te privesc? Tot timpul mi-e foame de tine.

– Ai vrut numele meu şi poziţia în societate.

– La început, da. Am venit în oraş cu intenţia de a cumpăra Indigo Place şi de a te face să te măriţi cu mine exact din motivul pe care l-ai spus. Dar nu-mi pasă dacă n-ai mai avea nimic. Te doresc, spuse el ţinîndu-i capul în mîini cu putere, aproape dureros, şi ţintuindu-i ochii cu privirea. De ce ai plîns toată după-amiaza? Pentru că ai crezut că ai pierdut Indigo Place?

Îi lăsă destul spaţiu pentru a clătina din cap.

– Pentru că am crezut că a o pierde pe ea înseamnă să te pierd pe tine. Tu eşti cel de care n-aş suporta să mă despart. De casă mă pot dispensa. De tine nu.

El scoase cîteva înjurături în şoaptă, ce ar fi putut trece drept rugăciuni.

– Nu exista nici o şansă să mă pierzi, domnişoară Laura, spuse el aplecîndu-şi capul asupra sînilor ei pe

care îi acoperi de sărutări fierbinți și umede prin bluză. De ce crezi că am făcut tot ce-am putut să te las însărcinată? Iubito, am tot sperat să am un copil cu tine. Voiam o garanție că n-o să mă lași.

Ea gemu sub dulcele asalt al gurii lui și îi întoarse sărutările cu o pasiune învățată de la el.

– Atunci de ce ai fost atît de furios? Mi-era teamă că ne consideri pe mine și Indigo Place o proastă investiție.

– Nu, nu, spuse el rostind cuvintele cu buzele lipite de gîtul ei. Eram furios din cauza furtunii și îngrijorat pentru casă. Aș fi vrut să-ți pese mai mult de Mandy și de mine decît de casă.

– Ah, James, dar așa și e! Nu ți-ai dat seama? spuse ea trăgîndu-l de păr pînă îl făcu să ridice capul. Sînt o proastă că nu ți-am spus ceva ce știu de multă vreme, adăugă ea după ce ezită.

– Ei bine?

– Te iubesc.

El rămase înmărmurit.

– Adevărat?

– Totdeauna am fost îndrăgostită de tine. Chiar dinainte de a mă salva din mîinile acelor băieți și de a mă aduce acasă cu motocicleta. Mă atrăgeai pentru că știam că erai ceva ce nu puteam avea. Apoi, cînd te-ai întors în oraș... ei bine, totul a reînceput. Mă făceai să nu am liniște și am crezut că pasiunea începea din nou. Dar acum cîteva săptămîni mi-am dat seama că pasiunea se transformase în dragoste.

El îi dădu la o parte de pe față cîteva șuvițe de păr.

– Și eu te iubesc, Laura. Te iubesc la nebunie. N-are sens să mă prefac. Dar tu ești o doamnă, o aristocrată. M-am gîndit că vei rîde de mine dacă îți

spun ce simt, aşa că n-am riscat. Dar îţi spun acum. Te iubesc.

Ea îi atinse faţa, iubind tristeţea visătoare a gurii lui, insolenţa din privire, însă cel mai mult iubindu-i vulnerabilitatea. Îşi dezvăluise acea parte sensibilă numai faţă de ea şi aceasta era o adevărată dovadă de iubire.

– Nu eşti nici pe departe băiatul rău care te pretinzi, James Paden.

– O să-mi păstrezi secretul?

– Jur.

Liniştea îi înconjură în timp ce începură să se dezbrace încet. Soarele apunea. Umbrele din pod erau pătrunzătoare, deşi cîteva raze îndrăzneţe ardeau prin crăpăturile acoperişului ca nişte mici pete de lumină. Mirosea puternic a fîn şi pămînt, a ploaie şi trupuri.

Goi, îngenuncheară pe pătură faţă în faţă, atingîndu-se doar cu buzele. Apoi mîinile lui îi atinseră sînii masîndu-i cu dragoste.

– Vrei să ai copilul meu?

– Da, da.

– Cînd va veni vremea, o să mă laşi să-ţi gust laptele?

Îşi lăsă capul în jos. Respira calm, dar iute. Gura lui era blîndă, dar erotică.

Oftînd de plăcere, ea îşi depărtă genunchii.

– Atinge-mă.

El o ascultă apăsîndu-şi mîna desfăcută peste triunghiul ei, strecurînd-o apoi între pulpe. Degetul lui mare era captivant de priceput.

Ea întinse mîna spre el. Sub degetele ei el era tare, neted, fierbinte şi fremătînd deja de pasiune.

Se mîngîiară unul pe altul pînă îl cuprinse o

frenezie extraordinară.

Cu cîteva clipe înainte de dezlănţuire, el o ridică pe coapse şi o penetră.

Mult mai tîrziu, trupurile lor umede de transpiraţie stăteau întinse de extenuare şi ei se priveau în ochi.

– Te iubesc, şopti ea trecîndu-şi unghia peste buzele lui.

– Te iubesc.

Ea îi dădu atunci un sărut uscat şi iute, după care vru să se ridice.

El o prinse de încheietura mîinii.

– Unde te duci?

În părul ei încurcat se vedeau fire de paie. Gura îi era roşie din cauza sărutărilor lui fierbinţi. Îl privi cu nişte ochi de un albastru ca porţelanul ai unei femei complet vrăjită de iubitul ei. Întregul trup îi era rozaliu după acel act sexual deplin.

– Păi... credeam că ne îmbrăcăm şi mergem în oraş... să găsim un loc unde să ne petrecem noaptea... să căutăm...

Glasul i se frînse. Colţul gurii lui se ridică într-un zîmbet sugestiv. O privi cu ochi vlăguiţi, cu pleoapele grele. Expresia lui fierbinte ar fi făcut şi un înger să renunţe la aripi. Şi mai mult chiar.

– Nici gînd, iubito. Tocmai am descoperit că unele din cele mai bune lucruri le fac în fin.

După aceea, petrecîndu-şi mîna pe după gîtul ei, o trase din nou în jos.

SFIRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescu 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda 30 656
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Cîştigătoare a tuturor marilor premii literare, extrem de apreciată de critica din America, ***Sandra Brown*** *este extraordinar de talentată, o autoare ale cărei romane se află pe lista de bestseller-uri a ziarului "New York Times".*

"Rave Reviews" o consideră pe ***Sandra Brown*** *ca fiind "una dinre cele mai fierbinti penițe ale lumii."*

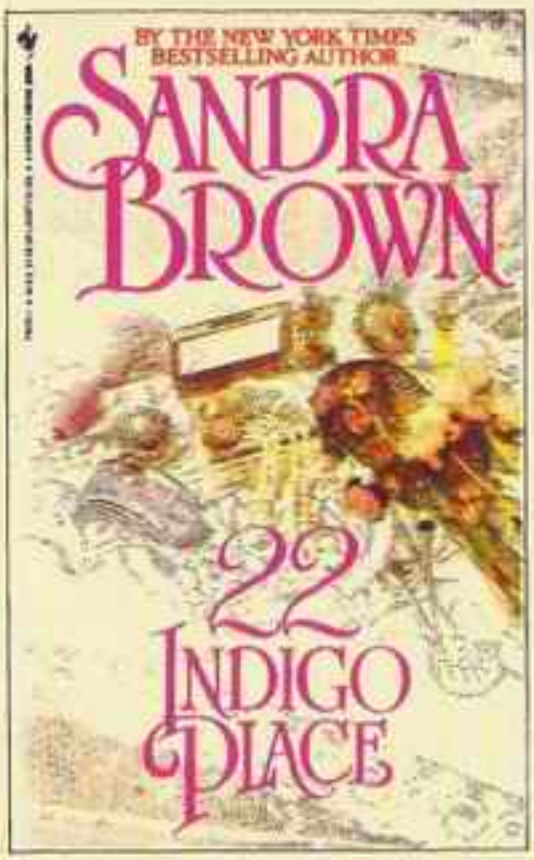

Cu ani în urmă, James Paden, oaia neagră a oraşului a fugit în lume. A trăit periculos, cu emoţia curselor de maşini profesioniste, printre femei frumoase, şi cîştigînd foarte mulţi bani. Acum s-a întors, un milionar de vis, hotărît să pună mîna pe casa din ***22 Indigo Place*** şi pe stăpîna ei, fiica bogătaşului, pentru care el niciodată nu fusese destul de bun...

Pentru frumoasa Laura Nolan, casa din ***22 Indigo Place*** nu era numai un cămin - era pasiunea vieţii ei.

El, era milionarul rebel de pe partea greşită a drumului...

BESTSELLER

I.S.B.N 973-95056-3-5

Lei 1000